

Серия Котънблум

ЛОРА ТРЕНТЪМ

Целуни Ме Така

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ХЕРМЕС

ЛОРА ТРЕНТЪМ ЦЕЛУНИ МЕ ТАКА

Превод: Пепа Стоилова

chitanka.info

Река разделя Котънблум на две: богати и бедни. От двете страни има хора с ограничено мислене и закостенели разбирания. Оказва се, че изискаността е фалшива, а брегът е по-уютен и от най-скъпата къща.

Кейд Форнет от шестнайсетгодишен се грижи за брат си и сестра си след внезапната смърт на родителите им. Понякога му се налага да нарушава правилата, което му докарва неприятности с полицията. При първа възможност решава да избяга от миналото си и да докаже на себе си, че може да постигне повече в живота.

Монро Кърби е израснала в охолство и живее в огромна луксозна къща, но само тя знае колко е студено вътре. Една нощ тя е принудена да избяга от дома си и да търси скривалище навън. Намира го край реката — при Кейд.

Години по-късно съдбата събира Монро и Кейд в родния им град. Дали Монро все още има нужда от убежище? Кейд постигнал ли е всичко, за което е мечтал? Миналото ги е сближило веднъж, но достатъчно ли е да ги задържи заедно?

Посвещавам тази книга на родителите си, които цял живот ме подкрепяха във възходите и паденията ми, както и в периодите между тях.

Тази творба е художествена измислица. Всички герои, институции и събития, описани в романа, са плод на въображението на автора или са използвани с художествена цел.

БЛАГОДАРНОСТИ

Моето пътешествие като писател премина по доста обиколен маршрут. Необичайно ранната ми любов към четенето беше вдъхновена от родителите ми, които бяха заклетни читатели. Спомням си как ходех с майка ми, която беше (и все още е) активен посетител на местната библиотека. Трупахме у дома купища каталози и книги, сред които можех да се изгубя и в които открих Виктория Холт, Мери Стюарт и Филиз А. Уитни и още много други автори, запалили у мен любовта към романтиката. Слава богу, майка ми и баща ми никога не цензурираха четивата ми.

Минах през инженерството и след като родих две деца, в мен се пробуди едно неустойимо желание. Без да споделя с никого, започнах да пиша книга. И тогава неустойимото желание се превърна в мания. Завършвах една книга и веднага започвах друга, след това и следващата. Никога не съм мислила, че някой, освен майка ми, ще пожелае да ги прочете, и още по-малко, че някой ще поиска да ги издаде! Радвам се, че не се оказах права.

Сега съм благодарна на всички онези романтични училищни книги и на родителите ми, които не ми попречиха да ги прочета!

ГЛАВА ПЪРВА

Котънблум, Мисисипи

Преди петнайсет години

Някакъв тропот събуди Монро Кърби. Тя отвори очи и видя сянката, надвесена над нея.

— Мамо?

Силуетът не отговори.

Монро се повдигна на възглавницата и разтърка очи. Сънливото ѝ объркване премина в ужас, когато чу звука от смъкване на цип.

Сам беше в стаята ѝ. Можеше да различи широките му рамене под черната тениска, с която бе облечен, когато се върнаха с майка ѝ от поредната пиянска вечер в града.

Панталонът му беше разкопчан, бельото беше на нивото на очите ѝ, повдигнато от нещо, за което тя имаше само смътна представа.

— Монро, момичето ми, дойдох да те завия — провлече сладникаво Сам Ландри с глас, неприкриващ намеренията му.

Тя придърпа завивката по-високо.

— Н-не, благодаря, добре съм.

— О, я стига! Ще бъда мил. — Изтръгна със замах розовия раиран чаршаф от ръцете ѝ и го захвърли към таблата на леглото.

Тя присви крака, сякаш можеше да се смали и да го умилюсти.

— Не искам да играя с теб. — Отмести поглед от него към отворената врата. Прекалено далече. Щеше ли да успее да се отскубне и да се скрие в банята? Това беше единствената стая с ключалка, макар и не много надеждна.

— Недей да лъжеш. Забелязах как ме гледаш. — Погали бузата ѝ с една ръка, а другата пъкна в бельото си.

Главата ѝ сякаш се отдели от тялото, превърнало се в кълбо от нерви.

Навън. Можеше ли да избяга навън? Или да го избута от стаята?

— Стори ми се, че чух мама.

Той се обърна и се послуша, олюлявайки се на краката си.

— Не чувам нищо.

— Би ли проверил? А после...

— Знаех си, че го искаш.

Не можеше да види усмивката му, но я усещаше.

Веднага щом мъжът излезе от стаята ѝ и изчезна в чупката на коридора, тя скочи на крака. С колко време разполагаше? Затвори предпазливо вратата и се насили да избуца бюрото пред нея. Ръката ѝ се хлъзна и острият ръб се заби в рамото ѝ. Успя да потисне надигналия се в гърлото ѝ вик. Допря чело до гладкия плот и започна да разтрива мястото, сякаш набодено с хиляди игли, докато болката поутихна. Сълзите, които се опитваше да потисне, се дължаха повече на безсилие и страх, отколкото на удара.

Впрягайки цялата си тежест, стисна зъби и бутна още веднъж. Бюрото се придвижи напред със звучно стъргане на дърво. Малката победа предизвика прилив на адреналин. Инерцията беше на нейна страна. Беше в осми клас и същата седмица учиха за инертност и инерция. Не си беше и помисляла, че ще ѝ се наложи да приложи знанията си толкова скоро.

Тропот от ботуши отекна по дългия коридор.

Сърцето ѝ заби учестено. Хората не придобиват ли свръхчовешка сила в екстремни моменти? Ръцете ѝ трепереха, коленете ѝ бяха омекнали. Пое дълбоко дъх и бутна отново. Бюрото се плъзна още няколко сантиметра. Провери резултата от усилията си. Беше успяла да го избуца едва до средата на вратата.

Вратата се откряна и се блъсна в бюрото. Тя нададе тих вик и отскочи назад. Розата, подарък от майка ѝ след последното ѝ балетно представление, вече увехнала и залепена на вътрешната страна на вратата, падна на пода и нежните листенца се разпръснаха.

— Какво, по дяволите, е това, Монро? — В гласа на Сам се долавяше обида. Подкупващият тон бе изчезнал. — Пусни ме да вляза.

Тя отстъпи още няколко крачки назад и се огледа за място, където да се скрие. Мисълта да се пхне под леглото или да се свие в някой ъгъл ѝ се стори детинска и глупава. Сам щеше да я намери веднага, да я измъкне и да направи с нея това, което очите му обещаваха. Неща, които не би искала да прави с никого, още по-малко с приятеля на майка си.

Той отново блъсна вратата в бюрото, открехвайки я достатъчно, за да може да провере главата си през процепа. Беше въпрос на минути да се вмъкне в стаята.

— Хайде, момиче. Обещах на майка ти да се погрижа за теб.

— В-върви по дяволите! — Достатъчно често беше чувала майка си да крещи тази фраза на различни мъже, в това число и на баща ѝ, за да си даде сметка, че тя притежава някаква тежест. — Ще викам.

Без да си прави труда да прикрие гнева си, той блъсна вратата в бюрото още десетина пъти, които отекнаха в стаята като изстрели. При всеки удар тя потръпваше.

— Майка ти лежи почти в безсъзнание в леглото, сладката ми. Пусни ме да вляза. Знам, че го искаш.

Топъл бриз подухваше откъм открехнатия прозорец и развяваше леко пердетата. Бялата памучна нощница гъделичкаше глезените ѝ. Вселената ѝ даваше знак. Дръпна рязко завесите и отвори прозореца. Скърцането му накара Сам да притихне.

Погледна през рамо и срещна погледа му. Прокрадващата се лунна светлина осветяваше добре изглеждащ мъж, наскоро прехвърлил четиридесетте. Целият град познаваше лицето му благодарение на рекламите на застрахователната му агенция. Озъбена, пресилено очарователна усмивка изкриви устните му, докато с жест я приканваше да се приближи към него.

Тя се обърна към прозореца и блъсна рязко предпазната мрежа, която се стовари шумно върху покрива на покритата веранда.

— О, не, по дяволите! Върни се веднага и ме пусни да вляза. Не искаш да те нараня, нали? — Мъжът отново блъсна вратата в бюрото.

Тя прехвърли крак над перваза. Горната част на тялото му се беше заклещила в тясната пролука. Погледът му я накара да излезе през прозореца и да се вкопчи в дървената рамка. Тя се пусна и се приземи върху покрива на верандата, близо до мрежата. Твърдите черни керемиди ожулиха дланите и коленете ѝ. Погледна над късата страна на покрива към храстите долу. Разумът ѝ съзнаваше, че не може да е по-високо от четири метра, но цялото ѝ тяло се подготвяше за падане.

Спусна се надолу и ръбовете на улука се забиха в корема ѝ. Стъпалата ѝ докосваха бодливите листа на храстите. Ръцете ѝ

трепереха от усилието, пръстите ѝ бяха сковани, потните ѝ длани пареха от болезнените ожулвания.

— Монро! Какво си мислиш, че правиш, момиче? Престани! Държиш се глупаво. — В гласа му се прокрадна искреност.

Докато висеше над ръба с болезнено напрегнати мускули, за миг я прониза съмнение. Наистина ли постъпваше глупаво? Той беше по-възрастният в крайна сметка. Но в периодите, когато майка ѝ беше отчаяна и доверчива, Монро беше видяла много мъже да идват и да си отиват от живота им. Някои от тях бяха по-приятни от останалите, а други, като Сам, прекалено мили. Начинът, по който той гледаше току-що набъбналите ѝ гърди и тънки крака, я караше да се чувства неудобно. На кого да се довери? На него или на инстинктите си?

Мислено преброи до три, пое си дълбоко въздух и се пусна. Озова се сред храстите, паднала по гръб, с протегнати във въздуха крака и нощница, набрана до белите ѝ памучни пликчета.

В дробовете ѝ бушуваше огън. Обзелата я паника нямаше нищо общо със Сам, дължеше се на нуждата от кислород.

Дишането ѝ постепенно се възстанови и тя си позволи пет секунди само да вдишва и издишва, да вдишва и издишва, докато хриповете утихнаха. Превъртя се на колене и длани и се послуша. Сам оглеждаше храстите в далечния край на двора, където ръждясваха детските ѝ катерушки, а бризът леко задвижваше една от люлките. Във въздуха се долавяше мириса на океана, въпреки че бяха на стотина мили от брега.

Не можеше да остане и да си играе на котка и мишка в оградения двор. Прихвана нощницата си, за да не се развява като бяло знаме на поражението, заобиколи басейна, излезе през задната врата и замря за миг в колебание.

Нямаше къде да отиде. Баща ѝ живееше на Карибите с новото си семейство, а ако се появеше в дома на Регън, родителите на най-добрата ѝ приятелка щяха да я засипят с въпроси, на които Монро би се срамувала да отговори. Чу изпукването на клон и приближаващия глас на Сам и се втурна в неизвестното.

Кейд Форнет се промъкваше в нощта под светлината на пълната луна. Ако началникът на полицията в Котънблум, Мисисипи, го

хванеше отново в нарушение, със сигурност щеше да се озове в затвора. Последният му разговор с шериф Томасън не беше преминал особено добре. Обвиненията му бяха жегнали гордостта на Кейд. Обидните подмятания за наднорменото тегло и незавидната интелигентност на шерифа му костваха изкълчена ръка и няколко натъртени ребра.

Среднощното браконьерство на Кейд беше по-опасно сега, когато беше влязъл в полезрението на Томасън, но трябваше да осигури прехраната на семейството си, колкото и оскъдна да беше тя. Освен това той никога не изпразваше напълно мрежите, а взимаше само толкова, колкото е необходимо за две прилични порции. А капаните му за зайци носеха полза за всички. Котънблум, Мисисипи, се гордееше с прословутите си домати и кметът не би искал заешките набези да унищожат тази репутация. В действителност правеше услуга на града. Дори този аргумент не беше успял да промени непреклонното поведение на шерифа при последната им среща.

Кейд се подхлъзна в калта близо до малката метална лодка, скрита сред високата тръстика недалече от брега. Застина приведен и се ослуша. Чуваше само ударите на собственото си сърце, но косъмчетата по врата му бяха настръхнали. Напоследък нищо не бе в състояние да го уплаши, освен мисълта, че могат да го отделят от близките му и да го затворят някъде, откъдето не би могъл да ги брани.

Да не би полицията да бе открила лодката му? И шерифът го причакваше? Трябваше ли да бяга? Изминаха не повече от десетина секунди.

— Кой е там? — разнесе се момичешки глас, треперещ зад престорената смелост. — П-по дяволите, Сам, остави ме на мира.

Той се промъкна напред, разтвори безшумно тръстиката и надникна през образувалата се пролука. Фигурка в бяло се беше сгушила на седалката в лодката му. Коленете ѝ опираха в брадичката, ръцете ѝ се свиваха в юмруци и се отпусаха.

Няколко пъти я беше виждал в Котънблум, въпреки че не можеше да си спомни името ѝ, ако изобщо някога го е знаел. Тя беше приблизително на възрастта на сестра му, но се държеше като южняшка принцеса. Едно от онези момичета, възпитани да знаят своето място в света, към който той очевидно не принадлежеше. Какво, по дяволите, търсеше тя в реката?

В последните няколко години инстинктът за самосъхранение беше станал негов постоянен спътник. Очевидно бе много добър, след като все още не го беше забелязала. От друга страна, нямаше на кого да се оплаче по-късно. Никой не би повярвал на думите на един блатен плъх от Луизиана срещу показанията на богато момиче. Отпусна тръстиката, отстъпи крачка назад и ботушът му затъна в калта.

— Не се приближавай. И-имам пистолет. — И последният намек за кураж беше изчезнал от гласа ѝ, заменен от ужас. Беше се свлякла наполовина от седалката и лодката се люлееше едва забележимо в плитчините. Непознатата му приличаше на уловен заек, готов да прегризе крака си, за да избяга.

Какво щеше да се случи, ако Тали се нуждаеше от помощ, а той не беше наблизил? Вдигна поглед към луната и изруга тихо. Прилив на съпричастност го накара да свали бейзболната шапка и да излезе от прикритието си с протегнати напред ръце. Макар да нямаше признаци, че е въоръжена, все пак бяха в Мисисипи.

— Всичко е наред, момиче. Няма да ти направя нищо. Казвам се Кейд Форнет.

— Н-не се приближавай, иначе ще... — Тя огледа пространството около краката си.

— В лодката ми няма оръжие. Освен ако не решиш да ме удариш по главата с греблото.

— Това вашата лодка ли е? Съжалявам. Трябва ли ви? — Момичето очевидно не можеше да реши как да постъпи. Доброволно да се откаже от скривалището си или отново да се свие в ъгъла.

Той се разсмя неволно.

— Е, можем да си я поделим за известно време. Имам сестра на име Талула. Двете изглеждате на една възраст. На колко си...? Около тринайсет?

— Да — кимна момичето, но все още изглеждаше готово да скочи зад борда, ако се наложи да бяга.

— Тя обича да идва с мен по тези места. Понякога дори ѝ позволявам да управлява лодката. — Лъжа. Тали мразеше реката. Твърдеше, че ѝ напомня за прекалено много тъжни неща. Опита да се усмихне.

За разлика от него, непознатата беше свикнала да се доверява на хората. Раменете ѝ се отпуснаха, тя издаде трепереща въздишка и се

сви отново на седалката. Светлата ѝ коса изглеждаше почти бяла на лунната светлина, чертите ѝ бяха деликатни, а когато прибра зад ушите си няколко непокорно щръкнали кичура, лицето ѝ се откри — мило и невинно като на фея от приказка.

Той се настани на отсрещната седалка и кръстоса по турски крака. Беше се научил кога трябва да се държи като по-голям брат, баща, чичо или приятел. В случая момичето се нуждаеше от по-голям брат.

— Как се казваш?

— Кърби. Монро Кърби.

— Ти да не си международен шпионин като... Бонд, Джеймс Бонд? — Шегата му беше плоска, но свърши работа. Тя се изкикоти. — Какво правиш тук толкова късно, Монро?

— *A vie* какво търсите тук по това време?

Той едва успя да сдържи реакцията си, ограничавайки се с лека усмивка. Радваше се, че каквото и да се беше случило, момичето беше запазило част от духовитостта си. Реката, разделяща Мисисипи от Луизиана, минаваше през Котънблум. Някога градът е бил едно цяло, но сега двете му страни се бяха изправили една срещу друга като часови на пост. И Кейд, блатен луизиански плъх, не би следвало да се намира толкова нагоре по течението.

— Аз попитах първи. Кой е Сам и защо се страхуваш от него?

Тя се напрегна отново и лицето ѝ се изкриви от ужас. Коленете и краката ѝ бяха издрани, босите ѝ стъпала бяха изцапани с кал, ръцете ѝ бяха ожулени и мръсни. Измачканата ѝ бяла нощница изглеждаше съвсем детска — все пак тя беше в осми клас, ако наистина с Тали бяха на една възраст, но ноктите на ръцете и краката ѝ бяха лакирани в яркорозово.

— Можеш да ми имаш доверие. Кълна ти се — продължи меко.

Цял хор от жаби наруши внезапно настъпилата тишина. Тя не отмести поглед, както правеха някои хора. Нещо премина помежду им, някакво електричество, което го накара да застане нащрек. Не привличане — в него нямаше нищо перверзно, а по-скоро взаимно разбиране, което не можеше да си обясни.

И тогава сякаш се отключи невидима врата и думите се заизливаха като порой. Не само за това, което се беше случило същата нощ, но и за слабостта на майка ѝ към алкохола, развода на родителите

й и собствения й срам. Колкото повече му разказваше, толкова повече нарастваше гневът му. Очевидно по Мисури от страната на Котънблум нещата не бяха по-добре, отколкото в Луизиана. По-големи къщи, повече пари, същите проблеми.

— Какво да правя? — Монро пхна ръце между коленете си, лекият бриз изду предната част на нощницата й.

— Значи майка ти лежи почти в несвяст?

Тя кимна.

— А този приятел, Сам, редовно ли ти налита?

Момичето прехапа долната си устна и брадичката му потрепери. И отново кимна.

— Какво ще кажеш да се изкачим по насипа, за да избягаме от комарите, и да почистим тези драскотини? Когато се съмне, ще те изпратя до вас.

— Ами Сам?

Невинността е мимолетна, а Монро все още беше дете. Дете, което болезнено му напомняше за Тали. Но докато сестра му щеше да е в безопасност поне докато той е жив, момичето пред него си нямаше никого.

За момент си помисли да нахълта в къщата и да му даде да се разбере на приятеля на майка й, но това само щеше да уплаши Монро още повече, а той самият щеше да се озове в затвора, преди да мигне. Затова потисна гнева си с ясното съзнание, че щеше да го излее, когато му дойде времето.

— Ще се оправя с него по-късно. Ще се погрижа да не те притеснява повече.

Дори да беше доловила заканата в гласа му, тя не попита как смята да го направи. Навярно искаше да съхрани поне отчасти своята невинност.

— Благодаря, Кейд. — Отправи му усмивка, която я озари отвътре и я превърна от сладко момиченце в нещо повече от хубаво, в нещо, което напомняше светкавица, първата лятна светулка или падаща звезда. След миг всичко изчезна. Той премигна и се зачуди дали всичко това не бе плод на въображението му.

Взе под мишница подвижната аптечка на лодката и й помогна да се изкачи по хлъзгавия насип, като придържаше с ръка издрания й лакът. Тя седна, облегна гръб на една топола и се разприказва, докато

той почистваше коленете и дланите ѝ. Беше прекалено малка, за да подбира думите си, затова при първите лъчи на пробуждащото се слънце вече знаеше любимия ѝ цвят, какво обича да яде и каква музика слуша. Освен това беше наясно с мечтите, целите и страховете ѝ.

За своя изненада, сподели с нея и някои от своите тайни. Нещата, от които се опитваше да предпази Сойер и Тали. Благотворителността от хранителната банка, която беше принуден да приеме, след като родителите им бяха убити от пиян шофьор. Един срам, различен от този на новата му позната, но също толкова убийствен. Откраднатото от аптеката лекарство, когато през зимата кашлицата на сестра му се беше влошила. Въпреки че Монро не можеше да му помогне, тя сякаш го разбираше и това по някакъв необясним начин облекчаваше бремето и угризенията му.

Под клоните, люлеещи се от топлия морски бриз, двамата наблюдаваха как звездите избледняват в утринния сумрак. Големи колкото шепя бели кълбенца загатваха за богатата реколта от памук на другия бряг на реката. Едва когато първите розови лъчи обагриха земята, тя заговори отново:

— Кейд, моля те, не казвай на никого.

— Винаги можеш да се оплачеш в полицията. — Даже и да не се надяваше на справедливост за себе си, мислеше, че ще се погрижат за момиче като нея.

— Изключено. Тогава всички ще разберат.

Искаше му се да ѝ каже, че вината не беше нейна, но знаеше колко кухо ще прозвучат думите му. Беше се наслушал на клишета, които му стигаха за цял живот.

— Ще пазя тайната ти. Но и аз мога да разчитам на твоята дискретност, нали?

Тя улови ръката му и я стисна.

— Винаги.

Никога не беше срещал тийнейджър, който да е в състояние да удържи на думата си, но не му оставаше друго, освен да кимне. Вървяха един до друг по тревистото поле, а после влязоха в градината на дома ѝ през тясната врата в задната част на оградата. Къщата беше огромна според неговите стандарти. Миризмата на хлор от басейна беше остра, но не неприятна. Никога не се беше докосвал до толкова синя и чиста вода. Беше плувал единствено в мътната река.

Обви ръка около слабиците ѝ рамене и усети напрегнатите сухожилия и нежната кожа. Обзе го гореща ярост, като си представи как това крехко момиче се опитва да се бори със силен възрастен мъж.

— Можеш ли да влезеш в къщата? Къде е твоята стая?

— Мама държи резервен ключ под саксията до вратата. — Монро посочи към отворения прозорец на втория етаж, от който се развяваха пердетата. — Аз спя там. Мисля, че ще успея да се промъкна покрай бюрото.

Той с усилие преглътна поредната ругатня. Беше истинско чудо, че не си бе прекършила врата.

— Заобиколи главния вход. Тичай направо в стаята си и вдигни палец, за да ми дадеш знак. Запомни ли какво ти казах?

— Да залоствам с облегалката на стола бравата всеки път, когато мама води мъж вкъщи.

— Точно така. Слушай, знам, че си изморена, но искам днес да отидеш на училище. Разбра ли?

— Да. — Отстъпи крачка назад, после го стресна, като се хвърли неочаквано на врата му. Ръцете му автоматично се обвиха около нея, за да отвърнат на прегръдката. Тя беше крехка и уязвима като новоизлюпено птиче. — Ще дойдеш ли отново горе, при реката?

Имаше много причини да ѝ откаже. От една страна, никой не би одобрил връзката им. От друга, за семейството му щеше да бъде истинска катастрофа, ако го заловяха.

— При следващото пълнолуние. Ще се срещнем под онази топола.

— Благодаря ти, Кейд. — Гласът ѝ бе приглушен от ризата му.

— А сега тръгвай. — Пусна я и я побутна към къщата.

Момичето се затича, като погледна през рамо няколко пъти. Той изчака, докато стигна до стаята си и даде сигнал, че всичко е наред. Но дори и след като затвори прозореца и дръпна завесите, Кейд остана там, подхранвайки гнева си.

Щеше да закъснее за работа и да изгуби скъпоценната надница. Дори не беше прибрал браконьерската плячка. Направи няколко обиколки пред къщата, после седна под един дъб на отсрещната страна на улицата, опитвайки се да остане колкото може по-незабележим. Всеки един от снобите в квартала можеше да се обади в полицията и да го обвини в скитничество и безделие.

Около час по-късно мъж в скъп костюм излезе от къщата на Монро. Кейд изруга тихо. Трябваше да се досети, че въпросният господин беше Сам Ландри, известен застрахователен агент, чиито реклами заливаха града по двата бряга на реката. Изглеждаше добре в лъскавите, луксозни каталози. Но сега вече знаеше, че широката ослепителна усмивка и безупречната му прическа криеха особен вид поквара.

Настигна го, преди да успее да отключи синьото БМВ, паркирано на алеята.

— Какво, по дяволите...? — В гласа на мъжа имаше по-скоро възмущение, отколкото страх.

Кейд огледа улицата. Беше пуста. Извади от ботуша си нож със специално издялана дръжка, която пасваше на ръката му. Удари с лакът Сам в гърдите, насочи острието към слабините му и го притисна към вратата на колата.

— Забъркали сте се с неподходящо момиче, господин Ландри.

Устата на мъжа се отпусна, очите му бяха кървявали, порите му продължаваха да излъчват мирис на алкохол.

— Монро е моя приятелка. Вие сте я наранили, а аз приемам това лично. Много лично. Искате ли да влезете в затвора за насилие над малолетна?

— Не съм докосвал това момиче. — Сам пъкна длан под задушаващата го като примка ръка и успя да я отмести няколко сантиметра.

Макар и едва седемнайсетгодишен, Кейд беше физически здрав и имаше мускули на мъж; той знаеше как да контролира страха си. Не можеше да си позволи да отстъпи пред никого.

— Само защото е успяла да избяга.

Мъжът престана да се съпротивлява и в тона му се прокрадна сговорчивост и чувство за хумор:

— Разбрал си всичко погрешно, момче. Тя просто се опитва да ми създава проблеми. Не иска да се ожения за майка й. Освен това си пада по мен. Ужасна комбинация. Знаеш какви са момичетата на тази възраст. Глупави и наивни.

Монро не отговаряше на нито едно от тези определения.

— Склонен съм да вярвам по-скоро на нея, отколкото на вас. Особено предвид факта, че все още лъхате на алкохол.

Лицето на мъжа се стегна и тялото му рязко се изви под ръката на Кейд.

— Аз те познавам. Ти си луизиански блатен плъх. Наистина ли си въобразяваш, че в полицията думата ти ще натежи повече от моята? — Този човек беше свикнал да се разпорежда, да бъде изслушван, докато Кейд криеше заниманията си в тъмното.

— Вероятно не. — Момчето улови погледа на мъжа и остави напрежението да изпълва тишината. — Какво ще кажеш, ако раздам блатно правосъдие? Ще отрежа сбръчканите ти малки топки и ще нахраня с тях дивите прасета. А ти ще пееш сопрано в църковния хор до края на дните си.

— И с пръст няма да ме пипнеш.

Кейд оголи зъби в подобие на усмивка. Прокара ножа през вълнените му панталони, завъртя го и плъзна надолу острието. През образувалия се процеп се показаха боксерки на розово-сини райета.

— Ще те изкормя с удоволствие и ще те хвърля на алигаторите. — Кейд нарочно пусна в действие южняшкия си акцент.

Гърлото на Сам се движеше, но не издаваше никакъв звук. Мъж с дългокрак бял пудел със смешна розова панделка се появи през две къщи. Налагаше се да приключи преди неочакваният свидетел да повика полиция.

— Нека ти обясня как ще се развият нещата оттук нататък. Ти ще скъсаш с майката на Монро. Ще се изнесеш от тази къща. И ако някога те видя да се навърташ насам, двамата с теб ще се разходим до блатото. Разбра ли?

Сам кимна енергично и устата му се изкриви. Кейд отдръпна ръката си, пъкна ножа обратно в ботуша с ловко движение и бързо се отдалечи. По светло не можеше да се промъкне през чужда собственост, за да се върне при лодката. От мястото, където беше оставил камиона си, го делеше едночасова разходка пеша в жегата. В най-добрия случай щеше да пропусне част от смяната си и да изгуби половин надница. А в най-лошия — можеше да го уволнят и да се прибере с празни ръце.

Погледна през рамо към внушителната бяла къща и се усмихна. И в двата случая си заслужаваше.

ГЛАВА ВТОРА

Юни, наши дни...

Застанала до високото гише, Монро Кърби попълваше картоната на последния пациент и раздвижваше глезените си. Денят се оказва дълъг. Госпожа Джун, главната сестра, се втурна в стаята и служебните ѝ чехли изскърцаха по пода.

— Имам нов пациент за приемане. Някой от вас може ли да го поеме?

Монро се подпря на лакти и разтри врата си.

— Вече е почти пет и трябва да се срещна с момичетата в залата. Ще го поемеш ли, Барт?

Бартоломю Джоунс прокара ръка през късата си афроприческа и ѝ отправи една от сто и двацет каратовите си усмивки.

— Бих го направил, Монро, но днес Дейна има рожден ден. Ако закъснея, утре ще се върна като пациент. С извит врат.

Тя отвърна на усмивката му, въпреки умората. Независимо колко напрегнати и натоварени бяха, Бартоломю разведряваше деня на всеки и превръщаше работата на физиотерапевт в забавление. Това беше неговата дарба и Монро никога не съжали, че се върна в Котънблум, за да се присъедини към екипа му. Беше уморена, но всеки клиент заслужаваше лечение с добро отношение и окуражаване от нейна страна.

— Ще изпратя съобщение на Тали да започват без мен. Да се надяваме, че този ще бъде отзивчив. Досие?

— Няма.

— Документи?

— Попълва ги във втора стая. Въпреки че не изглежда особено доволен от това. Доведе го господин Форнет, но двамата не престават да спорят.

— За трудова злополука ли става въпрос?

Сойер Форнет управляваше завод за автомобилни части на щатската граница в Луизиана. Ако човекът се беше наранил в някой от

цеховете, трябваше да се спазват специалните правителствени разпоредби.

— Не споменаха нищо подобно, а и не мога да си представя, че езикът, който използват, е подходящ за което и да е работно място. — Лицето на госпожа Джун се изчерви. — Ако трябва да гадая, бих казала, че са роднини. Господин Форнет има ли брат или братовчед?

Сърцето на Монро запрепуска лудо, въпреки че не беше направила дори и крачка. Устата ѝ пресъхна, сетивата ѝ се изостриха болезнено. Мина покрай Бартоломю и госпожа Джун, без да каже дума.

Защо ѝ се сви стомахът — от нерви или очакване? Не се беше чувствала така от първата си работна седмица. Възможно ли е Кейд Форнет да се е върнал в Котънблум?

Видя го за последен път като първокурсничка в колежа. Преди десет години. Беше отскочила до магазин за дрехи втора употреба от луизианската страна на реката, за да си търси парти костюм. Темата беше бедняшка сватба и съвсем не ѝ допадаше.

Компанията беше решила, че магазинът е пълен с гащеризони и къси дънки. Сред смях и закачки те оглеждаха рафтовете с памучни ризи и непромокаеми работни панталони. Монро се отдели от групата, засрамена от поведението им, въпреки че не можеше да обясни точно защо.

И тогава го забеляза. Стоеше на не повече от десетина крачки, праметнал две ризи върху ръката си, и се взираше право в нея. Ръката ѝ замръзна върху рамото на опърпано кадифено сако, но вътре в нея всичко превключи на по-висока скорост.

Не го беше виждала от месеци и никога през деня. Беше толкова съдържан в нощта, когато ѝ бе пожелал успех в колежа и я бе целунал леко по бузата. За първи път си бе позволил подобно нещо и щом тъмнината го погълна, тя инстинктивно усети, че една врата се беше захлопнала. Естествено, той повече не се върна при тополата, въпреки че тя го чакаше там при всяко пълнолуние.

Нещо се беше случило с него през изминалите месеци. Някаква нова твърдост се бе появила в очите му и го бе състарила непривично за двасет и трите му години. Искра премина през малкото разстояние между тях. Кейд ѝ кимна. Обзе я необуздано желание да го прегърне и да склони глава на гърдите му. Липсваше ѝ.

Пристъпи към него, но той остави ризите и си тръгна. Вратата в дъното на магазина хлопна и я накара да потръпне. В следващите няколко секунди се питаше дали тази среща и искрата, прехвъркнала между тях, не беше плод на въображението ѝ. Тогава най-добрата ѝ приятелка Регън Ловел обви ръка около кръста ѝ и я върна в компанията на кикотещите се момичета.

Когато след няколко седмици се върна за коледната си ваканция, разбра, че се е преместил в Мобайл, Алабама. Не знаеше дали изобщо кракът му бе стъпвал в коя да е от двете половини на Котънблум оттогава. Но тъй като с нетърпение очакваше новини от него, непременно щеше да чуе.

Безпокойството я правеше нервна. Наистина ли беше той? Някакъв инстинкт, може би по-скоро надежда, ѝ подсказваше, че е така. Какво му се беше случило? Колко тежко беше ранен? Разтри устни, разтегли ги във фалшива усмивка и отвори вратата.

Мъжът, който бе седнал на стола, изглеждаше прекалено едър за малката приемна. Без да е с наднормено тегло или прекомерно набит, притежаваше енергия, която явно го изпълваше до краен предел и настойчиво търсеше отдушник. Погледът ѝ обходи тялото му, съзнанието ѝ се опитваше да възприеме всичко наведнъж. Въздухът помежду им почти осезаемо вибрираше.

Той се държеше така, сякаш я виждаше за първи път, но стомахът ѝ се сви по добре познатия начин. Големи, мазолести ръце въртяха между коленете издраскан бастун, широките стъпала бяха обути в ботуши с дълбок грайфер. Тъмната гъста коса се нуждаеше от подстригване, а в наболата поне двуседмична брада проблясваха стоманени нишки. Раменете му бяха станали по-широки и гръдният му кош изглеждаше по-масивен, отколкото си го спомняше. Очите му се вторачиха в нея. Тъмнозелени и напрегнати, пазещи всичките ѝ тайни.

— Мили боже! Кърби. Монро Кърби. Вече си пораснала. — В дълбокия му глас се усещаха подмолни остри ръбове, сякаш изминалите години бяха оставили грозни белези в него. Погледът му, също като нейния, беше толкова напрегнат, че тя ненужно оправи реверите на бялата си престилка.

— Помниш ме. — Господи, звучеше като тийнейджърка, изправена пред идола си. Следеше всичките му постижения, доколкото ѝ беше възможно. Последната му изява беше в лъскаво бизнес

списание за успешни предприемачи, но статията разказваше по-скоро за авантюристичните му приключения, отколкото за конструкторската му компания.

— Трудно се забравя изпаднала в беда девойка в гореща септемврийска нощ. — Кейд присви очи, сякаш се опитваше да погледне в нея.

Дали си спомняше всеки един момент, който бяха прекарвали заедно, като самата нея? Вероятно не. Неговият живот беше по-богат и по-вълнуващ от всичко, което тя можеше да си представи в Котънблум. Сега, когато се виждаше, че не е сериозно ранен, може би трябваше да отвърне на закачката в гласа му. Да се престори, че завръщането му не беше разтърсило целия ѝ свят.

— И така, господин Форнет, какво ви води отново в Котънблум? — Вместо приятелска закачка, в гласа ѝ отекнаха отбранителни нотки. Внезапно си припомни усещането за самота през всички онези нощи, когато напразно го беше чакала под тополата.

— Лудост — сухо отвърна той и погледна към прозореца, където надвесени клонки на розовия индийски люляк закриваха гледката към паркинга.

— Не мислех, че някога ще се върнеш у дома. — Сложна амалгама от емоции се прокрадна в гласа ѝ.

Напрежението, което излъчваша зелените му очи, завладя и нея.

— Сојер влетя като обезумял в болничната ми стая. Очевидно някой добронамерен свидетел се е натъкнал на здравната ми карта и го е подвел, че умирам. Докато все още бях на успокоителни, му позволих да ме уговори да си взема кратка ваканция. В Котънблум.

След като първоначалният шок поутихна, тя забеляза някои подробности. Под брадата лицето му беше изпито, тъмни кръгове обграждаха очите му.

— Изглеждаш изтощен.

— И точно така се чувствам.

— Здравния ти картон го няма. Какво се е случило?

— Накратко? Паднах от скала.

— От скала? Да не те е бутнала някоя пренебрегната жена?

Устните му потрепнаха.

— Едва ли. Реших, че искам да изкача Ел Капитан^[1]. Опитах. Не се получи, както го бях замислил.

Тя премигна няколко пъти. В този момент вече нямаше значение, че не го беше виждала цели десет години. Сарказмът в гласа ѝ прикри искрената и доста неуместна загриженост.

— Значи една сутрин се събуди и си помисли: „Хм, струва ми се, че ще изкача най-опасната скала в света“? Колко време отдели за подготовка?

— Катеря се от години по северозападното тихоокеанско крайбрежие. Впрочем има много по-трудни за изкачване места във Франция и Испания, но не можех да си позволя да отсъствам от работа.

— Очевидно очакваш това да ме успокои. — Гласът ѝ се извиси и отекина в застланата с балатум и пълна със стомана амбулатория.

— Нямах представа, че те интересува — усмихна се объркано мъжът.

— Не ме интересува — изстреля спонтанно тя. — Тоест не че *изобщо* не ме интересува. Тали ми е добра приятелка и... — Не успя да измисли друга, по-убедителна причина да се кара на Кейд Форнет, че върши нещо, което не ѝ влиза в работата. Не му беше нито сестра, нито приятелка. Съдбата ги беше събрала, но докато в нейните очи той беше закрильник и спасител, за него щеше завинаги да си остане недорасла хлапачка. Нищо повече. — Просто не искам да загинеш или да ти се случи нещо лошо — завърши тихо.

— Това, което каза, е ужасно мило. — Отпусна се на простия, типичен за чакалня стол и разкрачи крака още по-широко в характерната мъжка поза. Подпря лакът на страничната облегалка и прокара показалец по разтегнатата си в усмивка долна устна.

В този момент тя инстинктивно, с известно безпокойство осъзна, че срещу нея седеше мъж. При това мъж, който определено знаеше какво да прави с една жена в леглото... или извън него. Беше преживяла своите фантазии, естествено, но те се ограничаваха до прегръдки и целувки. Съвсем невинни. Този мъж беше рицар в блестящи доспехи. Не някакъв обикновен любовник. А тя вече беше зряла жена, а не наивно момиче.

Отмести поглед от устните му към папката в ръцете си. Думите му си оставаха толкова неразбираеми, колкото ако ги беше изрекъл на китайски.

— Отседнал си при Сојер, предполагам?

— Засега.

— Тали знае ли, че си се върнал? — Отново вдигна поглед, но го насочи към ръцете му.

— Разбира се.

Обзе я непреодолимо желание да се втурне в залата и да разтърси силно приятелката си. Естествено, никога не бе ѝ имала доверие. През целия си живот не се беше доверявала на друг, освен на Кейд. Тали нямаше никаква представа какво беше направил собственият ѝ брат за Монро и интересът ѝ към него можеше да ѝ се стори странен и подозрителен.

Съсредоточи се. Трябваше да се съсредоточи. Един истински професионалист не би си и помислил колко грубоват, състарен и привлекателен го прави брадата, сякаш бе филмов актьор, който се опитва да мине инкогнито. Нито пък щеше да забележи, че големите му ръце бяха издрани, мазолести и недодялани като всичко останало в него.

Отново отмести поглед към документите.

— Кракът си ли счупи?

— Не, слава богу. Разтегнах връзките на коляното и някои очевидно важни сухожилия. Ортопедът ме увери, че травмите ще отшумят от само себе си, но подходящата физиотерапия ще ускори процеса. — Гласът му не отразяваше тревогата и гнева, които бушуваха в нея. Нямаше причина за това.

Острата ѝ реакция се дължеше единствено на остатъците от някогашното ѝ детинско увлечение. Действителността щеше да ги разсее.

— Кога се случи? — Гласът ѝ прозвуча делово, дори рязко. *По-добре.*

— Преди две седмици.

— Да разбирам ли, че все още не си минал рехабилитация?

— Прецених, че мога да се излекувам сам.

— И как ти се отразява? — стрелна го с присвити очи тя. Не беше необичайно хората — особено мъжете — да пренебрегват лекарските съвети за нуждата от физиотерапия.

— Не много добре. Претоварих се и само влоших нещата. — Устните му се изкривиха, но не в усмивка, а в гримаса. — Както и да е, кракът не е главният проблем. Става въпрос за ръката. — Протегна я към нея с дланта нагоре.

— Боже мой! — Монро остави документацията и улови ръката му между своите. Близко десетсантиметрова рана пресичаше дланта от месестата част на палеца до кутрето. Разрезът беше назъбен и дълбок, а образувалият се белег имаше твърди, възпалени ръбове. Прокара предпазливо пръсти от двете ѝ страни и усети как той потръпна. — Боли ли?

— По-скоро постоянно изтръпване, дърпане и чувствително намалена сила на захвата.

— Как стана?

— Осигурителният болт се измъкна и се улових за първото нещо, което ми попадна. Оказа се остър ръб на скала. Срязва ръката ми, която беше мръсна и скоро се инфектира. — Насочи към нея цялата сила на зелените си очи и я върна далече назад във времето. — Можеш ли да ми помогнеш?

— Кейд — прошепна името му като въздишка тя. Но бързо се овладя, прочисти гърлото си и прибра непокорен кичур коса зад ухото си. — Искях да кажа, господин Форнет...

— Не, наричай ме Кейд. Не мога и да си помисля, че някога ще се обърна към малкото момиченце, което срещнах под онази топола, с госпожице Кърби. — Внезапно застина на стола. — Или нещата са се променили? Омъжена ли си?

Лявата ѝ ръка без венчална халка стисна неволно ревера на престилката.

— Не. Не съм.

— Това е добре. — Устните му отново се разтегнаха в познатата ѝ обезоръжаваща и закачлива усмивка.

Да не би да флиртуваше с нея? Стомахът ѝ се сви, коленете ѝ се подкосиха. Мъжете понякога я канеха на среща или я ухажваха до момента, в който започнеш да се чувства неудобно. Монро се беше научила кога да започне да се държи хладно, за да ги обезкуражи и осуети бъдещи опити. Но Кейд беше различен. Специален. Би било опасно да позволи детинското ѝ увлечение да повлияе на професионалните им отношения.

Облиза долната си устна и каза:

— Свали си панталона, Кейд.

[1] Вертикално скално образувание в Национален парк Йосемити, разположен в северната част на едноименната долина. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Нейният дрезгав, дяволски сексапилен глас мина през него като мълния и всичките му сетива застанаха нащрек. Флиртуваше ли с него? А той? И защо потвърждението за необвързания ѝ статус заседна като топла буца в гърдите му? Това имаше ли някакво значение?

Единствено страхът да не разочарова отново Тали и Сојер му беше попречил вече да пътува към летището. Позволи на брат му да го примамва да се прибере с ясното съзнание, че има несвършена работа в Котънблум. Да сложи край. И веднага щом го направи, щеше да си тръгне.

Когато видя Монро през вратата на амбулаторията, той загуби самообладание. Позна я веднага, въпреки липсата на табелка с името върху престилката. Светлата ѝ коса беше потъмняла до пепеляворуса и беше стегната в подобие на кок. Високи скули се открояваха на мястото на бебешко гладките черти, които толкова добре си спомняше, но очите ѝ си бяха останали същите — безкрайно синьото на залива в летен ден.

Последния път, когато се срещнаха под тяхното дърво, вече беше задействал плановете за преместването си. Принудителното напускане на Котънблум беше най-големият провал в живота му. Беше по-лошо дори от смъртта на родителите му. Преди всичко, защото беше разочаровал семейството си. Не че бе имал куража да признае пред Сојер, Тали или дори чичо Дел причината да напусне града. Колкото и отчаяно да се нуждаеше от нов мотор за лодката си, кражбата си беше кражба. Прие ултиматума на шерифа на Котънблум, Мисисипи, вместо глоба като благословия, но срамът и унижението не му даваха покой.

През онази последна нощ не спомена на Монро за опита за кражба на мотор и намеренията си да замине. Вместо това я остави да му разказва за колежа и безкрайните възможности, които се откриваха пред нея. Оптимизмът ѝ отвори рана в самотата му и не му остави почти никаква надежда. Можеше да си представи жената, в която скоро щеше да се превърне, и за първи път изпита копнеж.

В тясната амбулатория минало и настояще се сблъскаха и не беше сигурен каква роля му бе отредено да играе. Тази на по-голям брат вече не му пасваше, което го радваше. Тя знаеше за миналото му повече от всеки друг, ако изобщо си спомняше нещо, но не бяха приятели. Нещо съвършено различно разцъфваше между тях.

Зае се с копчетата на дънките със здравата си ръка и се върна към предишния шеговит тон:

— Ами ако не нося бельо?

Тя отново прибра изплъзналия се кичур коса зад ухото си. Напрегнат жест, който навярно не осъзнаваше. Кейд беше натрупал парите си с изучаване на хора в заседателна зала.

— Моля?

— Каза ми да си събуя панталона.

Погледът ѝ се плъзна надолу към широко разкрачените му крака, видя разкопчаното копче на дънките, леко смъкнатия цип. Топлината, която се усещаше помежду им, го накара да се притесни — или да се надява — че дънките му могат да се възпламенят и да се посипят като пепел около тях.

— Господи, на колко години си? — Тя обърна очи към тавана, хвърли в скута му някаква дреха и спусна щорите. — Облечи тази нощница и седни на масата. Давам ти една минута да се преоблечеш.

По дяволите, харесваше му дързостта в гласа ѝ. Повечето жени или го предизвикваха откровено, или бяха прекалено уплашени, за да се държат естествено, а честно казано, той не беше човек, който би се постарал заради удобството на другите. Някои искаха да бъдат с него, други не. Затова обикновено се оказваше сам.

Слава богу, че не остана в стаята, защото битката да смъкне дънките с една здрава ръка и болно коляно си беше съвсем истинска и в нея нямаше нищо еротично. Когато най-последно ги изрита настрани, нахлузи нощницата и успя да седне на масата, целият бе плувнал в пот.

Монро отвори вратата толкова, колкото да може да я чуе, но не и да я види.

— В приличен вид ли си вече?

— Доколкото човек може да бъде в болнична нощница.

Тя затвори вратата след себе си и му отправи съвсем професионална и любезна усмивка.

— Легни, ако обичаш.

С болезнена гримаса Кейд успя да качи краката си върху масата и преглътна надигналия се стон.

Със сведена глава тя записваше в тънка папка.

— Излъга ме. Носиш бельо.

Неочакваната забележка го накара да се засмее и болката в крака му отново лумна. Кога за последен път се бе шегувал толкова свободно с жена? Може би никога.

— Не. Аз казах: „Ами ако не нося бельо?“. А ти не трябва да надничаш. Това е ужасно непрофесионално, госпожице Кърби.

Усмивката ѝ се промени и въпреки че не можеше да види очите ѝ, знаеше, че този път беше искрена. Тя остави папката настрана.

— Опитай да се отпуснеш, докато те преглеждам.

Колкото и да се стараеше, допирът на силните ѝ ръце го накара да издърпа крака си няколко пъти. Когато пръстите ѝ направиха кръгообразно движение върху капачката на коляното, той сграбчи раменете ѝ в безмълвна молба да спре.

Монро веднага прекрати мъчението и се зае да разтрива схванатия мускул на прасеца му. Кейд разхлаби хватката, но не я пусна. Под няколкото пласта дрехи ръцете ѝ бяха силни и стегнати.

— Съжалявам, но трябва да разбера с какво си имам работа — прошепна тя.

— Съжалявам, че паднах от скалата. — Това трябваше да е шега, но не се получи с прегракналия, пълен с болка глас. — Е, можеш ли да ме оправиш?

Тя измърмори нещо, но усмивка освети очите ѝ.

— Според Тали ти си отшелник и скъперник, напълно лишен от чувство за хумор и непоносим. С една дума — непоправим.

Мъжът вдигна глава и хартиеното покривало под него изшумоля.

— Лишен от чувство за хумор?

— Това ли е единственото ти възражение?

— За твое сведение, от години поддържам чувството си за хумор със скечовете на Монти Пайтън^[1] и „На живо в събота вечер“^[2].

Беше намерил прашните видеокасети в стар кашон, захвърлен в един ъгъл на благотворителен магазин. Това беше чудесен начин да се откъсне от скучното ежедневие в Котънблум. Останалата част от преценката на сестра му беше съвсем близо до истината.

Тя се разсмя. Ниският дрезгав звук го накара да се почувства неизмеримо по-добре.

— Ще сложа временна шина на коляното ти и ще разработя няколко упражнения, с които ще се възстановиш много бързо.

— А ръката?

Протегна ръка с обърната длан и тя отново я улови между своите, изпитвайки силата на захвата.

— Ти десничар ли си?

— Да. Но за работата са ми нужни двете ръце. Сега ми е трудно дори да държа гаечен ключ.

— Все още ли се занимаваш с двигатели? Мислех, че само ги проектираш.

— Откъде знаеш?

— Тали ми каза.

— Нямах представа, че двете сте станали толкова близки. — В съзнанието му Монро стоеше встрани от семейството му и ежедневието му. Тя беше пазителят на най-съкровениите му тайни. Дали все още бе така?

— Забрави ли колко малък град е Котънблум? Хвалеше се с твоята компания и дома ти в Сиатъл.

— Хвалила се е?

Още една изненада. Отношенията със сестра му бяха охладнели, след като беше заминал. Възстановиха ги едва след като тя потисна гордостта си и го помоли да инвестира в спортната ѝ зала. По онова време беше решил, че ѝ подарява парите, но тя му правеше банкови преводи всеки месец на първо число.

— Много се гордее с теб. — Монро вдигна поглед от неговата длан и му отправи усмивка, която му подейства като удар в гърдите.

Отново се съсредоточи върху раната и атакува мозъка му с инструкции, които той следваше автоматично. Чертите ѝ бяха деликатни и нежни, като на типична южна красавица, ръцете ѝ бяха прекалено малки в сравнение с неговите, но тънките пръсти докосваха дланта му силно и уверено. Не можеше да каже много за тялото ѝ, скрито под медицинската престилка, но изглеждаше стройна и се движеше с вродена грация, сякаш се чувства удобно в кожата си. Нищо общо с непохватното момиче с очи на уплашена сърна от спомените му.

— Трябва само да се отпусне тъканта около разреза, което ще помогне на нервите да се възстановят сами. — Тя пусна ръката му, погледна пластмасовия си спортен часовник и затвори папката.

— Да не закъсняваш за среща? — Вместо шеговито, гласът му прозвуча рязко и агресивно.

— Нещо такова. Изчакай да донеса шината. — Върна се след по-малко от две минути, нагласи я върху коляното му и провери напасването. — Можеш да се облечеш. Ще кажа на госпожа Джун да те вмести в графика за утре. Някакви възражения?

Повдигна вежди, сякаш очакваше той да ѝ откаже. Честно казано, след скандала, който беше вдигнал в чакалнята, когато разбра какво беше замислил Сойер, Кейд изненада себе си с думите:

— Никакви.

— Много добре. Носи спортно долнище. Освен ако не предпочиташ да се разхождаш по бельо. — Намигна му, преди да изчезне през вратата.

Игривият флирт в гласа и погледа ѝ беше прекалено интимен за обикновено познанство и със сигурност в него нямаше нищо сестринско. Всъщност цялата им среща беше наситена с напрежение и близост, каквито обикновено се опитваше да избегне. Около нея вибрираше енергия подобна на торнадо и когато вратата се хлопна, той остана сам да се бори с мислите и емоциите си.

Когато най-после се облече, записа си час и излезе, куцайки, като се опираше на бастуна, взет назаем от чичо Делмар, не видя Монро никъде. Може би имаше среща. И защо да няма — беше красива жена. Пък и защо трябваше да се интересува от личния ѝ живот?

Тя беше частица от миналото му. Слабичко, уплашено хлапе, нуждаещо се от закрилник. Майка ѝ обичаше да се размотава из баровете по луизианската страна на реката и той се стараше да знае с кого се захваща за пореден път. Една дума или юмрук бяха прогонили няколко отрепки, търсеци евтино забавление. След като Сам Ландри се ожени и се премести, бдителността на Кейд отслабна. Но дори тогава всеки месец минаваше по реката, за да се увери, че Монро е в безопасност.

В натоварените и напрегнати дни от последните десетина години рядко се сещаше за нея. Беше пренесъл работната етика, създадена по необходимост в младостта му, и в живота извън Котънблум. Все пак

нещо от споделените им пълнолунни нощи го връщаше насън в града по-често, отколкото можеше да преброи. И винаги се събуждаше неспокоен и обзет от копнеж, който не можеше да назове.

Изпробвайки шината на коляното си, тръгна надолу по улицата към реката, която представляваше щатска граница и на практика разделяше града. По времето на баба му и дядо му Котънблум е бил едно цяло, с добре развита училищна система и център. Неразбирателство относно риболова и правата върху реколтата беше внесло раздор в старата гвардия на градските старейшини и на отсрещната страна на реката започнали да се появяват нови квартали. Така южната част станала Котънблум Периш, Луизиана, докато северната си останала в Мисисипи.

Практиката на Монро беше в стария град, населен от лекари, адвокати и учители. Неговият дом се намираше в другия, в който живееха предимно хора от средната класа, заводски работници, механици и рибари.

Освен железния мост с две платна за автомобили, след последното му завръщане бяха построили и дървен мост за пешеходци. Черни графити загрозяваха едната страна, докато бреговете откъм Луизиана приличаха на истинска цветна градина. Душата му се напълни. Майка му обожаваше цветята. Колкото по-диви, толкова по-добре. Предният им двор представляваше истински хаос от цветове.

Закуца по моста. Бистра и бърза, реката криволичеше през града, после завиваше на югозапад към Котънблум Периш и в крайна сметка се вливаше в река Мисисипи.

В подредените в редица, обърнати към водата тухлени магазини в луизианската част се предлагаха запазени дрехи втора употреба, докато тези от другата страна бяха специализирани бутици от висок клас. И двете крайбрежни улици носеха името Ривър стрийт, което докарваше пощальоните до лудост. Миризмата, идваща откъм заведението на Руфъс, накара стомахът му да се свие. Беше вечерял в петзвездни ресторанти из цялата страна, но нито един готвач не можеше дори да наподобява специалитетите от пушено месо на Руфъс.

Спортната зала на Тали се намираше в пресечка на Ривър стрийт, перпендикулярна на реката. Сестра му бе започнала с традиционна аеробика и силови тренировки, но през последната година беше разширила дейността с бойни изкуства и самоотбрана, закупувайки

още две помещения, и бе дала силен тласък на икономическото развитие на луизианската част на града. Тали беше отклонила предложението на Кейд за финансова помощ и само след година щеше да изплати изцяло задълженията си към него. Не само тя се хвалеше с него, той също бе горд с нея, въпреки че все още не беше имал възможност да ѝ го каже.

Вече съжаляваше, че проклетата гордост не му позволи да изпрати на Соьер съобщение да дойде да го вземе. Стомахът му отново се сви, но този път не от глад. Сградите преграждаха пътя на лекия, забързан бриз и въздухът беше застоял и наситен с влага.

Жена на средна възраст в плътно прилепнал клин отвори вратата на залата. Посрещна го шумното бръмчене на климатичната система. Той подпря хълбок на рецепцията и прехвърли тежестта на тялото си върху здравия крак.

Зад плота Тали остави документите, които подреждаше.

— Здравата си се задъхал. Ела да седнеш, преди да си припаднал.

Той не възрази. Отпусна се върху метален сгъваем стол, протегна крака си напред и започна да масажира коляното.

Стиснала устни, сестра му се настани до него.

— Ти сериозно ли извървя целия път дотук пеша? Соьер ще побеснее, когато отиде да те вземе и разбере, че си си тръгнал.

— Какво ще кажеш да му изпратиш съобщение вместо мен? Ти можеш да ме закараш обратно, нали?

— Да не би да се страхуваш от Соьер, батко? — Лицето ѝ придоби познатото закачливо изражение и напрежението в раменете му изчезна.

Кейд изсумтя презрително:

— Моля те! Вече от нищо не се страхувам. Но двамата с него се държахме като наежени петли.

Тя удари леко рамото си в неговото.

— Ще става все по-лесно. Да ти донеса ли нещо за пиене?

— Бих убил за едно уиски.

— Мога да ти предложа кока-кола.

— Джак с кока-кола?

— Само кола, алкохолик такъв! — Тали се отдалечи, очевидно да му донесе чисто безалкохолно.

Курсът по самоотбрана вече беше започнал. Група млади момичета се бяха събрали в далечния край на залата.

Полукръгът се разтвори и в центъра му се появи жена в къси черни шорти и плътно прилепнал червен потник с кръстосани презрамки на гърба. Дългата ѝ руса плитка се разлюля, когато пристъпи напред и заби коляно в слабините на гумения манекен. С бавно движение удари носа му с опакото на ръката. После, с ускорено темпо, представи комбинация от няколко последователни движения. След последния удар главата на манекена се удари в земята и отскочи няколко пъти, което накара момичетата да се разкикотят.

Тали се върна, седна на стола до него и му подаде кутийка кока-кола. Той я пое с лявата си ръка и усети облекчението, което леденият метал донесе на пламналите му нерви. Погледът му не се откъсваше от жената на тепиха.

Тя изглеждаше като модел от фитнес списание. Имаше лек тен и дълги крака и ръце. Движенията ѝ наподобяваха по-скоро танц, отколкото бойна схватка. Наведе се да нагласи главата на манекена и дупето ѝ се озова високо във въздуха. Кейд преглътна с ясното съзнание, че ако някой решише да го нарисува като анимационен герой, щеше да го изобрази с комично изхвъркнали очи.

Когато жената се обърна, му беше нужно да премигне няколко пъти, за да фокусира поглед върху лицето ѝ. Запотената кутия се изплъзна от пръстите му и голяма част от колата се изсипа в скута му, преди да успее да я изправи. Погледите им се срещнаха за момент и без да откъсва очи от нея, той попита:

— Какво прави Монро Кърби тук?

— Води курса по самоотбрана. Както знаеш, има два черни пояса по жиу-жицу и карате.

— Откъде мога да знам?

Вниманието на Монро беше привлечено от смеещите се момичета, така че Кейд съсредоточи своето върху Тали, която се усмихваше като Чеширския котарак^[3] и оглеждаше лакираните си в тъмночервено нокти.

— Ами, нямам представа. Може би трябва да си идваш по-често? Мислех, че си последното завоевание на Монро. Нямах възможност да я притисна за подробности.

— Защо не ме предупреди?

— Трябваше ли? Не можех да предположа, че двамата се познават толкова добре.

Странно, беше използвал същите думи по отношение на сестра си и Монро.

— Всъщност съвсем бегло. — В бизнеса си винаги използваше подвеждащи тактики, без капка угризение. Но лъжата пред Тали остави горчилка в гърлото му. Той отпи от колатата.

Нехайното „мхм“ на сестра му очевидно имаше по-дълбоко значение. Какво ѝ беше разказала Монро за отношенията им, ако изобщо беше споделила нещо?

Младата жена го наблюдаваше през рамо, но щом погледите им се срещнаха, се извърна рязко и плитката ѝ отново се разлюля. Застана до едно от момичетата и му показва последователността на движенията. Кейд се размърда неспокойно на стола, неспособен да откъсне поглед от нея.

— Споменавала ли ти е, че се познаваме?

— Не, както и ти не си ми говорил за нея. Но разпитваше за теб. Няколко пъти. Като че ли опипваше почвата.

Представата, която имаше за Монро Кърби, се разби и не беше сигурен как парчетата ще се напаснат отново, ако изобщо е възможно.

— Всеки достоен необвързан мъж от двете страни на Котънблум тича след нея — подхвърли Тали.

Той отново изсумтя.

— И колко са? Около петима?

Сестра му се засмя.

— Горещо-долу толкова.

Крайно време беше да сменят темата. При мисълта за мъжете, преследващи Монро, пръстите му смачкаха металната кутия.

— Сојер каза, че се срещаш с Хийт Парсънс.

— Срещах се. Определено в минало време.

Все още наблюдаваше Монро, но с присвити очи и помръкнало лице. Дватамата с Тали си приличаха много повече, отколкото му се искаше да признае. Бяха еднакво недоверчиви и предпазливи. Никой от двамата не беше наследил оптимизма и вроденото чувство за хумор на баща им. А може би малкото, което носеха в своята ДНК, беше заличено през тежкото им детство.

Кейд и Тали се познаваха до мозъка на костите си. Бяха реалисти, а не мечтатели. Сойер беше този, който изглеждаше и се държеше като баща им. Присъствието му винаги им напомняше за онова, което бяха изгубили.

— Тежко ли го понасяш? — Ако Хийт беше разбил сърцето ѝ, той не можеше да не постъпи като по-големия брат.

— *Той* го приема прекалено навътре. Аз съм добре. — Зад думите ѝ се криеше нещо недоизказано, но преди да успее да я разпита, тя се обърна към него с повдигнати вежди и го изгледа дръзко. — Един лекар или адвокат може да се счита за най-добрия избор в малък град като Котънблум, но ако по-силно куче се появи и реши да маркира територията си... Кой знае?

Въпреки че житейските обстоятелства го бяха принудили да напусне гимназията, Кейд в никакъв случай не беше глупав. Тали трябваше да поработи върху тактиката си да отклонява неудобни въпроси, но нямаше да я тормози. Поне засега.

— Първо, не съм съвсем сигурен как гледам на сравнението на мъжете с пикаещи кучета. И второ, какво те кара да мислиш, че проявявам някакъв интерес към Монро?

Тали го стрелна с поглед с недвусмисленото значение „ти май се шегуваш“ и обърна очи към тавана.

— Като имам предвид, че откакто си дошъл, не си откъснал поглед от нея, бих казала, че интересът ти е очевиден.

Топлина плъзна по врата му. Фактът, че беше уловен да наблюдава Монро, и то не от друг, а от сестра си, го накара да се изчерви като тийнейджър.

— Ако имаш по-сериозни намерения към нея, бих препоръчала да се задържиш в града за повече от седмица.

Смяташ ли да останеш? Познатото неодобрение, което изпълваше последните думи на Тали, го прободоха като кинжал.

Да изостави Котънблум и семейството си беше трудно, но изграждането на нов, успешен живот далече от всичко, което го дърпаше надолу — в това число и близките му, всъщност го беше спасило. Как можеше да ѝ обясни, че през цялото време я беше предпазвал от възможността да осъзнае сложната и сурова действителност?

Може би тя щеше да разбере срама, който продължаваше да го гнети. И се надяваше да му прости. Щеше да ѝ разкаже всичко, но не сега, не и в претъпканата спортна зала. Очевидно се редуваха в избягването на неудобни теми.

— Защо Сојер е толкова нервен и напрегнат? Да не би да има проблеми в завода? Или се дължи на отговорността му като общински съветник?

— Всичко е заради фестивала.

— Какъв фестивал? Беше мълчалив и раздразнителен през целия полет от Сиатъл дотук. Мислех, че е ядосан на мен, но го чух да говори с някого по телефона за Регън Ловел. При това неособено любезно.

— О, сърдит ти е, но ти си малка част от тревогите му. Миналата година Регън Ловел се кандидатира и беше избрана за кмет на Котънблум, Мисисипи.

Кейд подсвирна тихо. Нищо чудно, че брат му се държеше така, сякаш четиримата конници на Апокалипсиса^[4] бяха по петите му. Сојер имаше тайна връзка в гимназията с кралицата на красотата на Мисисипи. Родителите ѝ смятаха семейство Форнет за най-низш вид блатни плъхове — бедни сираци без връзки. Чичо им Делмар със сигурност не отговаряше на изискванията им.

Сојер постоянно взимаше пикапа или лодката на брат си, за да ходи до дома на Регън на брега на реката. Кейд смяташе, че тя задоволява жаждата си за приключения, като ходеше скришно с брат му. Скоро след като Сојер замина за Луизианския щатски университет^[5], а Регън се отправи към този в Мисисипи^[6] двамата се разделиха. Кейд тайно се радваше, че връзката им приключи. На някои неща не им беше писано да са трайни, а техните отношения бяха обречени от самото начало.

С неестествено извито тяло и вирнато дупе, Монро показваше на момичетата някакви йога упражнения. Той се размърда неловко на стола и отпи от колата, за да навлажни пресъхналата си уста.

Гласът на Тали стигаше до него като през мъгла:

— Говори се, че от „Сърцето на Дикси“^[7] предлагат разпространение на списание и специален фонд по мащабен граждански проект за най-добър фестивал в малък град в южните щати. Сојер се запали по идеята за квартално уикенд празненство, а конкурсът беше причина да се задейства. Регън направи същото.

Случайно или не, хората от сериала наляха допълнително масло в огъня, като настояха фестивалите в Луизиана и Мисисипи да се проведат по едно и също време.

Безпощадните условия изобщо не го изненадаха. Това си беше бизнес, а съперничеството щеше да се превърне в чудесен материал.

— О, моля те! Напълно умишлено е. Историята на градовете ни не е тайна.

— И сега Сойер подготвя фестивал на раците, а Регън е замислила да направи фестивал на домати, като и двата ще се проведат в Деня на труда. Напрежението и от двете страни е огромно. Госпожица Ефи твърди, че не е виждала подобно нещо от времето, когато градовете са се разделили.

— Госпожица Ефи?

— Съседката ми. Тя е член на „Юрганските пчели“.

„Юрганските пчели“ обединяваше кръг от дами от двете страни на реката и магазин на Ривър стрийт откъм Мисисипи. Жените се събираха откакто Кейд се помнеше, за да шият юргани за всички нуждаещи се, но преди всичко — да поклокарстват.

— Както можеш да си представиш, хората взимат страна побързо, отколкото бълхите напускат задника на давящо се куче, та Сойер и Регън се озоваха в центъра на вечната битка между доброто и злото. — Това беше Тали, която помнеше — хаплива и непочтителна.

— Не съм сигурен, че Регън е олицетворение на злото в тази история. По-скоро е богато, разглежено момиче, което иска чуждата играчка.

— Ти пък откъде знаеш? От много време не си се връщал тук. Може да е сключила сделка с дявола и прокълнатата му рогата свита.

Горчивината в гласа ѝ го накара най-последно да отмести поглед от Монро. Сестра му си играеше с дългата си тъмна коса, вързана на конска опашка.

Преглътна желанието да се оправдае и попита:

— Кой засади цветята на брега?

— Сойер. Направо е обсебен от тях. Превръща се в сприхав старец, ако хване случаен минувач да ги тъпче или, не дай боже, да откъсне дори едно.

Задави го вълна от емоции и думите му прозвучаха като едва доловим шепот:

— Прекрасни са.

— Накара всички търговци на Ривър стрийт да украсят витрините си с надеждата, че ако привлекат туристите, те ще се връщат за... Всъщност не знам какво би ги накарало да идват отново.

— Кухнята на заведението на стария Руфъс е невероятна. Или поне беше преди десет години.

— И все още е, макар да съм сигурна, че не е сменял мазнината за пържене, откакто ти си замина.

Отново удар под пояса.

— Виж, Тали, трябва да разбереш...

В този момент курсът на Монро приключи и сестра му го прекъсна, като се изправи рязко. Някои от момичетата прегърнаха треньорката си, преди да се отправят на групи към съблекалнята. Монро пристъпи към тях колебливо.

— Монро! Предполагам, че няма да откажеш да ми направиш една услуга? — Под спокойните маниери на Тали прозираше играта на котка и мишка.

— О, разбира се. Особено след като ме покри тази вечер. Какво има?

— Следващата група пристига, а горкият ми брат се е напрегнал прекалено, като е извървял целия път дотук пеша. Можеш ли да го закараш до дома на Сойер?

Кейд се протегна и ощипа крака ѝ — стар трик, прилаган в детството им, когато трябваше да я накара да млъкне в църквата. Сестра му седна отново и сграбчи ръката му между своите и в преувеличен изблик на обич присви кутрето му и го засмука. Той припряно издърпа дланта си.

Монро се наведе и докосна болния му крак, при което спортният потник се разтвори леко, само колкото да разкрие извивката на гърдите ѝ.

— Няма проблем. Можеш да се разхождаш, но не се напругай прекалено. Или поне докато не ти разреша.

— Сигурна ли си, че няма да те затрудни? — Лекотата, с която се съгласи, нямаше нищо общо с маркирането на територия. Тази жена не му принадлежеше и нямаше никакви претенции към нея.

Заблуждаваше единствено себе си. Тази нова, пораснала Монро го очароваше, означаваше нещо за него, но не можеше да определи

какво точно.

— Съвсем не. Готов ли си?

Той се изправи и изпробва крака си. Почивката му се беше отразила добре. Срязващата болка бе преминала в притъпено пулсиране, а шината помагаше повече, отколкото беше очаквал. Все пак, когато Монро се пъкна под рамото му и обви ръка около кръста му, не настояваше, че няма нужда от помощ. Вместо това се облегна на нея и усети нежния натиск на гърдата ѝ до тялото си. Пое дълбоко въздух. Ваниловият ѝ аромат разпалваше у него желание да открие източника му.

Ръката ѝ докосна корема му, после се отдръпна и пак се върна, пръстите проследиха вдлъбнатината в средата. Кожата му настръхна. Дали и тя изпитваше същото като него?

Вървяха прегърнати, сякаш обгърнати от облак топлина — плътна, пикантна, натежала от спомени. Въздухът бе осезаем, сякаш бе живо създание, което бродеше из Котънблум и подтикваше към насилие и страст. Нямахте нищо общо със свежия и сух въздух в Сиатъл, който никога не му се беше струвал опасен и криещ предзнаменования. Може би именно затова се беше установил там.

Сребрист „Мерцедес“ спря близо до тях от неправилната страна на улицата. Стъклото на шофьора се спусна и през процепа се чу шепот:

— Монро?

Мъжът зад волана носеше скъп костюм, не беше свалил самото въпреки жегата, но беше разхлабил вратовръзката. Жуженето на климатика заглушаваше мекото мъркане на двигателя.

— Здравей. Какво правиш тук? — Тя се наведе, за да надникне през прозореца.

Дали не беше някое от кучетата, които я преследваха?

— Имах работа в квартала. Искаш ли да вечеряме заедно? Пица, ако предпочиташ нещо по-непретенциозно — предложи непознатият.

Монро погледна Кейд, сякаш се изненада, че го вижда да виси все още на ръката ѝ.

— Помагам на... един приятел да се прибере. Кейд Форнет, това е Андрю Таруотър.

Кейд се наведе и погледна по-внимателно през стъклото на колата. Да, сега вече позна присвитите очи и самодоволната усмивка.

Проклетият Андрю Таруотър му беше съперник първо на футболното игрище, а след това и през осемте болезнени месеца, когато беше работил трета смяна, обслужвайки масите в денонощен ресторант. След смъртта на родителите му се наложи да напусне гимназията и приемаше всяка попаднала му работа, което съвсем не беше достатъчно. Андрю и тайфата му посещаваха заведението, след като се напиеха в някой бар, където влизаха с фалшиви лични карти, и превръщаха живота му в истински ад. Грубите подигравки и презрителният им смях го изпълваха с възмущение и гняв.

Ако Кейд беше джентълмен, щеше да я освободи от ангажимента ѝ и да я остави да се качи в лъскавия мерцедес. В случай че тя го искаше. Ръката му, обвила раменете ѝ, се стегна и я привлече по-близо.

— Радвам се да те видя отново, Андрю.

— Нямах представа, че сте приятели — изгледа ги последователно Монро.

Приятели. Кейд потисна гневния си кикот.

— И двамата играехме на позиция куотърбек в девети клас — подхвана другият. — Трябва да призная, че Кейд беше добър. Можеше дори да получи стипендия, ако... ами, ако не беше напуснал.

Кейд не беше сигурен дали забележката бе преднамерена, или не.

— Чух, че си тръгнал по стъпките на баща си и се занимаваш с право.

— Точно така. „Таруотър и Таруотър“. Можеш да се обърнеш към нас, ако имаш неприятности със закона, докато си в града. — Андрю бръкна в джоба си и подаде визитната си картичка през прозореца.

Дланта на Кейд се сви в юмрук. Ако го забиеше в лицето на местен адвокат, със сигурност щеше да има нужда от юридическа помощ.

— Ще те намеря, в случай че ми потрябваш.

Картичката изчезна обратно в тъмнината на колата, но широката усмивка не слизаше от лицето на Андрю.

— Аз пък чух, че си станал нещо като изобретател. Това ми напомня за лудия доктор Браун от „Завръщане в бъдещето“. Има ли нещо вярно?

— Като се изключи фактът, че печеля доста повече. — Кейд мразеше да навлиза в разговори за пари. Андрю Таруотър се беше впил като кърлеж в кожата му.

— Предлагаш ли работите си в интернет сайтовете за пазаруване? Направил ли си нещо, за което да съм чувал?

Може би човекът просто се опитваше да подхване някакъв разговор, но снизходителният му тон — а Кейд го беше чувал твърде често в миналото, за да го различава навсякъде, го предизвикваше.

— Моите разработки са прекалено сложни, за да ги разбереш. — Приблужи устни към ухото на Монро и прошепна: — Не трябва да напрегам толкова крака си.

Тя наклони глава, приближавайки деликатната извивка на брадичката си към устата му. Кейд вдъхна дълбоко сладкия аромат, идващ от топлата кожа между врата и гърдите ѝ.

Думите ѝ бяха адресирани към Андрю:

— Може би друг път.

— Разбира се. Няма проблем. — Мъжът прокара ръка през разрошената си руса коса, която според Кейд не беше естествена. — Не си забравила коктейла, организиран от майка ми, нали? Този път е замислила нещо наистина специално.

— Естествено, че не съм. Ще ти изпратя съобщение скоро. — Пренебрежителният тон на Монро изтри усмивката на Андрю, докато върху лицето на спътника ѝ се изписа задоволство от победата.

Кейд я остави да го поведе няколко крачки по тротоара. Другият не помръдна. Извърна глава над рамото си и едва се въздържа да не му покаже среден пръст зад гърба на Монро.

— Доскоро, Таруотър.

Престорената любезност на Андрю се беше изпарила. Но на Кейд му беше все едно. Не се беше върнал у дома, за да се сприятелява и да пее „Кумбая“^[8].

Репликите, които двамата бяха разменили под въздействието на тестостерона, очевидно не бяха направили никакво впечатление на Монро. Тя посочи с ръка към улицата:

— Аз съм с черния джип в края.

Колата беше на не повече от две години, поддържана и изключително чиста отвън и отвътре. Все още с ръка около раменете ѝ, той се престори, че губи равновесие, докато се настаняваше на седалката, повлече я надолу и тя се озова между краката му.

Знаеше, че играе нечестно. За хора като него това беше единственият начин, но който нещата в този свят се случваха. Такива

като Андрю Таруотър се изкачваха по стълбата с помощта на известните си фамилии, парите и външния си вид. Кейд се беше борил със зъби и нокти да се измъкне от бедността, увличайки със себе си брат си и сестра си, и бе направил всичко възможно да ги предпазва, независимо дали беше действал почтено, или не. Не искаше Сойер и Тали да станат ограничени и манипулативни. Като него.

Монро се стовари върху гърдите му. Устата ѝ се зарови в космите на брадата му. Какво ли щеше да е усещането от допира ѝ до врата му, или — още по-добре — до устните му? Надяваше се, че преминалата помежду им искра не беше плод на въображението му. Плъзгайки длани между двете тела, тя се отблъсна леко. Ръцете му веднага я пуснаха, но Монро не бързаше да се изправи.

— Надценяваш се. — Нежният глас предизвика тръпки по гръбнака му.

— В какво? — Изрече думите бавно, чудејки се дали беше схванала играта му.

— Въобразяваш си, че можеш да се претоварваш, докато отново започнеш да контролираш тялото си. Но този път няма да стане. Трябва да се довериш на опита ми, за да получиш това, което искаш в крайна сметка.

— А какво е то?

Сините ѝ очи се впиха в неговите с откровеност, каквато само Тали и Сойер бяха достатъчно смели да проявят.

— Бързаш всичко да се нормализира, както е било преди инцидента. Искаш живота си обратно. И да се махнеш от Котънблум.

Допреди един ден — по дяволите, допреди два часа щеше да е права по всички обвинения, но сега, правилно или погрешно, логично или не, най-много искаше едно нещо — нея.

[1] Британска комедийна група, създава „Летящият цирк“ през 1969 година, който представлява сериал със скетчове и анимационни интермедии. Известен е с абсурдния си политически хумор. — Б.пр. ↑

[2] Американско вечерно шоу със скетчове, създадено през 1975 година. — Б.пр. ↑

[3] Измислен персонаж от „Алиса в Страната на чудесата“ на Луис Карол, известен със своята отличителна палава усмивка. — Б.пр.

↑

[4] Четиримата конници на Апокалипсиса са описани в последната книга на Новия завет, наречена „Откровение на свети Йоан Богослов“, и се смятат за предвестници на Страшния съд. — Б.пр. ↑

[5] Държавно висше училище, основано през 1853 година в Батън Руж, Луизиана. — Б.пр. ↑

[6] Държавен университет, основан в Оксфорд, Мисисипи, през 1844 година. — Б.пр. ↑

[7] Американски комедийно драматичен сериал, излъчван от 2011 до 2015 година. — Б.пр. ↑

[8] Религиозна песен, записана през 1920 година. Превръща се в химн на скаутските летни лагери. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Притисната между мускулестото му тяло и лятната жега, Монро се чувстваше като на повърхността на слънцето. Брадата му гъделичкаше лицето ѝ и преди да успее да овладее тялото си, тя се сгуши в него. Той ухаеше невероятно, на подправки и на нещо типично мъжко. Тя сигурно вонеше на болница и пот след дългия работен ден.

Отдръпна се от него, оправи блузата си и прокара длан през челото си. Настани се зад волана и включи двигателя, докато климатикът продължаваше да работи с всички сили, нагласен по време на краткото ѝ пътуване от клиниката до фитнеса.

Домът на Соьер Форнет беше на десетина минути път. Той можеше да си купи доста по-голяма и по-хубава къща в другата част, откъм Мисисипи. Вместо това беше избрал стара традиционна селска къща, заобиколена с веранда от всички страни. Беше отдалечена, построена в средата на най-малко сто акра площ. Соьер поддържаше земята около къщата чиста, но бе оставил останалата част от имота да запустява.

Монро стискаше силно волана и не откъсваше очи от пътя, но усещаше неестествено ясно присъствието на мъжа, който седеше на няколко сантиметра от нея. Кейд мълчеше, което я накара да се откаже от опитите да измисли нещо, което няма да прозвучи глупаво.

Намали веднага щом колата започна да се друсва по непавираната алея към къщата на Соьер и го погледна, но той изглеждаше по-скоро замислен, отколкото измъчван от болка, и потупваше с показалец дръжката на бастуна.

— Тали каза, че имаш два черни колана и преподаваш самоотбрана. — Гласът му беше тих, но успя да надвие бръмченето на климатика.

Тя прие думите му като въпрос.

— Предлагам безплатни курсове на момичетата от гимназията. Тали ми позволи да използвам залата, без да плащам наем. Повечето от тях нямат пари, за да се запишат.

— Много благородно от твоя страна.

— Не искам тези деца да се страхуват. Не само от непознати, а и от момчетата — мъжете — в живота им. Мисисипи и Луизиана са на челно място в класациите за престъпления срещу жени в Америка. Най-вече от страна на гаджетата и съпрузите им.

Настъпи кратко мълчание. Тя се обърна към него и видя, че се беше вторачил в нея.

— Да не би да го правиш заради случилото се през онази нощ?
— попита я накрая.

Тя се обърна и се загледа в къщата на Сойер в далечината. Спомените се втурнаха обратно заедно със съмненията, които влачеше като окови през целия си живот. Сърцето ѝ се преобърна. Кейд беше единственият човек, който бе в състояние да отдели истината от въображаемото. Но десет години бяха много време. И двамата се бяха променили.

— Учудена съм, че го помниш.

— Защо да не го помня?

Колата спря. Червеникавосив пикап беше паркиран под една върба встрани от къщата. Калниците му бяха намазани с камуфлажна боя. Високи треви растяха около спадналите гуми. Ръжда разяждаше капака на багажника и почти закриваше надписа „Додж“, птица си беше свила гнездо в процепа между кабината и каросерията. Изоставеният камион придаваше на пейзажа някаква особена меланхоличност.

— Аз бях малка, а ти... ти изглеждаше толкова по-голям и по-мъдър.

— Е, за по-мъдър не съм сигурен.

— Не се сбогува с мен. — Нямахше намерение да изрече думите на глас, още по-малко с такава жар.

— Моля?

Студенината в гласа му съперничеше на хладния повей от климатика. Тя си помисли, че може би е добре да отстъпи, да смекчи със смях странното обвинение, но щом погледът ѝ срещна неговия, нямаше връщане назад. От малка се беше научила да отстоява мнението си и да се защитава. Макар да се държеше ведро и любезно с всички, не се доверяваше на никого. Това правеше създаването на близки приятелства трудно, а връзките — невъзможни.

Но с Кейд нямаше никакви задръжки. Такива им бяха отношенията от самото начало. Стар навик, на който никога не измени.

— Напусна града, без да ми кажеш. Без да се сбогуваш. Искам да знам защо.

— Беше сложно. — Той отмести поглед и го сведе към ръката, стиснала дръжката на бастуна. — Ти беше добро хлапе, попаднало в неприятна ситуация. Също като Тали и Соьер.

— Това не важи ли и за теб?

Кейд се обърна към нея, подпря едната си ръка на контролното табло, а другата — на облегалката и навлезе в пространството ѝ. Тя не се отдръпна. Настойчивостта му накара сърцето ѝ да препуска в галоп, но не се уплаши. Може би беше само ехо от миналото, но той я караше да се чувства в безопасност, дори когато трябваше да се страхува именно от него.

— Пораснах бързо и трудно. — В гласа му се прокрадна нещо повече от намек за предупреждение.

— Към мен беше добър — меко възрази тя.

— Не се заблуждавай по отношение на мен. Не бях добър тогава и съм дяволски сигурен, че не съм и сега.

Прокара мазолестия си пръст по бузата ѝ и допирът сякаш раздра нервните ѝ окончания като кремък. Ръката му продължи да се движи, докато сграбчи плитката ѝ и лекото подръпване на скалпа предизвика тръпки по цялото ѝ тяло, въпреки яркото слънце, отразяващо се в пикапа. Зърната ѝ се втвърдиха и не ѝ оставаше друго, освен да се надява, че стегнатият спортен екип ще прикрие внезапната ѝ, необяснима възбуда.

Придърпвайки плитката ѝ, той успя да я привлече към себе си. От нейна страна не последва никаква съпротива. Сведе лицето си към нея, докато твърдата му брада погъделичка лицето ѝ, а устните му се озоваха до ухото ѝ.

— Когато видя нещо, което искам, го преследвам, докато го получа. С всички възможни средства.

— Съвсем по макиавелиански^[1]. — Опита да се разсмее, но смехът прозвуча като накъсана въздишка. Мъжкият му аромат я примамваше все по-близо, устните ѝ докоснаха външната извивка на ухото му.

Кейд се отдръпна рязко и зеленият му поглед обходи лицето ѝ. Тя му върна жеста и забеляза тънките нишки от двете страни на устата, бръчките около очите и гъстата брада. Един напълно зрял мъж. И все пак наистина ли беше толкова различен от онова момче в лодката?

— Овидий. — Движението на устните се заби в съзнанието ѝ. Думата не ѝ говореше нищо. Объркването ѝ явно беше очевидно, защото бръчките около устата, от която не откъсваше поглед, станаха по-дълбоки. — Гръцкият философ Овидий, а не Макиавели е написал: „Целта оправдава средствата“.

— Овидий. Разбира се. — Изглежда, Монро беше проспала тази лекция по философия в университета в Мисисипи. Фактът, че отпадналият от гимназията Кейд Форнет цитираше великия мислител, я накара да се запита какво ли още щеше да открие, ако се разровеше по-дълбоко.

Точно когато беше готова да се предаде, той пусна плитката ѝ, отдръпна се и слезе от колата. Накуцването му не беше толкова забележимо, докато изкачваше стълбите, понесъл бастуна успоредно на земята. Въпреки че я беше освободил физически, тя се чувстваше свързана с него по необясним начин, неспособна да откъсне очи от силуета му до момента, в който изчезна зад входната врата на Сойер. Дори и тогава остана неподвижна в продължение на една безкрайно дълга минута.

Как така само с едно докосване на пръста си Кейд бе разпалил в нея огън, след като другите мъже я оставяха безчувствена? Докато възбудата ѝ постепенно намаляваше, осъзна нещо друго. Току-що беше манипулирана от истински майстор. Той така и не ѝ обясни защо беше заминал.

Прекара вечерта, вършейки обичайните неща, хапна, когато стомахът ѝ започна да къркори, и отиде да си легне, щом клепачите ѝ натежаха. Само допреди два часа животът ѝ беше подреден, предвидим и скучен. Кейд Форнет го беше превърнал в хаос.

[1] Интерпретация на тезата на Макиавели, че политиката е неморална и всички средства за постигане на власт са оправдани. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

На следващия ден, докато съзнанието ѝ все още се луташе в мъглявината на миналото и настоящето, Монро хапна сандвич в обедната си почивка и обиколи магазините по брега откъм Мисисипи, като се опитваше да не мисли за следващия си пациент — Кейд, и да не се чувства ужасно.

Стомахът ѝ протестираше срещу всяка хапка, принуждавайки я в крайна сметка да се откаже и да хвърли наполовина изядения сандвич в едно от многото метални кошчета, поставени наскоро из целия град. Дървеният пешеходен мост на реката я привличаше. Колкото повече се вираше във водата, толкова повече се успокояваше.

През летните месеци реката в Котънблум приличаше повече на поток, доста буен, но плитък. По време на буря течението се усилваше и достигаше до ръба на дигите, но наводненията бяха рядкост. Влажният бриз правеше престоя навън поносим.

След бърза справка с часовника си изостави спокойствието, което ѝ носеше съзерцанието на водната повърхност, и пое обратно към кабинета. Тъмносиня рокля за коктейл, изложена върху манекен на витрината на бутика на Абигейл, привлече вниманието ѝ. Полата с дължина до коляното се диплеше красиво, но деколтето отпред беше прекалено дълбоко. Стресна я нечия ръка, обвила неочаквано раменете ѝ.

До нея стоеше Регън Ловел, с десетина сантиметра по-висока от Монро на тънките си, елегантни точета.

— Трябва да си я купиш. Едновременно класическа и предизвикателна. Точно в твоя стил.

— И на мен ми хареса. Но като се замислиш, къде ще я нося?

— Какво ще кажеш за коктейла, който семейство Таруотър устройва за каймака на обществото в Котънблум? Андрю със сигурност ще я оцени.

— Нямам нищо общо с него.

— Засега. — Регън повдигна многозначително вежди, но закачката само накара приятелката ѝ да се почувства неловко.

— Нито пък в бъдеще. — След като цяла нощ се беше въртяла неспокойно в леглото, мислейки за Кейд, знаеше дълбоко в себе си, че първо трябва да изясни отношенията си с него, преди да се впусне във връзка с когото и да било. Нямаше никакво обяснение за странната им обвързаност, още повече след като Регън не знаеше как се бяха пресекли пътищата им в миналото.

— Господи, не е нужно да изглеждаш толкова развълнувана от факта, че най-красивият мъж в малкия ни град се опитва да те впечатли.

— Мен? И как по-точно?

— Ами с коктейла? С благотворителната кауза? — Регън изглеждаше толкова объркана, колкото се чувстваше Монро.

— Какви ги говориш?

— Виж, целта на този прием е набиране на средства за момичетата в риск. Андрю не ти ли каза?

Слепоочията ѝ започнаха да пулсират болезнено.

— За какво им е да го правят? Нямах представа, че изобщо знаят за съществуването на такива деца.

Погледът на приятелката ѝ съдържаше незададения въпрос: „Ти сериозно ли говориш?“.

— Вероятно не са знаели, докато Андрю не ги е информирал. Съвсем сигурно е, че ще очаква благодарност под формата на много бъдещи срещи. Да не говорим, че госпожа Таруотър ще блесне като истинска благодетелка.

— Смяташ, че Андрю се опитва да купи чувствата ми?

— По-скоро да те накара да се почувстваш задължена да излизаш с него. Всички от семейство Таруотър обичат другите да са им длъжници.

Как така животът ѝ бе станал толкова объркан само за някакви си двайсет и четири часа? Насочи показалеца си към Регън.

— Няма да излизам с него.

Приятелката ѝ вдигна ръце в знак на поражение.

— Ей, недей да убиваш вестносеца. Ако не искаш да се срещаш с него, недей. Въпреки че не разбирам какво не му харесваш.

— Не е мой тип.

В съзнанието ѝ проблесна споменът за Кейд, надвесен над нея в джипа, обвинил ръка около плитката ѝ, докато дъхът му галеше лицето ѝ. Разтърка чело, за да го прогони. В случая той нямаше нищо общо. Неприязънта ѝ към Андрю не се бе зародила вчера.

— Значи трябва да му се обадя да го отмени, нали? — попита тя.

Регън пхна ръката си под нейната и двете заедно тръгнаха към кабинета на Монро.

— Не знам. Той се опитва да те манипулира по много подъл начин. Но не виждам защо да не подкрепиш набирането на средства. Каузата е изключително благородна. Не е като да подпишеш договор да излизаш с него, нали така? Съвсем по макиавелиански.

— Овидий.

— Моля?

В гърлото на Монро се надигна смях, но успя да го потисне.

— Нищо. Всъщност може и да си права. Пък и парите със сигурност ще ми свършат работа. — Тя можеше да научи момичетата на самозащита, но ниското им самочувствие и липсата на вяра в себе си бяха основните причини да се впускат във връзки, в които ставаха жертва на насилие. Трябваше да комбинира тренировките със седмични консултантски курсове, което не беше евтино.

— Разбира се, че съм права.

Повървяха няколко минути в мълчание. После Регън прочисти гърлото си:

— Слушай, щом като така или иначе стана въпрос за задължения, искам да ми направиш една услуга.

— А тя има ли нещо общо със Соьер Форнет?

Регън забави крачка.

— Как... *Защо* реши така?

— Не знам. Сигурно защото напоследък си прекалено обсебена от фестивала като цяло и от него в частност.

— Обсебена? Този човек... — Регън преглътна останалото с дълбока въздишка. — Трябва да му се признае едно нещо — хората обожават кварталните му празненства. Ако спечелим ние, „Сърцето на Дикси“ ще финансира целия ни крайбрежен проект и ще можем да се конкурираме с него. А това би било страхотно.

— Нужно ли ни е това противопоставяне на луизианския бряг?

Регън спря, завъртя я в противоположната посока и махна с ръка към гледката пред тях. Редица от търговски центрове, сред които бутикът на Абигейл, интериорното студио на Регън и клубът на „Пчелите“, се изправяше срещу редица от антиквариати, магазини за дрехи втора употреба и ресторанта на Руфъс на самия бряг на реката. Всяка тухлена фасада беше боядисана в различен цвят — синя, червена, дори лилава, придавайки на частта откъм Луизиана уютен кичозен чар. Стилните витрини и светлинните реклами откъм Мисисипи придаваха на другата част на града сериозен, делови вид от висока класа. И двете страни на града притежаваха своето очарование.

— Нашите градове са се насочили в две различни посоки. Котънблум, Луизиана, е застинал в миналото, докато този в Мисисипи процъфтява и не замира като останалите малки селища. Трябва да мислим в перспектива, а крайбрежният проект е пътят да направим крачка напред, без да обременяваме данъкоплатците.

— Фестивалът не е ли за тяхна сметка?

— Става въпрос за съвсем малко капиталовложение срещу голям залог. Дори да не спечелим, малкият и средният бизнес ще извлекат полза, ако нещата потръгнат добре. Точно тук ми е нужна твоята помощ.

Монро не можеше да отрече ентузиазма в гласа на приятелката си.

— Какво искаш да направя?

— Разкажи на пациентите си за начинанието ни. Вложи малко повече емоции. Иска ми се в града да се заговори за събитието. А ако възникне нещо извънредно, мога да разчитам на теб, нали?

Неяснотата в гласа на най-добрата ѝ приятелка накара Монро да се вгледа в нея и да се опита да отгатне намеренията ѝ. В детството им Регън беше по-амбициозната от двете; Монро обикновено я следваше. Смътна тревога се четеше в тъмнокафявите ѝ очи, докато въртеше между пръстите си кичур сламеноруса коса в познат от години неспокоен жест.

Докосна ръката ѝ, за да я накара да престане.

— Можеш да разчиташ на мен.

Подкрепата ѝ предизвика лека усмивка и през останалата част от пътя обсъждаха любимите си телевизионни предавания и книгите, които четяха.

Бяха само на една пресечка от кабинета на Монро, когато на отсрещната страна на улицата Кейд тронаво се измъкна от шофьорската седалка на черния седан на Тали и се запъти към тях. Спортният екип от къси шорти и синя тениска се допълваше от провесен през едното му рамо платнен сак. Беше оставил бастуна вкъщи, но все още носеше обездвижващата шина на коляното си. Куцането му напомняше за характерната походка на Джон Уейн^[1], а брадата му само допълваше сексапила, излъчващ се от него като радарен сигнал.

Монро усети как всичко в нея се преобърна при вида на мъжа, когото толкова добре познаваше и въпреки това ѝ действаше объркващо и смуцаващо.

— Господ да ми е на помощ, дали е този, за когото си мисля? — попита Регън.

— Кейд Форнет се върна в града, за да се лекува от тежка травма. Освен това... — Тя погледна часовника си: — ... е следващият ми пациент.

— Гледай ти, станал е още по-едър и по-груб, ако това изобщо е възможно — отбеляза Регън и добави с висок шепот: — Винаги съм се страхувала от него.

Траекторията на Кейд се пресече с тяхната само на няколко крачки от входа на терапевтичния център.

— Добър ден, дами. — В гласа му звучеше металическа нотка.

— Кейд, спомняш си Регън Ловел, нали?

— Няма как да забравя момичето, разбило сърцето на брат ми.

— *Неговото* сърце? Именно той беше този, който... — подхвана с негодувание Регън, но спря по средата на изречението и си пое дълбоко въздух: — Е, това вече няма значение. — После вдигна показалец към приятелката си: — Ще ходиш на благотворителния коктейл, нали?

— В името на благородната кауза — сви ръка в юмрук Монро.

— Ето това се казва дух. — Сладникавият тон на Регън прозвуча фалшиво. — Добре дошъл у дома, Кейд. Сигурна съм, че с помощта на Монро съвсем скоро ще се почувстваш много по-добре. Тя е най-добрият физиотерапевт в Мисисипи. — С тези думи тя се отправи към реката и интериорното си студио.

— Каква благотворителна инициатива сте замислили вие двете?
— попита Кейд, докато влизаха в сградата.

— Всъщност идеята е на господин и госпожа Таруотър. И на Андрю, предполагам. Те са домакини на изискан коктейл за набиране на средства за моите момичета от рисковата група. — Тя щракна с пръсти. — Ей, ще изпратя покана и на Тали, защото помогна нещата да се случат.

Кейд не схвана намека. Внезапно и двамата се почувстваха неловко. Опитът ѝ да поведе неангажиращ разговор се провали. Тя се върна към обичайното си професионално поведение, въпреки че дълбоко в себе си беше объркана. Показа му всяко движение поотделно, преди да го остави да изпълни цялата комбинация. Упражнение след упражнение. След двайсет минути занимания напрежението се разсея.

Пот се лееше от челото към брадата му, тениската му беше мокра.

— По дяволите, момиче. Сигурна ли си, че това ще ми помогне, а няма бавно и мъчително да ме убие?

Смехът ѝ заглъхна, когато той вдигна горнището, за да изтрие лицето си. През стегнатия му корем минаваше съблазнителна линия тъмни косми. Сребрист белег се извиваше от ребрата до ластика на късите шорти.

Протегна ръка, без да мисли. С леко докосване проследи вече поизбледнялата, но все още доста релефна следа. Белег, който никога нямаше да изчезне.

— Това от някое от твоите епични приключения ли е?

— Не. — Улови пръстите ѝ, но вместо да ги отмести, ги притисна към топлата си кожа. — Случи се много отдавна.

Той пусна тениската. Въпреки че влажната плът приканваше към по-нататъшно проучване, Монро отдръпна до гърдите си ръката, свита в юмрук.

— На колко години беше?

— На шестнайсет. Майка ми и баща ми бяха загинали няколко месеца по-рано и аз отидох да търся нещо за ядене. Чух шум в тъмнината. Хукнах да бягам, защото реших, че е някой голям хищник, и се заплетох в ограда от бодлива тел. Беше ми за урок. — Колкото и

да се опитваше да говори шеговито, можеше да си представи страха му.

— Не потърси ли лекарска помощ? — Разрезът трябва да е бил доста дълбок, за да остане такъв белег след толкова години.

— Не. Чичо Делмар заши раната. — Прокара палец по белега на дланта си. — Кълна се, той свърши по-добра работа, отколкото докторът от спешното, който заши ръката ми.

Монро не се хвана на опита му да смени темата.

— Очевидно си излязъл отново веднага след това, иначе нямаше да се срещнем.

— Нямах друг избор. — Той разкърши рамене. — Е, какво следва?

През онези пълнолуни нощи беше споделил много свои тайни с нея, но сега, когато вече бе зряла жена, тя се запита колко ли още бе запазил за себе си. У нея се надигнаха въпроси, които тогава беше прекалено малка да зададе, но един се откри от останалите. Някой грижел ли се е за него, докато е помагал на всички наоколо?

— Редовно ли се опитваш да изкачваш скали като Ел Капитан? — Беше направила някои справки в интернет и бе изгледала няколко клипа с елитни катерачи, от които ѝ се зави свят. Ако наистина е искал да покори онези чукари, беше или много опитен, или... луд.

— Бъди твърд или се прибери вкъщи, нали така?

— На юг се изхвърляме само по отношение на прическите, а не към изкачването на отвесни склонове.

Усмивката му беше като мимолетен бял проблясък на фона на брадата.

— От години се занимавам с екстремно и скално катерене. Случилото се на Ел Капитан беше нелеп инцидент.

— Значи ти помагам да се оправиш, за да можеш отново да се върнеш и да се убиеш?

— Ще се откажеш ли да ми бъдеш личен физиотерапевт, ако отговоря с да? — Веселието изчезна от лицето му и внезапната сериозност я извади от равновесие. — Тези неща са станали нещо като непреодолим импулс, предполагам. Не съм сигурен, че бих могъл да спра.

— Но защо изобщо го правиш? Да не би да се опитваш да докажеш нещо на себе си или на този град? Всичко това е без

значение. Ти си роден тук и винаги ще бъдеш добре дошъл в Котънблум.

— Не мисля, че която и да било от двете страни на града ще ме приветства у дома с отворени обятия, дори да бях самият президент.

— Със сигурност не, ако се кандидатираш като демократ.

Настъпи кратка тишина, преди той да избухне в смях. Заразителен звук, който изпълни стаята и я накара да се присъедини към него заради удоволствието да го наблюдава.

Най-после Кейд притихна, но усмивката не напусна лицето му.

— В известен смисъл Котънблум ми действа освежаващо. Никакви извинения или опит да се прикрие социалната йерархия и снобизмът. Те са очевидни и извадени на показ.

Лекото пренебрежение в гласа му засегна гордостта ѝ.

— Имаме си своите недостатъци, но градът е чудесен. — Удари го шеговито по рамото. — От двете страни на реката. И докато в цялата страна пропастта между бедни и богати се разширява, ние в Котънблум се опитваме да я заличим.

— Говориш така, като че ли тук ти харесва.

Зелените му очи я гледаха изпитателно. Неговите спомени от града бяха свързани с тъга и отговорности.

— Ако не беше така, нямаше да се върна след колежа. — Тя сведе поглед към покрития с петна балатум. Истината беше по-сложна и нямаше желание да я обсъжда.

— Как е майка ти? — попита той, сякаш прочел мислите ѝ. Мекият му глас се опитваше да заличи изминалите години, макар че тя бе прекарала по-голямата част от живота си в опити да я оправдава.

— Добре е. — Не го излъга. Сега поне беше трезва и дори успя да си намери работа. — Хайде, трябва да направим още няколко упражнения, преди времето ни да изтече.

Завършиха заниманието в тишина, нарушавана само от тежкото му дишане. Докато събираше нещата си, той подхвърли:

— За сведение, не правя всички тези екстремни неща, за да доказвам нещо на това място.

— Значи е заради адреналина, така ли? Чувала съм, че може да се стигне и до пристрастяване — отвърна Монро и записа нещо в картоната му.

Мъжът застана пред нея и тя вдигна поглед, притиснала папката към гърдите си. Топлината му я привличаше и тялото ѝ се олюля. Леко докосване по рамото я накара да застине на мястото си. Кожата ѝ настръхна. Зачака, доловила, че всеки опит за поощрение от нейна страна ще го накара да се отдръпне. Тихата продължителна въздишка ѝ показва колко трудно бе това за него.

Също като онази нощ преди толкова години, тя плъзна ръка в неговата. Въпреки че го беше докосвала през целия сеанс, беше намествала тялото и разгъвала крайниците, допирът на ръцете беше нещо много по-интимно, по-специално и ги връщаше към отдавнашни обещания.

— Една от причините да поемам рискове е тръпката да почувствам свободата. Но според мен основната е да се отърся от страха.

— Спомням си. — Всяка дума от разговорите им беше вдълбана в паметта ѝ.

Кейд се напрегна.

— Какво си спомняш?

— От какво се страхуваше най-много.

Той прехапа долната си устна, сведе очи и поклати глава. Искаше ѝ се да улови лицето му с ръце и да го принуди да я погледне. Вместо това стисна мазолестите му пръсти.

Мълчанието му се проточи и тя се притесни, че е прекалила. Най-после заговори с дрезгав, напрегнат глас:

— Всяка нощ лежах буден и мислех как да опазя семейството ни заедно. Социалните щяха да ги настанят някъде, където нямаше да мога да ги защитавам.

— Кейд — изрече тя като въздишка, привличайки погледа му.

Дори след години, когато осиротелите деца бяха постигнали своите успехи, мъчителният страх все още беше изписан върху лицето му. Точно това се опитваше да остави той върху скалите, в небето или по склоновете на планините, но не можеше. Беше като да откъсне част от душата си.

Не правеше ли и тя същото по свой начин? Черни колани по жиу-жицу и карате, постоянни тренировки, за да се отърси от собствените си терзания. А дали успя? Не се съмняваше в уменията си да се защити, но в кошмарите си беше безсилна срещу пристъпите на ужас.

— Не можеш да изтръгнеш тези спомени от паметта си. Ако го направиш, няма да си... ти. — Думите ѝ отекнаха в празнотата на стерилното помещение.

— Някои хора биха казали, че така е по-добре. — Гласът му бе станал по-твърд, уязвимостта и близостта помежду им бяха изчезнали. Издърпа ръката си и отвори вратата. — Получавам отдих за добро поведение, нали?

— Трябва да продължиш с упражненията, дори когато нямаш насрочени сеанси.

Той кимна и излезе. Походката му беше по-уверена, куцането почти не се забелязваше. Отличното му физическо състояние означаваше, че няма нужда от много сеанси, преди да се възстанови напълно. И тогава какво? Без съмнение, веднага щеше да напусне Котънблум. Очакваше го пълноценен, вълнуващ живот.

А какъв ли щеше да е нейният живот в някой друг град, в друг щат? По-смислен? По-самотен? Нямахше особен смисъл в подобни въпроси. Опита се да изхвърли Кейд Форнет от съзнанието си и да се съсредоточи върху следващия си пациент, но не успя.

Кейд вървеше по моста към своята част от Котънблум. Безпокойството, което определяше състоянието му, не беше от онзи тип, който го караше да изкачва най-близката скала. Въпреки че така и не успя да осъзнае какво точно чувства, не се съмняваше, че причината е Монро.

Пчели жужаха около дивите цветя на Сойер. Кой би допуснал, че брат му е толкова сантиментален? Откъсна един стрък и вдъхна сладникавото му ухание. Надигналата се тъга беше смекчена от необяснимо щастие. Майка им живееше с цветята, а баща им — със стария пикап. Кейд беше закарал ръждясалата кола в двора на Сойер.

Вътрешността беше в по-добро състояние от конструкцията. В тези стари камиони нямаше кой знае какво. Механиката беше опростена, пък и беше произведена преди ерата на компютрите. Щеше да прекара всеки свободен момент в опити да я възстанови. Напоследък беше като обсебен от тази мисъл.

Руфъс му махна от вратата на ресторанта си. Докато приближаваше, мъжът избърса ръцете си в зацапана, някога бяла

престилка и на предницата ѝ проблесна извезана в лилаво и златисто емблемата на луизианския университет. Сърцето на Кейд се обърна в гърдите му.

Този човек беше първият, който му даде работа. Надницата беше мизерна, но за сметка на това му позволяваше да носи вкъщи остатъците. Известно време семейство Форнет се хранеше добре, но необходимостта от пари в брой принуди Кейд да потърси нещо друго. Въпреки това не беше необичайно Руфъс да пъхне в ръцете му пакет с храна всеки път, когато минеше покрай заведението в онези първи тежки месеци.

— Разбрах, че си се върнал. Дел ме осведомява за новините. Чувам, че си станал голяма работа. — Гласът му беше дрезгав и остър като речна скала. Дългите години работа над скарата бяха взели своето.

Думите не бяха силната страна на Кейд, затова прехвърли ръка около раменете на другия мъж и го притисна в полупрегръдка. Руфъс беше слаб и с около десетина сантиметра по-нисък от него. Кожата му бе сбръчкана и жилава, както е при възрастни хора, работещи на открито. Кичурът коса, който преди години замяташе над лисината си, беше изчезнал и сега темето му беше голо и кафеникаво като жълъд.

— Обиколих цялата страна и пробвах барбекюто почти навсякъде. Нито едно не може да се сравни с твоето. Можеш ли да ми предложиш нещо прясно? — Кейд отпусна ръка и отстъпи назад. Тази проява на чувства от негова страна беше поредната изненада.

— Всъщност точно се готвех да заредя скарите за нашето малко празненство.

— А какъв е поводът?

— Да те приветстваме с добре дошъл у дома, естествено!

— Какви ги говориш?

— Дел ми се обади тази сутрин. Няма да е нещо грандиозно като обичайните ни квартални празници, но ще се забавляваме и ще хапнем порядъчно.

Кейд последва Руфъс обратно към ресторанта. Нищо не се беше променило, освен новите снимки с автографи на футболни звезди, завършили луизианския университет, разлепени по стените.

— Не искам тържества. — Нотка на гняв придаде острота на думите му.

Руфъс му отговори с типичния си дрезгав, гърлен смях.

— Точно затова и никой не ти каза. От Тали се очакваше да те халоса и да те довлече дотук в несвяст, ако се наложи. Наречи го семейна среща, ако ще се почувстваш по-добре. Нещо като посрещане с домашни кексчета.

Недоволството му се смекчи от топлото отношение и дозата черен хумор. Празненство за принудителното му завръщане вкъщи. Без да чака да го поканят, помогна на Руфъс да зареди скарите и да изнесе сгъваемите маси и столове. Броени минути след като приключиха, хората започнаха да пристигат.

Тали се появи откъм спортната си зала и леко удари ханша си в неговия.

— Дори не се съпротивляваш. Колко нетипично.

— Ами оказах се в засада. — Все пак усмивката, която така и не успя да потисне, смекчи думите му.

Възрастна дама с яркочервена коса и във видимо добро настроение се приближи към тях, понесла голяма пластмасова кутия със сладкиши. Сестра му я прегърна и я представи:

— Кейд, това е съседката ми, госпожа Ефи.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо, Тали ми е разказвала много за вас. — Остана с впечатлението, че наред с Монро въпросната дама е другата най-добра приятелка на сестра му.

— И аз съм слушала истории за теб, млади човече. Добре познавах родителите ви. Майка ви приготвяше най-хубавите пикантни яйца в Котънблум. Хората обичаха да я виждат в църквата.

Усмивката на Кейд се появи спонтанно и естествено. Усещането беше странно.

— Спомням си. Пикантните яйца бяха нейният специалитет.

Жената потупа ръката му и се засмя. Само за няколко часа беше докосван, потупван и прегръщан повече, отколкото за всичките години в Сиатъл, взети заедно. Различията, които разделяха хората там, не съществуваха в Котънблум. Може би защото животът им неминуемо се пресичаше в един момент като взаимносвързаните нишки, създаващи единна тъкан.

До момента, в който Руфъс привлече вниманието на всички с изсвирване с уста, на Ривър стрийт се бяха събрали около петдесетина души, които се смееха и разговаряха помежду си. Домакинът усмири

тълпата и прикани всички да сведат глави за кратка молитва. Мъжете свалиха шапките си.

Кейд познаваше повечето от присъстващите. Бяха членове на църковното настоятелство, мъже, ходили за риба с баща му, или любители градинари като майка му. Учителката му от втори клас също беше там и плесна изненадано с ръце, когато я поздрави по име.

Взе предложената от Тали лимонада и тръпчиво-сладникавият ѝ вкус му напомни за отминалите лета.

— Не мога да повярвам, че толкова много хора са дошли заради мен.

— Руфъс предлага безплатно барбекю — сухо отвърна тя. — А сладкишите на госпожа Ефи са просто божествени.

— Така е, но...

— О, боже мой! — Тали се взираше през рамото му и на лицето ѝ се изписа искрено изумление.

— Какво има? — Опита да се обърне, но тя го сграбчи за ръката.

— За бога, не гледай. — Използва го като щит, надникна отстрани и измърмори: — Не мога да повярвам, че наистина е той.

— Кой?

— Мисля, че е Наш Хоторн, но изглежда... някак различен.

Кейд се отмести и възможно най-небрежно погледна назад. Съвсем сигурно беше, че някакъв мъж, който напомняше много на момчето, израсло край реката недалеч от дома им, стоеше настрани, огрян от залязващото слънце. Онзи Наш, когото си спомняше, беше слаботелесен, тежащ не повече от четиридесет и пет килограма. Непознатият отсреща, макар и със същата разрошена кестенява коса и очила, беше висок над метър и осемдесет и определено надхвърляше осемдесет кило.

— Няма съмнение, че е той — каза Кейд. — Вие двамата бяхте неразделни, докато нещата не отидоха по дяволите. — Майка му беше починала от рак, а малко след това загинаха и родителите им. Не можеше да си спомни какво се беше случило с момчето след това.

— Дааа. Най-добрият ми приятел. — Меката, болезнена нотка в гласа ѝ привлече вниманието на по-големия брат.

— Защо не поговориш с него? Виж какъв е станал.

— Не. Много неща се промениха. Съмнявам се, че изобщо ме помни. Виж, нямаш нищо против да си тръгна по-рано, нали? Имам

много работа утре сутринта. — И заотстъпва назад, без да дочака отговора му.

Наблюдава я, докато се скри зад ъгъла, чудейки се доколко би трябвало да е притеснен от поведението ѝ.

Звукът на мандолината на Делмар привлече вниманието на Кейд. Мелодията му напомни как бяха лежали в старата каравана и бяха слушали чичо им да свири и пее на верандата си. Ромонът на реката бе естествен акомпанимент на песните. Дел се потопи в музиката и със затворени очи подхвана песен за любовта, загубата и завръщането у дома. Тълпата утихна и всички се почувстваха свързани от вълнението в гласа му.

Усещането, че се е озовал на мястото си като част от пъзел, го обезпокои. Нямаше намерение да остане, нито да принадлежи на което и да било място, най-малко на Котънблум.

Гласът на Делмар заглъхна в пространството. За момент никой не помръдна, а после тълпата изригна в един глас. Чичо му се усмихна и подхвана друга песен.

— Невероятен е.

Кейд се стресна. Монро стоеше до него, изпълнена с искрено възхищение от таланта на чичо му. Все още носеше работните си дрехи.

— Така е — отговори ѝ протичко.

Погледът, който му отправи, беше едновременно срамежлив и закачлив.

— Надявам се да нямаш против, че дойдох. Не спомена нищо, затова не бях сигурна, че искаш да присъствам. Тали ми изпрати съобщение, след като ти си тръгна.

— Радвам се да те видя. — Беше леко смутен от гнева в гласа си. — Сам не знаех за това, докато не се озовах тук след срещата ни. Наложил се да участвам в организацията на собственото си празненство.

Поредната завладяваща песен се понесе във вечерния мрак. Въпреки нестихващите разговори около тях, двамата сезираха един в друг. Вероятно би трябвало да се чувстват неловко. Но помежду им отново се бе възцарило онова особено напрежение.

Когато мелодията най-после утихна, той каза:

— Хайде да се разходим. — Не изчака отговора ѝ и пътъом грабна две сладкишчета. Веднага щом се измъкнаха от хаоса зад тях, той ѝ подаде едното. Тя отхапа и изстена от удоволствие. Погледът му се стрелна към лицето ѝ. Въпреки че удоволствието ѝ не беше сексуално, усети нарастваща възбуда. Тя облиза глазурата, полепнала по горната ѝ устна.

— Правила ги е госпожа Ефи, нали?

— Как позна?

— Тали ни носи понякога в залата. — Погледна назад към събралите се хора. — Редно ли е да напускаш собственото си празненство?

— Няма да липсвам на никого. Имам чувството, че луизианските ми братя просто си търсят повод да празнуват.

Смехът ѝ го накара да се усмихне. Тя го принуди да вървят побавно. В края на Ривър стрийт се намираше занемареният парк на Котънблум. Две люлки висяха на ръждясали рамки във формата на буквата „А“ сред полуразрушена детска площадка. В далечината се виждаше бейзболно игрище, обрасло с трева.

Дълбоко в себе си той се страхуваше, че Монро ще подхване предишния разговор, но простотата на момента би следвало да действа и на нея. Изпробва здравината на люлката и веригите и я прикани с жест към седалката. Тя седна и се завъртя на двете страни, при което ръждясалите синджири изскърцаха. Кейд я отблъсна с рязко движение на ръката. Косата ѝ се развя, но само няколко кичура прелетяха покрай лицето ѝ. След още три последователни оттласквания, изпратили я високо във въздуха, той се отдалечи, куцайки, за да я наблюдава от разстояние.

Тя се облегна назад и вдигна глава към небето със затворени очи. Люлката забави ход, скърцането утихна. Със смях скочи от седалката и се приземи близо до него.

— Беше забавно. От години не съм била на детска площадка.

Остро изсвирване му попречи да отговори. Брат му жестикулираше енергично към него.

— Ако Сојер е решил да ме изложи, ще му го върна по-късно.

— Може пък само да иска да разкаже в прочувствена реч какво означаваш за него.

Кейд се изсмя. Малко вероятно. Откакто се беше върнал, отношенията им бяха обтегнати. А когато беше закарал пикапа в двора на брат си, престорената любезност бе преминала в открита враждебност.

Колкото повече приближаваха тълпата, толкова повече забавяше ход, отчасти заради пулсиращото си коляно, отчасти за да прекара повече време с нея.

— Ще останеш ли?

Тя погледна часовника си.

— Всъщност имам няколко ангажимента.

Тези ангажименти включваха ли Таруотър? Не би трябвало да го интересува, след като нямаше претенции към нея. Но го интересуваше.

— Добре, ще се видим на следващия сеанс.

— А междувременно недей да претоварваш крака си. — Размаха предупредително пръст към него и се отдалечи.

Група мъже, приятели на баща му, наобиколиха него и Сойер с желанието да споделят спомени и му попречиха да я наблюдава. Когато хоризонтът най-после бе разчистен, тя вече беше от другата страна на реката.

[1] Артистичен псевдоним на американския актьор, режисьор и продуцент Марион Мичъл Морисън (1907–1979). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

На следващия ден Монро бе обзета от нежелание да изследва усещането какво точно ѝ липсва, когато спря пред къщата на Сойер Форнет и паркира зад колата на Тали. Скочи от джипа, приглади с ръка бялата си блуза без ръкави и пъхна косата си зад ушите, тъй като беше все още влажна от сутрешния душ.

Вместо поносимата топлина на юнски следобед, навън беше адска жегата, характерна по-скоро за август. Беше невъзможно да се диша заради влагата във въздуха. Грабна чантата си от задната седалка и пъхна в нея бял луксозен плик.

Мисията ѝ беше да връчи лично на Тали покана за коктейла, даван от семейство Таруотър.

Тъй като никога не се беше притеснявала от приятелката си, а и се бяха видели само преди час в спортната зала, натрапчивият импулс да се изкъпе и преоблече преди това посещение изненада и самата нея.

Логично бе да предположи, че Кейд има нещо общо с хаотичното ѝ поведение, със свиването на стомаха и треперещите ѝ ръце. Но признаването на истината, че действията необмислено, не ѝ попречи да тръгне по засипаната с чакъл алея към задния вход на къщата на Сойер.

Почука на вратата. Никой не отговори. Опита отново, откряна я леко и извика:

— Тали? Тук мирише на нещо много вкусно.

Вече беше прекрачила прага, когато Сойер Форнет подаде глава в малкото антре:

— Здравсти, Монро. Сестра ми отиде с моя пикап до супермаркета. Влизай.

Тя се усмихна пресилено и пристъпи колебливо. В гимназията, заради връзката на Сойер с Регън, им се бе налагало понякога да излизат заедно, но раздялата им бе изгорила всички мостове към зараждащото се приятелство. Монро остана с впечатлението, че той я

търпи само заради близката ѝ дружба с Тали, но ѝ се доверяваше само привидно, заради приятелството ѝ с Регън.

Монро не искаше да се държи невъзпитано и го последва в кухнята. В голямо гърне къкреше бамя, а откъм фурната се носеше приятен аромат на ориз. Соьер се подпря на плота и скръсти ръце пред гърдите си.

Единственото, по което си приличаше с Кейд и Тали, бяха очите, макар че неговите бяха няколко тона по-светлозелени. Иначе пясъчнорусата му коса, широкото красиво лице, готово да разцъфне в усмивка, си бяха лично негови. Беше господин Типичен американец. Мъжът трябваше да носи бейзболен екип и по всяко време да разполага с ябълков пай. Всички обичаха Соьер, което подлудяваше Регън.

— Е, какво те води в дома ми? Най-добрата ти приятелка те изпрати да проучиш плановете ми за фестивала ли? — попита той с любезен глас, но прозирацията под него състезателен дух изтри усмивката ѝ и я накара да се заиграе с поканата за благотворителния коктейл.

— Тя е прекалено погълната от *своите* планове, за да мисли за твоите. — Всъщност Регън се интересуваше от него много повече, отколкото през всички изминали години, но това беше нещо, което със сигурност нямаше да му каже.

Той изсумтя „ммххъ“ и разбърка яденето в гърнето. Носеше панталон в цвят каки и бял потник. Карирана риза висеше на дръжката на едно чекмедже. След като опита бамята, насочи дървената лъжица към гостенката и подхвърли:

— Замислил съм грандиозни неща. *Грандиозни неща*. Можеш да ѝ предадеш това.

— Аз наистина нямам нищо общо, Соьер. Дори не съм член на някоя от комисиите.

— Наел съм градския оркестър на Котънблум, Мисисипи. Договорът е подписан.

Монро ахна. Регън щеше да остане като попарена. Една от първите точки сред задачите на приятелката ѝ беше да преговаря с оркестъра за собствения си фестивал.

— Как успя?

— Помолих стария Банкрофт да им дари няколко инструмента.
— Усмивката му беше като на Чеширския котарак при среща с Ханибал Лектър^[1].

— Добър ход — сви устни тя.

— Благодаря за подкрепата. — Мъжът поклати глава, но в ъгълчетата на устните му се таеше искрена усмивка. — Нуждаем се от паричната награда.

— На какъв обществен проект залагаш този път?

— Искам да възстановя Котънблум парк. Да реконструирам и модернизирам детската площадка и бейзболното игрище. Да ги превърна в място, където хората ще могат да ходят с хлапетата си. А може би дори да възродя обединението на Котънблум. Ще бъде от полза и за двете страни, не мислиш ли? — Както и по време на разговора с Регън, тя не можеше да не усети жарта и страстта в гласа му.

— Това е страхотна идея.

И наистина беше. В непосредствена близост до Ривър стрийт паркът постепенно западаше, докато стигна до сегашното си плачевно състояние, а пари за поддръжката му нямаше, тъй като пътната инфраструктура поглъщаше всички средства. Преди градът да се раздели, местните бизнесмени играеха бейзбол един срещу друг само за престиж. Възрастните хора от двете страни на реката все още си припомняха онези времена с усмивка и носталгия.

Той посочи към белия плик в ръцете ѝ:

— Носиш нещо за Тали?

— Покана за благотворителен коктейл за набиране на средства по програмата за моите момичета в риск.

— Не съм сигурен, че ще я убедиш да облече вечерна рокля, но пък аз бих могъл да даря някаква сума.

— Би било чудесно. Много ми се иска да разширя услугите, които предлагам, с консултации.

Разговорът позамря и Монро погледна през задния прозорец. Двете тежки врати на гаража бяха вдигнати и вътре се мярна силует.

— Е, няма да ти досаждам повече — подхвърли и тръгна към вратата.

— Можеш да оставиш поканата на масата, ако искаш.

Тя погледна плика, после отново към прозореца. Кейд се появи откъм гаража, порови из голямата кутия с инструменти, после изчезна обратно с някакъв дълъг метален предмет.

— Ще отида да нагледам пациента си. — Забелязала объркания му поглед, поясни: — Брат ти.

Сойер стрелна поглед към задния двор и тялото му се стегна. Напрежение изпълни малката кухня.

— Учудвам се, че все още е тук. Мислех, че някоя сутрин ще се събудя и него няма да го има.

— Виждали сме се само два пъти, но ми се струва решен да излекува ръката си.

— Без съмнение, за да се втурне към Сиатъл при първа възможност. Не мога да кажа със сигурност, че съм наясно защо изобщо се съгласи да се прибере. Заряза града и нас и определено не му е приятно да се връща. Захвана се със стария пикап на татко почти веднага след като кацна в Котънблум.

Искаше ѝ се да отговори на горчивината в гласа му. Да му разкаже колко много се бе притеснявал Кейд за него преди години. Как се беше грижил да е в безопасност и нахранен, за образованието и приятелките му и за болката, скрита зад вечната му усмивка. Но избяга през задния вход, без да каже нищо.

Слънцето се беше снишило до върховете на дърветата, но жегата не намаляваше. Въздухът се беше предал и висеше тежък, плътен и неподвижен. Насекомите на рояци се стрелкаха напред-назад и тя размаха ръка пред лицето си, за да ги отпъди.

Противоположните врати бяха широко отворени и придаваха на гаража вид на обор. Слънцето блестеше и ѝ се наложи да предпази очите си с длан. Потънал до лакти сред маркучи и метал, Кейд се беше навел над двигателя на стария ръждясал пикап. От портативните тонколони, поставени в кабината, се носеше кънтри музика. Сините му дънки бяха избелели и протрити на коляното, а бялата памучна тениска се беше измъкнала наполовина изпод колана. И дънките, и тениската бяха изпоцапани.

Усети хладен въздух около краката си от двата вентилатора, включени, за да направят жегата поносима. Когато се озова само на десетина крачки от него, Кейд се изправи и се подпря на калника на пикапа.

— Виж ти каква изненада. Да не би да съм ти липсвал толкова, че си решила да ми направиш домашно посещение?

Беше се научила да скрива истината зад стена от самоувереност. Никой не можеше да предположи, че зад усмивката си всъщност се бореше с демони. Но той сякаш притежаваше рентгенови очи, защото фалшивите ѝ усмивки не вършеха работа. В присъствието му ставаше отново неуверена тийнейджърка, изправила се лице в лице с провалите си. Придърпа полата в синьо и бяло райе. Няколкото сантиметра плат между подгъва и бельото ѝ сякаш нарочно се свиха.

Издаде няколко нечленоразделни звука, преди езикът ѝ отново да заработи нормално:

— Разбира се, че не си ми липсвал. На следващия сеанс ще видя какво мога да направя за надутото ти самочувствие.

Усмивката му беше мимолетна и Монро остана с впечатлението, че няма навика да я използва често.

— Дойдох да оставя поканата на Тали за благотворителното парти на Таруотър. Може би ти ще успееш да я уговориш да дойде.

Очевидно тениската му служеше и за парцал, защото цялата беше на черни, мазни петна.

— Дай да видя.

Подаде му я. Отпечатъците от пръстите му зацапаха белия луксозен плик, докато вадеше поканата, напечатана с черни релефни букви:

— *Господин и госпожа Таруотър ви канят на вечер на забавления и благотворителност* — прочете с предвзето изискан тон. — И къде е развлечението?

— Предполагам, това е нещо като благоприличен намек за изобилие от ядене и пиене. Ако има и музика, непременно ще бъде Франк Синатра. Най-много „Ийгълс“, в случай че хората се поотпуснат.

— Звучи забавно. Може да дойда аз, ако Тали не иска. Като представител на семейство Форнет. — Захвърли поканата върху червена кутия с поне десетина чекмеджета, повечето от които бяха отворени и пълни с различни гайки, болтове и инструменти.

— Официалното облекло е задължително. Носиш ли си костюм?

Той завъртя гаечния ключ в ръцете си и се усмихна. Този път усмивката му продължи по-дълго, сякаш паметта на мускулите му най-

после се беше събудила. Два от долните му зъби бяха леко криви, но останалите бяха прави и бели и се открояваха на фона на тъмната брада.

— Предполагам, че ще намеря нещо подходящо. Чичо Делмар има стар син фрак с жабо, в който ще успея да се напъхам.

— Струва си да се види изражението на госпожа Таруотър... — Монро се разсмя и се приближи, за да погледне двигателя. — Ще накараш ли това старо нещо да се движи отново?

Той изтри ръцете си в дънките, преди да нагласи ключа и да започне да навива някакъв болт. Мускулите на ръцете му се напрегнаха.

Монро отново придърпа полата си.

— Беше на татко. — Простичките думи съдържаха цялото богатство от чувства, което по нейни подозрения се криеше зад празното му, безизразно лице.

Не каза нищо, само продължи да стои до него, докато той работеше. Мълчанието, което се настани между тях, ѝ се стори странно комфортно.

Инструментите изглеждаха като продължение на дългите пръсти на ръката му. Движеше се с грациозни, премерени движения, които ѝ действаха хипнотизиращо. Ефектът беше като да наблюдава актьор или музикант. Празнотата в стомаха ѝ стана по-осезаема, а гласът ѝ беше дрезгав и изпълнен с копнеж, който не можеше да определи.

— Много те бива в ръцете.

Той вдигна рязко глава.

— Поне така казват.

Онова, което беше започнало като благоговение пред героя, спасил я от Сам, постепенно бе преминало в младежко увлечение. Фантазиите, които беше таила през всички години, се оказаха нереални и наивни като от филм на „Дисни“. Като се изключи мигновеното докосване на устните му до бузата ѝ през онази последна нощ, никога не се бяха целували. Нямахше представа какво бе означавала за него преди толкова години, нито защо бе продължил да се разхожда по реката при всяко пълнолуние.

Но едно нещо ѝ стана болезнено ясно. Вместо да изтлеят през годините, чувствата ѝ просто се бяха спотаили, за да бликнат сега под

формата на безсрамна, зряла похот. Дали и той усещаше електрическите искри, прехвърчащи между тях?

Монро сновеше около него, неотменно следвана от погледа му. Тя избута купчина документи настрани върху плота от неръждаема стомана и кръстоса крака, като се опита да наподоби сексапила на манекенките от „Виктория Сикрет“^[2].

Не последва реакция от негова страна.

— Тали ми каза, че притежаваш патент за някои механични... неща. — Не ѝ се искаше да признае, че няколко пъти беше препрочела статията, попаднала ѝ случайно, в едно списание. Снимката, която съпътстваше статията, го показваше в момент, в който се готвеше да скочи от самолет. Този мъж беше обобщеният образ на човек, готов да поема рискове във всички аспекти на живота си.

Кейд отново се зарови под капака и лицето му потъна в сянка, но в думите му имаше голяма доза хумор:

— Аз предпочитам далеч по-техническият термин „джаджи“.

Тя отпусна крака и ги заклати от плота, а нервността ѝ се усиливаше с всеки следващ удар на сърцето. Металният ръб се заби болезнено в задната страна на бедрата ѝ.

Наистина ли лицето му се приближи леко към нея? Той изтри гаечния ключ в подгъва на тениската си и се загледа някъде над раменете ѝ.

— Продаваш патентите на най-щедрия купувач? — попита тя.

— Всъщност лицензирам проектите си. Така запазвам правата си върху тях и печеля пари за времето на срока на договорите.

— И има компании, които са готови да плащат, за да ги използват?

— Миличка, те се бият за тях. Двамата с партньора ми играем един срещу друг, за да вдигнем цената. Ние сме безскрупулни. Аз съм безскрупулен. — Думите му прозвучаха като предупреждение.

Всичко, което беше прочела, потвърждаваше, че той казва истината. Сигурно трябваше да е уплашена. Но не беше. По-скоро беше заинтригувана.

— Това е невероятно. Къде се научи как да... — Повдигна рамене, не знаейки как да завърши изречението. Фактите от миналото някак не съответстваха на човека, в когото се беше превърнал.

— Какво? Да проектирам двигатели и да преговарям? — Въртеше ключа в здравата си ръка отново и отново с несъзнателен жест, очевидно отдавна превърнал се в навик. — Баща ми ме научи да поправам автомобили. И след това... когато нещата се сринаха, много бързо ми се наложи да осъзная, че не можем да си позволим механик. Случи се съвсем естествено. Може и да напуснах гимназията, но минах през сериозна школа. Имах възможност да постъпя в колеж, но трябваше да се погрижа да останем заедно като семейство. Да осигуря на Тали и Сойер нормален живот, доколкото беше по силите ми.

Ами твоят живот?, искаше ѝ се да попита. Нотка на отчаяние, каквото сигурно вътрешно изпитваше, се усещаше във вече познатия ѝ отбранителен тон. Искаше ѝ се да скочи и да го прегърне.

— В свободното си време четях технически наръчници. След това Сойер отиде да учи за инженер и преглеждах учебниците му, когато се връщаше у дома в събота и неделя. Междувременно разбрах, че само теория не ми е достатъчна. Научих се да разглобявам двигател и да го сглобявам отново. Имах и вроден усет за това как да го накарам да работи по-добре. И се получи.

Монро изобщо не се съмняваше, че простичкото му изявление прикриваше години на упорита работа и жертви.

— Защо се установи в Сиатъл?

— Не знам. Може би защото е съвсем различно от Луизиана. Студено. Няма крокодили и насекоми, достатъчно големи, за да могат да те изядат. — Въпреки шеговития тон, посланието беше смущаващо.

Съвсем различно от Луизиана.

— Освен това нямаш семейство.

— Не, нямам. — Даваше ли си сметка за празнотата, която се отразяваше в очите му? Но после тя изчезна и Монро се запита дали не ѝ се бе сторило. Гласът му се разведри: — Някои хора ми завиждат за това.

Въпросите продължаваха да извираат. *След като направи толкова много за брат си и сестра си, защо ги изостави така неочаквано?* Но имаше друг, който изгаряше гърлото ѝ, докато най-после излезе:

— Имаш ли си приятелка там?

— Нищо специално.

— Какво значи това?

Той повдигна вежди, а ъгълчетата на устата му се скриха в брадата.

— Означава, че не съм монах, но никоя жена не изплаква очите си, че не съм до нея.

Монро изсумтя, но отговорът определено я задоволи. Памучната ѝ пола се нави около бедрата и тя се размърда, за да я дръпне надолу. Този път вече можеше със сигурност да каже, че погледът му се плъзна по цялата дължина на краката ѝ. Температурата се покачи с още няколко градуса.

— Е, трябва да тръгвам.

— Всъщност бих могъл да се възползвам от помощта ти. — Той сви и разтвори наранената си длан. — Два дни работих много и почти не чувствам пръстите си. Още малко и ще успея да запаля двигателя.

— Кейд, ама наистина... — Плъзна се по ръба на плота, улови ръката му и започна да разтрива дланта му с палците си. — Казах ли ти, че се претоварваш и пришпорваш нещата?

— Нищо не мога да направя. Обичам всичко да се случва на момента. — И доколкото намекът беше ясен, самоиронията тушира плашещото значение на думите му.

— На колко години си? Дванайсет?

— От тази жегга мозъчните ми клетки направо завряха. Изглежда, се връщам назад. Дори преди малко се скарах със Сойер заради този пикап. — Усмивката му се изкриви в гримаса. — Не мога да нараня ръката си повече, нали?

Тя се поколеба, долавяйки, че разправията с брат му го притесняваше повече, отколкото му се искаше да признае пред нея. Като прибавеше към това и враждебния тон на Сойер по-рано, можеше да си направи извода, че събирането на семейство Форнет не е минало с прегръдки и усмивки.

— Няма да влошиш нещата, но не ми е приятно да виждам, че те боли. — Ръката му трепна в нейните, а стремително прошепнатите думи едва сега започнаха да се декодират в съзнанието ѝ. Господи, дали и тя не оглупяваше от жегата? — Мразя, когато *пациентите* ми изпитват болка.

— Приемаш работата си твърде сериозно, а? Проявяваш интерес, надхвърлящ служебните ти задължения?

Сега беше моментът да пусне ръката му, но не можеше нито да разтвори пръстите си, нито да престане да го докосва.

— Каква помощ очакваш?

— Аз... Какво?

Тя вдигна поглед и бавно, преднамерено го плъзна по широките гърди под тънката тениска, после нагоре към врата, където мускулите работеха усърдно, и накрая към устата в момента, в който езикът му облизваше долната устна. Хладният въздух от вентилаторите погали краката ѝ и развя полата ѝ. Монотонното им бръмчене се сливаше с ритъма на тихата музика. *По-близо, по-близо, по-близо.*

— Имал си нужда от мен? — Гласът ѝ беше дрезгав, когато вдигна очи достатъчно, за да срещне неговите с наситения тъмнозелен цвят на красиво магнолиево листо.

— И сега имам. — Шепотът му я привлече още крачка по-близо. Докато прочистваше гърлото си, погледът му гореше. — Искам да кажа, нужда се от твоята помощ за някои от частите ми.

— *Частите ти?* — Пусна ръката му и отстъпи назад.

— Имам предвид определени части. — И двамата едновременно погледнаха към чатала му. Кейд разтри тила си с ръка. Руменина плъзна по скулите му, въпреки че тихо се засмя.

Усмивката му заличи белега, оставен от многото години на отчаяние, и тя ѝ отвърна инстинктивно. Беше готова да облече клоунски костюм и да я замерват с пай в лицето, за да може да я вижда винаги. Не знаеше какво означава това, но със сигурност не беше на добро.

— С удоволствие ще ти помогна с частите.

Бурен смях разтресе гърдите му и предизвика лавина в стомаха ѝ. Когато най-после затихна, ѝ направи знак да се приближи. Монро стоеше почти до двигателя. Той застана зад нея, без да я докосва, но достатъчно близо, за да усеща присъствието му с всяко косъмче по кожата си.

Ръката му се обви около нея с протегнат гаечен ключ и напрегнатите мускули се притиснаха към нейните. Тя го взе и усети топлината от дланта му върху метала. Кейд се облегна на пикапа, обграждайки я като в клетка. Лекото търкане на дънките му върху голите ѝ крака я накара да задиша учестено. Въпреки че носеше сандали с висок ток, той се извисяваше няколко сантиметра над нея.

Показа ѝ тъмна вдлъбнатина, от която излизаха няколко успоредни маркуча.

— Ето там.

Тя пхна пръсти в цепнатината и опипа наоколо, при което ключът издрънча от непохватния ѝ опит.

— Не съм сигурна...

Кейд застана плътно зад нея и покри ръцете ѝ със своите. Всичко в него напрягаше сетивата ѝ. Той миришеше на грес, на пот и на сапун. Комбинация, за която никога не бе предполагала, че може да бъде толкова чувствена, но на него му отиваше. При това толкова, че сведе лице към сплетените им ръце и си пое дълбоко въздух.

През памучните дрехи усещаше твърдото му, топло тяло. Желанието я разтърси като първа светкавица преди буря. Искаше ѝ се да захвърли ключа и да се отпусне в прегръдките му. Но не го направи. Подобно поведение противоречеше на навика ѝ да държи мъжете на безопасно разстояние.

Личният ѝ живот в най-добрия случай можеше да се нарече оскъден. Няколко срещи с мъже, които приемаха приятелското ѝ, малко дистанцирано държание като начин да се прави на недостъпна. Нито един от тях не успя да спечели доверието ѝ, което доведе до цяла серия от краткотрайни връзки. Затова и не съжаляваше, когато те си тръгваха.

— Ето, усещаш ли? — Дъхът му погали ухото ѝ и тя се обърна в очакване на нещо повече.

Господи, да, усещаше го. Всеки милиметър от тялото му, силното притегляне въпреки изминалите години, разтърсващите я тръпки. Дали случващото се между тях беше обикновена похот, или нещо поотдавнашно, по-първично? Инстинктите ѝ вземаха връх над вкоренените навици.

— Гайката е точно под пръста ми. Усещаш ли я? Нагласи ключа около нея, а аз ще ти помогна да я затегнеш. — Обърна се към нея и носовете им почти се докоснаха. Черна смазка се беше размазала над ъгъла на едното му око и се бе напластила в дълбока бръчка на челото му, сякаш да подчертае преживените тежки години.

— Усещам я. — Шепотът ѝ едва успя да пробие обгърналия ги тежък, влажен въздух. Разумът ѝ казваше, че трябва да се раздвижи и да свърши работата с ключа. Но не можеше да направи нищо друго,

освен да наблюдава как твърдите косми на брадата идеално оформят устните му.

— Добре ли си? — попита той.

Да, като човек, току-що излязъл от кома. Неориентирана и объркана.

— Даже страхотно!

— Е, чудесно — изкриви устни Кейд. — Готова ли си да започнем?

Тя се стресна и се притисна неволно към него.

— Какво?

— Да затегнем гайката.

— Да, да. — Само късметът ѝ помогна да нагласи правилно ключа. Кейд изсумтя окуражително, с което изобщо не ѝ помогна да се съсредоточи. Щом му направи знак, той обви здравата си ръка около нейната и завъртя силно.

— Отлично. Мисля, че е достатъчно — каза със задоволство и се отдръпна.

Въздухът около тях се разреди, напрежението изчезна и ѝ стана по-лесно да разсъждава трезво.

— Защо не останеш за вечеря? — предложи той. — Ще можеш лично да предадеш поканата на Тали.

— Не съм сигурна, че присъствието ми е приятно на Сојер.

Изцапаната с грес бръчка на челото му стана по-дълбока.

— Да не би да имате някаква стара вражда?

— Не точно. Двата едновременно провеждащи се фестивала противопоставят едната част на Котънблум на другата, а брат ти и Регън са нещо като полеви генерали.

— А вие с нея сте все още големи приятелки, доколкото разбирам.

— Още от детската градина.

— Но и с Тали сте се сблизили, нали?

С Тали може би споделяха повече общи неща, отколкото с Регън. И главното беше, че нито едната от двете не обичаше задушевните разговори. Приятелството им включваше спортната зала, програмата за момичетата в риск, размяна на мнения за поп културата и скучния им личен живот.

Тя повдигна рамене.

— Наистина обичам Регън, но брат ти знае как да я накара да си загуби ума.

— Ако се съди по вдъхновените тиради на Сойер и количеството уиски, което изпива, тя му връща услугата. Той просто има нужда от паричната награда от конкурса.

— Тя също. И двамата искат най-доброто за своята част на Котънблум. — Не искаше да хвърля приятелката си на алигаторите, но не беше сигурна дали ентузиазмът ѝ при подготовката на фестивала не се подхранваше от дългогодишна омраза към опонента ѝ.

Кейд протегна ръка.

— Ти не си Регън, така че Сойер няма причина да възрази.

Дробовете ѝ престанаха да поемат въздух, докато миналото и настоящето се преплетоха. Спомняше си Кейд, застанал в подобна поза, доста по-млад, гладко избръснат и в същото време съвсем същият. Не можеше да забрави и утехата, която ѝ носеше единствено докосване. Моментът беше зареден с нещо много повече от обикновена покана за вечеря.

По време на физиотерапевтичните сеанси го беше докосвала физически много пъти, той се беше притискал към нея и бе държал ръцете ѝ в своите преди по-малко от две минути, но въпреки това пръстите ѝ трепереха, когато ги протегна към него. Той ги улови във въздуха. Погали ги с палец и мазолестата му длан одраска кожата ѝ. Електрическите искри, преминаващи по тялото ѝ, накараха дробовете ѝ да заработят неравномерно.

Той не заговори, нито я потегли към къщата. Вероятно сеизмичното напрежение бе обхванало и него. Тишината беше наситена със спомени. Дори насекомите притихнаха. Зелените очи помръкнаха като облаци, прииждащи на хоризонта, и надвисналата буря криеше тайни.

[1] Литературен герой от поредица романи на Томас Харис. — Б.пр. ↑

[2] Световноизвестна американска марка за бельо. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

По гръбнака на Кейд преминаха тръпки въпреки потискащата жега. Докато ръката ѝ беше в неговата, двамата изпадаха в странно състояние на забрава, което за него бе неразбираемо. На осемнайсет години тя беше болезнено красиво момиче, за което се беше научил да мисли като за доведена сестра, но прекрасната, смуцаващо привлекателна жена, в която се беше превърнала, го смайваше.

Колкото и самоуверена да беше, все още се долавяха остатъци от уязвимостта на тринайсетгодишното хлапе. Беше ту изключително откровена, ту потайна. Не убягна от вниманието му начинът, по който отклони въпроса за майка си предишния ден. Не можеше да я упреква за това, като се имаше предвид, че сам бе заобиколил много от въпросите, които му беше отправила.

Искаше да знае всичко за нея. Любимият ѝ цвят все още ли беше зеленият? Предпочитаната храна — пица? Имаше ли в живота ѝ друг мъж, който се беше опитал да я нарани? Беше ли успял? Ръцете му стиснаха пръстите ѝ по-силно, сякаш се опитваха да я защитят от миналото.

— А, ето къде сте! — Тали се втурна в гаража, но спря на място и се вгледа в тях.

Мигът отлетя, Монро издърпа ръката си от неговата и опита да се усмихне, но той все още усещаше напрежението ѝ. Моментната близост очевидно беше разтърсила и нея.

Монро отстъпи няколко крачки назад, вдигна поканата и я подаде на приятелката си.

— Донесох ти това.

Тали взе изцапания със смазка плик, но погледът ѝ си остана прикован в брат ѝ, докато кимаше многозначително.

— Изглежда, някой вече е оставил отпечатъците си.

— Отивам да се измия. Опитай се да уговориш Монро да остане за вечеря — каза Кейд, сякаш се обръщаше към свой подчинен. Знаеше, че в друг случай сестра му не би допуснала да се измъкне по

такъв начин, но имаше нужда да остане сам поне няколко минути. Отдалечи се, накуцвайки, като през цялото време усещаше погледите на двете върху себе си. На въпроса на Сойер за вечерята отговори с неразбираемо сумтене, преди да изчезне в банята.

Пусна горещата вода, подпря ръце на плота и се загледа в огледалото. Виждаше някой друг. Някой, който приличаше на него, но не беше той. Вече не. Или се беше приближил до собствената си същност повече, отколкото през всички изминали години.

Имаше ли жена, с която се беше шегувал, смял и флиртувал по този начин преди? Усмихна се на отражението си, което му се стори още по-чуждо. Сигурно трябваше да се засрами, задето я бе излъгал, че му трябва помощта ѝ за затягането на онази гайка, но не изпитваше грам угризение. Усещането за тялото ѝ, притиснато към неговото, възроди желанието, потиснато преди много години, когато тя беше прекалено малка и невинна, а той нямаше какво да ѝ предложи.

Парата замъгли отражението му, затова влезе под душа, за да отмие мръсотията. Когато тя се появи с огрени от слънцето невероятни крака, дъхът му заседна като буца в гърлото. Сладникавият ѝ аромат на ванилия разпали въображението му — представи си как я полага върху металния плот, готов да я погълне.

Беше готов да се осмели да притисне устни към нейните и да плъзне мръсните си ръце под предизвикателно късата ѝ пола. Предишните му връзки приличаха по-скоро на сделки, в които той винаги имаше надмощие. В отношенията му с Монро нямаше нищо хладно или делово. Беше го възпряло някакво старо чувство, което мислеше, че отдавна е надмогнал. Почувства се недостоеен.

Пусна студената вода и изпита удоволствие от полазилите го тръпки. Неувереното плахо момче от Котънблум очевидно все още съществуваше. Монро беше част от миналото, което се опитваше да остави зад себе си. Беше близка със сестра му, негов физиотерапевт и стара... Позната? Приятелка? И двете не подхождаха. Нейното място в живота му беше неопределено и се променяше с всеки момент, прекаран с нея.

Колкото повече се бавеше в банята, толкова се затягаше възелът в гърдите му. Дали беше останала, или си бе тръгнала? Внезапно изпита отчаяна нужда да разбере. Обу чифт чисти дънки и влезе бос в кухнята, навличайки черна тениска през главата си.

Погледът му я улови засмяна, застанала до мивката с Тали. Електрическата дъга, образувала се между тях в гаража, се изви отново в разделящото ги пространство от няколко метра. След дълга бавна въздишка болезненото стягане в гърдите му изчезна и сърцето му се отпусна. Не искаше да мисли защо присъствието ѝ беше толкова важно за него.

Очарователна руменина плъзна по скулите ѝ, подчертавайки приятния ѝ тен. Със сините си очи и руса коса, спусната върху раменете, тя изглеждаше като същинско олицетворение на невинността. Но имаше предизвикателни детайли, които нарушаваха идиличната картина — дантелата на сutiена ѝ, надничашц изпод блузата, късата пола, разкриваща дългите голи крака с лакирани в розово нокти.

Пъхна тениската в дънките.

— Останала си.

— Тали ме убеди.

Сестра му се изсмя кратко, но си спести коментара. Сойер влезе в кухнята, следван по петите от чичо им Делмар. Резкият, наситен тембър на възрастния мъж прокълътя с няколко децибела по-висок от необходимото в малката стая:

— Кейд, момчето ми! Ще дойдеш ли утре да погледнеш двигателя ми? Нещо не ме слуша, а тази седмица трябва да пътувам по реката.

Делмар имаше проблеми със слуха откакто Кейд се помнеше. Баща му обясняваше глухотата на брат си със силна експлозия във Виетнам. Затова повиши глас, за да му отговори:

— Разбира се. Ще отскоча до вас утре следобед.

— Не искам да отнемам от времето ти.

Той изсумтя презрително.

— Моля ти се. Нямам какво толкова да правя, освен да ходя на физиотерапия. Така поне ще съм зает с нещо. Може би дотогава ще съм пусал в движение стария пикап, въпреки че изглежда ужасно. Ръждата е плъзнала навсякъде.

Тропане на съдове върху печката привлече погледите на всички. Сойер стоеше със стиснати устни и Кейд усети познатото напрежение, което едновременно ги свързваше и отблъскваше. Вълна от гняв се надигна в гърдите му. Именно брат му беше допуснал пикапът да стане

свърталище на диви животни. Какво го интересуваше дали щеше да го подкара отново, или не?

Чичо Дел плесна по рамото по-големия си племенник с чепатата си ръка, наподобяваща корените на кипарисите в блатата. От дрехите му се носеше миризма на тютюн, макар да се кълнеше, че е отказал цигарите преди повече от година. Ароматът беше странно успокояващ.

Промъкна се до Монро и я прегърна през раменете. Кейд очакваше да се измъкне, но вместо това тя се остави в прегръдката му и го потупа по ръката:

— Напоследък не съм те виждала в града, Дел.

— Знаеш как е. Хората нямаше да ме пуснат за откриването на ловния сезон за патици, затова се покрих. — Смахът му прозвуча по своя си уникален начин, който го правеше лесно различим в тълпата.

Реймънд Форнет се смяташе за успелия брат, осигурил охолен живот на семейството си, принадлежало към средната класа. Като кадър от стар филм в съзнанието му изникна спомен от разговор между родителите му, в който баща му приканваше майка му към повече внимание и търпение към Делмар, защото не можел да превъзмогне нито зависимостта си от пиенето, нито неуравновесеното поведение.

Два дълбоки белега бледнееха в дълбоките бръчки върху отпуснатата кожа на лицето му. Делмар никога не говореше за участието си във войната, но сега, когато беше по-голям и по-зрял, Кейд знаеше, че чичо му носи белези от рани, невидими за очите.

Преди родителите им да загинат, той се отнасяше с пренебрежение към своя чичо и малко се срамуваше от него. Кратката му работа като чистач беше най-лошото.

Тогава още не беше стигнал до дъното, когато попадналото в капаните на Делмар животното му се струваше като божи дар. Чичо му не хранеше никаква истинска или въображаема обида към племенника си и делеше с него каквото можеше. Нещо, за което цял живот щеше да му е благодарен.

Без да сваля очи от Монро, Кейд отмести с крак един от кухненските столове, седна и се протегна, за да раздвижи схванатите мускули на гърба си. Гаражът на Соьер не беше много удобен. Той използваше пространството да човърка по колите си, а не за доходоносна дейност.

Ако останеше по-дълго, Кейд щеше да обнови гаража, да сложи климатик и да купи по-добро оборудване. Удобството да имат река в задния двор като на изпитателен полигон беше огромно предимство. Насоката на мислите му би трябвало да събуди желание да побегне към най-близкото летище. Той изтласка от ума си плановете за бъдеще в Котънблум; не ги изхвърли, просто ги затаи дълбоко в съзнанието си като нереалистични.

— Бартоломю загатна, че ще набира допълнително персонал. Някой, който да чисти, да помага с документацията... такива неща — говореше Монро. — Намини, ако проявяваш интерес.

— Много мило от твоя страна. Ще се отбия скоро. — Това означаваше, че Делмар може да се появи или утре рано сутринта, или след три месеца. Неговата представа за време се въртеше около ловния и риболовния сезон.

Всички взеха купичките с бамя и насядаха около старата кръгла, издраскана кухненска маса. Като съдеше по състоянието, до което брат му бе докарал пикапа, Кейд се изненада, че не я беше нацепил за подпалки. След като семейството се беше събрало за първи път след толкова години, разговорът естествено се насочи към миналото.

— Старият Реймънд можеше да уцели катерица от сто и петдесет метра с прашката си. Никога не съм ставал свидетел на подобно нещо нито преди, нито след това. И всички от семейство Форнет могат да виждат в тъмното. Казват, че един от предците ни спасил някаква вещица в блатата и тя го омагьосала.

Монро се засмя, но всички останали просто кимнаха. Недоверието в усмивката ѝ обаче остана.

— Сериозно ли говориш? Всички? Даже ти, Тали?

— Е, не колкото момчетата, но по-добре от много други. Чичо Делмар малко преувеличава. Не е като да сме котки или нещо подобно. — Тя подпря брадичка върху ръцете си. Изглеждаше по-щастлива, отколкото приятелката ѝ я беше виждала от доста време насам.

— Ние от рода Форнет сме родени нощни ловци. Имаме това предимство пред конкуренцията — намигна Делмар.

— Никога не съм го знаела — измърмори Монро и хвърли преценяващ поглед към Кейд. Той се беше навел към купата с бамя. Имаше толкова неща, които не знаеше за него.

— Помниш ли нощта, в която се заплете в бодливата тел, Кейд?

Той докосна мястото на белега. Знаеше точно къде се намира, не би могъл да го усети през дрехите.

— Как бих могъл да я забравя? Висях там половин час, преди да ме откриеш.

— В първия момент се притесних, че нямаш заложибите на истински ловец, но ти наистина ме впечатли. Стана човек от теб, момчето ми.

Очите на всички се обърнаха към него и той само сви рамене. Нямаше начин да признае колко дълбока рана беше получил през онази нощ. Не беше видял заграждението, защото бе гледал през рамо, убеден, че нещо го преследва, без да знае какво — животно или призрак.

Цял живот беше ловувал, но тогава за първи път това имаше особено значение. Да хване нещо не беше въпрос на гордост, а единственият начин да осигури питателна храна за Тали и Сојер за следващия ден, вместо отново да отвори консерва със свинско и боб. Никога дотогава не беше излизал на лов с такова отчаяно настървение.

Независимо от способността си да вижда в тъмното по-добре от всеки друг човек, за шестнайсетгодишен младеж, чието въображение все още не беше потиснато от суровата действителност, сенките криеха хиляди опасности. След като Делмар освободи дрехите му от бодливата тел, продължи да ловува, въпреки смъдящата болка в раздраната страна. Едва призори успя да убие един елен. Но това не предизвика еуфоричен изблик на адреналин, а само облекчение и притъпяващо болката изтощение.

Делмар му даде малко уиски, преди да зашие раната. Неспособен да държи очите си отворени дори минута повече, Кейд реши да пропусне училището този ден с обещанието да не го прави повече, но отсъствията се трупаха и в крайна сметка трябваше или да повтаря годината, или да се откаже. Малко след като напусна гимназията, откри Монро в лодката си.

Усети леко докосване върху срязаната ръка. Беше я свил здраво в юмрук до крака си, болка пронизваше нервните му окончания. Разтвори длан, сякаш Монро беше лек за болката. Пръстите ѝ се вплетоха в неговите, палците ѝ внимателно започнаха да масажират белега.

Бледата усмивка угасна, щом сините ѝ очи срещнаха неговите. Монро не би могла да разбере напълно детството му — не искаше да я товари с потискащи подробности, но знаеше достатъчно, за да не се налага да се преструва пред нея. Всъщност знаеше много повече от всеки друг, дори от семейството му.

— Какво мислиш, Кейд? — попита Сойер.

Да откъсне поглед от нейния беше като да отдели два магнита.

— За какво?

— Ако успееш да поправиш мотора на чичо Дел скоро, ще се съгласиш ли да дойдеш с нас по реката? Нещо като да преживееш отново миналото?

Това беше последното, което би желал да направи. Не трябваше да възкресяват миналото. Докато се опитваше да измисли някакво извинение, телефонът на Монро иззвъня. Тя издърпа ръката си от неговата и бръкна в чантата си, за да го извади.

— Хайде, ще бъде забавно — подкани го брат му.

Кейд го стрелна с поглед. Това предложение за примирие ли беше, или бе изпитание? Хванаха го в момент на непривична нерешителност.

— Е, какво ще кажеш, момче? — настоя чичо Дел.

Прехапала долната си устна, Монро върна текстово съобщение и пусна телефона обратно в чантата. Дали беше Андрю Таруотър? Ревностна придаде на думите му непреднамерена острота.

— Разбира се. Както искате.

— Виж, ние нямаме нужда от присъствието ти — сопна се Сойер и в гласа му се прокрадна детинска раздразнителност.

Кейд се беше провалил на изпита и трябваше да поработи упорито, за да спечели няколко допълнителни точки. Подръпвайки космите на брадата, насочи цялото си внимание към брат си, въпреки че ясно усещаше въздишките и движенията на Монро.

— Не, държа да дойда. Напоследък единственият ми досег с лодка или вода е резервоарът, който използваме за охлаждане на двигателите.

Сойер се отпусна на стола и започна да играе с лъжицата си.

— Ще посетим всичките си стари свърталища.

— Вечерята беше чудесна, момчета, но рано сутринта трябва да отворя залата — обади се Тали и се изправи. — Ще се видим ли утре,

Монро?

— Определено. А ще дойдеш ли на благотворителния коктейл?

— Съмнявам се — засмя се тя, сякаш някой току-що беше разказал глупав виц. — Компанията не е по вкуса ми.

Хлопването на дървената врата прикани всички към действие. Монро скочи, събра припряно купите и ги отнесе до мивката. Сойер ѝ направи знак да ги остави.

— Кейд ще ги измие по-късно, нали, брат ми? — После обърна глава и започна да обсъжда с чичо Делмар риболовните такъми в килера.

— Мога да помогна да разчистим. — Тя потърка ръце в предната част на полата и улови с пръсти подгъва. Това само привлече вниманието на Кейд към стройните ѝ бедра и онова, което се намираще между тях.

— Категорично не. Работила си цял ден. А и краката ти сигурно са отмалели с тези обувки.

Едното ъгълче на устата ѝ се изкриви, докато оглеждаше глезените си.

— Не ходя така на работа.

Когато вдигна очи нагоре, Кейд забеляза, че в тях за миг премина сянка на ужас. Дали току-що не бе признала, че се е преоблякла заради него? Устата му пресъхна. Какво трябваше да направи? Срещите му в Сиатъл обикновено включваха изискана вечеря и споделена нощ. Един истински джентълмен не би я праметнал през рамо, за да я отнесе в спалнята. По-скоро би я... изпратил до колата ѝ?

— В такъв случай ще си тръгвам — заяви тя и се отправи към вратата. Той я изпревари и отвори рамката с мрежата. — Знаеш, че не е нужно да...

— Знам, но въпреки това ще го направя.

Вървяха мълчаливо. Потискащата жегна на деня бе отстъпила пред вечерния хлад. Тя се настани на шофьорската седалка. Това го върна назад във времето, когато наблюдаваше усмихнатите лица на родителите си, потеглящи на последното си пътуване.

Преди да успее да затвори вратата, сграбчи с ръка волана, почти докосвайки пръстите ѝ.

— Ще ми изпратиш ли съобщение, когато пристигнеш?

Върху лицето ѝ се изписа изненада, примесена с раздразнение.

— Мога да се грижа за себе си. Имам черен колан, ако си спомняш.

Мъжът преглътна, не знаейки как да обясни нелогичната необходимост да е сигурен, че тя е в безопасност. И отклони поглед. Един козодой кацна на близкия клон и подхвана натрапчивата си песен, изпълнена с тъга.

— Нямах предвид това. Видях те в действие. Но... ако пред джипа изскочи елен, възникне някаква повреда или нещо такова? — Вероятно имаше стотина други хора, на които би се обадила преди него, в случай че се нуждаеше от помощ. Сигурно сред тях беше и Таруотър.

Тя обви пръсти около ръката му и я стисна леко, преди да посегне към чантата си.

— Разбира се, че ще ти изпратя съобщение. Какъв ти е номерът?

Веднага щом извади телефона, Кейд ѝ продиктува цифрите, благодарен, че не го беше накарала да изрече страховете си на глас. На лунна светлина изглеждаше по-млада и уязвима, а това го върна с десет години назад. Монро включи двигателя. Но той не се отдръпна.

— Лека нощ, Кейд — каза тя.

Беше се върнал в Котънблум само временно. Нямахше право да я целуне. За да накара краката си да се движат, му беше необходима нечовешка воля.

— Лека нощ, Монро.

Сенките на дърветата от двете страни на пътя бързо погълнаха задните светлини на джипа. Той остана загледан в тъмнината, докато телефонът му иззвъня.

Прибрах се. Когато имаш нужда от помощ с някои части, ми се обади.

Тревогата му се разпиля подобно на пясъчен замък под напора на напирания като вълна смях. Не знаеше дали тя флиртува с него, или не и тази несигурност беше едновременно изнервяща и вълнуваща. Милион пеперуди запърхаха в стомаха му. Козодоят се обади отново, но този път песента му беше присмехулна.

ГЛАВА ОСМА

Две нощи по-късно Монро лежеше на дивана, вперила поглед във вентилатора на тавана, който се въртеше ли въртеше в кръг без какъвто и да било видим прогрес — също като мислите ѝ. Кейд беше отменил последната им среща, без да обясни причините. Попита Тали, но тя само вдигна рамене и завъртя очи към тавана. Сега, когато имаше номера му, започваше вече двадесети вариант на съобщение, но всяко следващо ѝ се струваше по-детинско от предишното.

Всяка следваща тяхна среща им подсказваше нещо ново, но смисълът на посланието ставаше по-дълбок и объркващ. Той беше съвсем различен от образа в младежките ѝ спомени, но под грубото му и понякога отчуждено изражение все още разпознаваше преждевременно порасналото момче, което я бе защитило онази нощ и бе идвало при нея многократно след това.

Неговата настойчивост да му се обажда непрекъснато беше породена от дълбок страх. Страх, който Кейд категорично отказваше да признае, и състраданието смекчи първоначалната ѝ реакция. Отдавна не се нуждаеше от нечия закрила, но му дължеше поне успокоение.

Животът ѝ изглеждаше свързан с онази нощ, променила траекторията му завинаги. Тогава тя се беше заклела никога повече да не зависи от когото и да било, дори от майка си. Най-вече от майка си.

Монро изгледа всички видеозаписи за самоотбрана, които бяха налични в библиотеката, и сама разучаваше движенията от популярните филми с Джеки Чан в уединението на стаята си. Въпреки нарасналата ѝ самоувереност, нощем винаги залостваше вратата, независимо дали в къщата имаше мъж, или не.

По времето, когато с Регън бяха настанени в една стая в общежитието на колежа, бе подпряла дръжката на вратата с облегалката на стола един-единствен път. Изражението на приятелката ѝ беше въплъщение на нямо удивление и Монро най-после си даде сметка колко странен и безсмислен беше този навик. Въпреки това

измина почти година, преди да може да заспи спокойно. Овладяването на жиу-жицу подсили самочувствието ѝ и ѝ даде още едно оръжие, с което да пребори страховете си.

Телефонът ѝ иззвъня. Стомахът ѝ се сви нервно. Погледна дисплея и усети, че ръката ѝ трепери. Не беше Кейд, а едно момиче от програмата. Испита едновременно облекчение, разочарование и тревога.

— Здравсти, Кайла. Какво има? — попита тя и приседна на дивана.

— Мон... Монро? — Зад разплакания, разтреперан глас се чуваше жужене на множество гласове и от време на време изблици на пиянски смях.

— Какво се е случило? Къде си? — Скочи на крака, загледа се в решетката на празната камина и насочи всичките си сетива към идващото от другия край на линията.

В слушалката се разнесе ридание и тя почувства осезаемо отчаянието и страха на момичето.

— Всичко ще бъде наред. — Думите ѝ се препъваха една в друга зад спокойствието, което се опитваше да внуши. Подхлъзна се с джапанките, залитна на път към верандата и удари болезнено бедрото си в парапета. — Само ми кажи къде си. Идвам да те взема.

— В „Таверната на Ривършак“ — Гласът на Кайла премина в едва доловим шепот.

Заведението беше известно като местното свърталище в луизианската част на Котънблум. Не беше долнопробно, но не минаваше и за изискано и можеше да се похвали с мишени за дартс, бiliarдни маси и бар, предлагащ леденостудена бира и среднокачествен алкохол. Но Кайла нямаше осемнайсет години и не би трябвало да се намира там.

— С Дилън ли си?

Кайла не се беше отличавала и не бе привличала вниманието на останалите в програмата, но през изминалия месец не правеше нищо друго, освен да разсейва всички с постоянните си възторжени излияния за новия си приятел. Монро остана с впечатлението, че той не е по-голям от нея.

— Страх ме е! — Звучеше така, сякаш всеки момент щеше да припадне. — О, господи, той ме видя!

Връзката прекъсна.

— По дяволите! — измърмори Монро, загледана в помръкналия дисплей. Набра номера ѝ и зачака, притиснала телефона между рамото и ухото си, докато включи двигателя и направи обратен завой. Безгрижният, насечен тон на автоматичния секретар, предлагащ да остави съобщение, беше в пълен контраст с уплашения, съзлив глас на момичето отпреди няколко секунди.

Монро хвърли телефона на съседната седалка и натисна педала на газта. Естествено, всички светофари в града светеха червено и тя блъскаше с юмруци волана и ругатните ѝ ставаха все по-цветисти. Телефонът ѝ иззвъня, когато беше на две минути от бара, и от нерви едва не го изпусна на пода, преди да отговори.

— Добре ли си? Почти пристигнах, миличка. Дръж се.

— Какво става, дявол да го вземе? — Дълбокият, плътен глас сякаш се разля в нея.

След продължителното му мълчание през последните няколко дни обаждането ѝ се стори едва ли не плод на въображението ѝ. Погледна дисплея, за да се увери.

— Извинявай, Кейд, помислих те за някой друг.

— Очевидно. За кого? — ядосано попита той.

Какво право имаше да ѝ се гневи?

— Нямам време да говоря сега. Възникна непредвидена ситуация, с която трябва да се справя. — Зави към паркинга на таверната и паркира в отдалечената част, където паважът преминаваше в чакълеста алея.

— Имаш трийсет секунди да ми кажеш къде си и какво става.

Заповедническият тон я подразни.

— Пред „Таверната на Ривършак“. Едно от момичетата ми има нужда от мен.

Прекъсна връзката, скочи от джипа и набра номера на Кайла. Отново гласовата поща. Телефонът завибрира и върху дисплея се изписа името на Кейд. Отклони обаждането и пъкна апарата в задния джоб. Той нямаше нужда от физиотерапевт, за да се справи с нараненото си его.

Мъж с вид на бияч се беше настанил на висок стол до вратата и плъзгаше пръст по дисплея на телефона си. От долната му устна, против всички закони на гравитацията, висеше запалена цигара. При

приближаването ѝ вдигна глава и обходи тялото ѝ с многозначителен поглед, който я накара да съжалява, че не бе разполагала с поне две минути, за да смени късите черни шорти и червения потник с нещо, което казваше не толкова: „Поръчай ми едно питие и може да ти излезе късметът“, колкото: „Забъркай се с мен и ще ти нарита задника“.

Той смукна от цигарата и още преди да издиша дима от дробовете си, попита:

— Имаш ли лична карта?

Главата сякаш беше набита направо върху раменете, а изумително късият му врат беше с ширината на темето му. Сигурно прекарваше часове наред всеки ден в занимания с културизъм, за да се сдобие с тези биволски рамене и дебели ръце, опънали до краен предел тениската с емблемата на заведението на гърдите.

Тя хвърли поглед към паркирания джип и си представи чантата си, захвърлена върху масичката в антрето на къщата ѝ. Отправи му подкупваща усмивка:

— Вече приближавам трийсетте и съм тук, за да взема една приятелка. — Направи няколко крачки към вратата, но той улови китката ѝ с мазна, влажна длан.

— Няма да стане без личната ти карта, миличка.

Тази проява на фамилиарност не беше приятна, а по-скоро унизителна. Успя с лекота да изтръгне ръката си от схватката му. Челюстта на мъжа увисна, цигарата падна в краката му. Монро я стъпка с едно движение на стъпалото си.

— Приятелката, заради която съм дошла, е малолетна, пила е и вероятно плаче в някой ъгъл на заведението ви, докато ми губите времето. Сега искам да знам как е била допусната вътре, след като толкова стриктно проверявате документите за самоличност?

Охранителят измъкна от задния си джоб измачкан пакет цигари и кимна с глава към вратата.

Помещението беше претъпкано с хора. Мъже и жени с работни дрехи се смесваха с момичета в плажни рокли и къси поли и момчета в скъпи дънки и ризи за голф. Пушекът се виеше като ореол около лампите. За разлика от частта на Котънблум откъм Мисисипи, Сойер не бе успял да издейства забрана за пушенето, което беше в полза на бизнеса и привличаше клиенти от двете страни на реката.

Може би щеше да се зарадва на приветливата, наелектризирана атмосфера, ако не ѝ се беше налагало да се промъква в десетина подобни бара, за да прибира майка си. Понякога пиянството ѝ беше весело и сговорчиво. Но понякога я намираше изоставена и хлипаща на някоя маса в ъгъла. Не бяха рядкост случаите, когато буйстваше и сипеше грозни ругатни по повод на нелеката си съдба. Тези нощи бяха най-тежки.

Монро вече не беше момичето, за което тази задача беше неприсъща, а и барът не беше пълен с непознати. Промъкна се през тълпата, търсейки Кайла с поглед. Нечия ръка я улови над лакътя, заставяйки я да спре.

Сам Ландри. В едната си ръка държеше едновременно цигара и чаша силен ликьор. Ако се съдеше по зачервеното му лице, беше поне на три питиета, а може би и на повече.

— Хей, красавице, не съм те виждал тук. С майка ти ли дойде?

Нова тревога стегна дробовете на Монро. Прилагайки съвсем проста техника, успя да се освободи от хватката му.

— Майка ми вече не посещава такива места.

— Така ли ти каза? — ухили се пиански мъжът. — Тя все още е привлекателна жена и никога не съм я забравил. След като Карла ме заряза, имам нужда от компания.

— Ти си свиня. — Дори не си направи труда да прикрие отвращението си.

— Миличка, тя ми се нахвърли миналия уикенд и искаше да подновим отношенията ни.

Въпреки че Сам просто се заяждаше с нея, Монро се опасяваше, че в просташкото му изявление имаше и частица истина. Трябваше ли да разкаже на майка си за онази нощ преди толкова години? Сега вече беше прекалено късно.

— Остави я на мира. — Въпреки неистовото ѝ усилие да се защити, гласът и излезе слаб и по детински неубедителен.

— Или какво? — Лицето му издаваше едва прикрита враждебност.

Монро усети как собствената ѝ самоувереност започва да се пропуква. Две години след онази септемврийска нощ Сам се ожени и се премести в Джорджия. По време на отсъствието му не ѝ беше трудно да се преструва, че нищо не се беше случило. Но той

неизменно присъстваше в кошмарите ѝ. Когато се завърна в Котънблум след развода си и отново се зае със застрахователния си бизнес, старият ѝ гняв се примеси с известни съмнения. Дали не бе преувеличила опасността от онази нощ в спомените си?

Шумът в бара внезапно утихна. Озовала се в клопката на миналото, тя усети, че страхът ѝ се завръща.

— Или ще разкажа на мама и... на всички за случилото се онази нощ.

Изречението му се промени, сякаш лицето му, подобно на монета, имаше две страни. Безгрижна усмивка замени враждебността.

— Каква нощ? Нямам представа за какво говориш. Ти ми беше хвърлила око. Помниш ли?

Или лъжеше, за да я обърка още повече, или сам си вярваше. Имаше ли някакво значение? Не беше дошла, за да се изправи срещу тежкото си минало, а за да намери Кайла.

— Не мога да си губя времето с теб, старче. — Отдалечи се решително и огледа помещението. С всяка изминала минута безпокойството ѝ нарастваше.

— Търсите красиво чернокосо момиче? Младо?

Монро се обърна на пръсти. Някакъв мъж се завъртя на високия стол в най-отдалечения ъгъл до тъмния олющен бар и разклати бутилка бира между пръстите си. Царевичната му коса беше опъната в тънка опашка, татуирана змия опасваше цялата му ръка и се спускаше към широката длан. От другия ръкав на сивата, засечена тениска се показваше друга цветна татуировка. Мъжът беше непознат.

— Може би. — Нерешителността ѝ се дължеше на обзелото я недоверие. Според онова, което знаеше, това би могъл да е Дилън. — Виждали ли сте я?

— От известно време е в тоалетната. Изглеждаше разстроена.

Вече почти преполовила дългия коридор, тя подвикна през рамо:

— Благодаря.

Мина покрай няколко жени, за да стигне до дамската тоалетна. Дама на средна възраст с разцапан грим и прекалено опъната на гърдите тениска ѝ препречи пътя, слагайки ръка на касата на вратата.

— Ей, ние всички чакаме. Не пререждай.

— Дойдох да взема една приятелка — понижи глас Монро, за да предизвика известно съчувствие. — Прекалила е с пиенето.

Бръчките около размазаната очна линия се загладиха.

— Чудех се какво бави опашката. Горкичката. На всички ни се е случвало, нали?

Непознатата я въведе в тясната тоалетна. Цветни графити покриваха стените и касите на вратите. От дясната кабина излезе жена и Монро леко почука на другата вляво.

— Кайла? Аз съм. Вътре ли си?

Ключалката щракна и тясната врата се откряна със скърцане. Очите и носът на момичето бяха зачервени, гримът се стичаше на тъмни струи по лицето му. То отметна косата от раменете си и започна да навива краищата ѝ между пръстите си. Движението привлече вниманието на Монро към лявата му буза.

Зад гърба ѝ жените сновяха между тоалетната и мивката, но тя виждаше само Кайла. С бавно движение прибра няколко разрошени кичура зад ухото ѝ и разкри ясният, червен отпечатък от длан на лицето ѝ.

Гореща вълна от ярост разтърси тялото на Монро.

— Докосна ли те някъде другаде? — процеди през зъби.

Брадичката на Кайла потрепери и по бузата ѝ се стече сълза.

— Въобрази си, че флиртувам с един от приятелите му. Не съм, честна дума, но той ми... той ми удари шамар. После ти се обадох, но той ме видя и отново ме удари.

Косата се спусна като завеса над сведеното лице на момичето. Монро я отметна внимателно и докосна предпазливо тъмната синина между рамото и лакътя. На сутринта щеше да изглежда още по-зле.

— Той не искаше да ме нарани. Просто става такъв, когато пийне повече.

Страстта, с която Кайла защитаваше поведението на приятеля си, я изпълни едновременно с безсилие и отчаяние. Всичко онова, на което ги учеше седмица след седмица, не беше променило възгледите ѝ. Дали не се заблуждаваше, че им помага?

Реши да вземе нещата в свои ръце. Извади телефона си от задния джоб.

— Ще се обадя в полицията. Можеш да повдигнеш обвинение.

— Не! Не искам никой да ме вижда такава.

Този срам ѝ беше познат. Тя все още прикриваше пиянските изцепки на майка си поради същата причина.

— И аз изпих няколко питиета — каза Кайла колебливо. — Няма ли да причиним неприятности на някои хора, ако дойде полиция?

Някои хора, сред които охранителят, барманът и Дилън, напълно го заслужаваха, но това не беше основната ѝ цел. Най-много от всичко в момента искаше да отведе Кайла на безопасно място.

— Майка ти у вас ли е?

— Днес е нощна смяна.

Потокът от жени през тоалетната не намаляваше. Монро прегърна Кайла през раменете и я поведе към вратата. Момичето се препъна няколко пъти и почти се отпусна в ръцете ѝ.

Озоваха се в коридора и Монро се поколеба. Барът беше прекалено дълъг, за да се промъкнат покрай него незабелязано. А някъде в тълпата се спотайваше Дилън. И Сам.

Нечия ръка обхвана лакътя ѝ и тя се стресна.

— Изведете я през кухнята. — Към тях се беше приближил русият мъж и поради липса на друг избор му позволи да ги преведе през тесния проход покрай тоалетните към кухненския блок.

Беше по-висок и по-слаб, отколкото ѝ се стори върху високия стол на бара. На ярката светлина изглеждаше и по-млад, въпреки че преживените житейски неволи придаваха на изражението му зрялост, която ѝ беше добре позната.

— Онзи задник, с когото дойде момичето... Искате ли да му попреча да ви последва? — Наложил му се да повиши глас, за да надвика мръсната стереоуредба, поставена върху барплота.

Ако Кайла не се бе облегла на нея, Монро сигурно щеше да прегърне непознатия.

— Стига да не ви затруднява, ще ви бъде вечно задължена.

Погледът му се отмести към момичето и той кимна.

— Задният вход? — обърна се към готвача.

Мъжът извади кошницата с пържени картофи от врящото олио и посочи с брадичка към стелаж с продукти. Контейнер с промишлени размери стоеше до самия изход. Монро отвори с усилие тежката метална врата, видя през рамо как русият непознат се отдалечава и излезе навън.

Бледи снопове светлина идваха откъм опушените лампи, провесени над канавката, и слабо осветяваха алеята. Контейнер за боклук блокираше единия ѝ край, докато откъм другия между

високите борове беше издигната импровизирана стена от каси с празни бутилки от алкохол.

Топлата нощ усилваше миризмата на развалена храна и вкисната бира. Кайла се отдръпна леко, свлече се на колене върху чакъла и повърна близо до едно празно буре. Монро коленичи до нея и отмести косата от лицето ѝ. Пот се стичаше по челото на момичето и върху побледнялото му лице отпечатъците от пръсти се открояваха по-ярко.

Започна да масажира гърба ѝ с леки кръгообразни движения, докато мъчителните пристъпи затихнаха. Опита да не издава обзелата я тревога:

— Кайла, миличка, трябва да те изведе оттук. Можеш ли да ходиш?

Малката кимна и тя ѝ помогна да се изправи, придържайки я през кръста. Още преди да успеят да направят десетина крачки, иззад ъгъла се появи мъж около двайсетте, с разрошена коса, пъхнал ръце в джобовете на износените си дънки.

Кайла престана да се оплаква и изпадна в паника. Сграбчи рамото на Монро и я повлече обратно към вратата на кухнята. Погледът на мъжа не се откъсваше от нея. Беше едър, висок почти два метра и със сигурност тежеше над сто килограма.

Вратата имаше бутон за заключване под дръжката. Кайла я дръпна силно и успя да я отвори. Нямаше начин готвачът да ги чуе при оглушителната музика. Монро се примири със съдбата им преди Кайла. Дилън беше само на няколко крачки от тях. Монро пристъпи напред и застана между Кайла и мъжа. Като ракета, прихванала целта, той не откъсваше поглед от жертвата си.

— Трябва да поговоря с приятелката си насаме, така че ще се наложи да се разкараш, госпожице.

Тя не беше слаба като майка си. Беше силна. И щеше да защити Кайла. Опитите ѝ да си вдъхне кураж и да се мобилизира не успяха да потиснат напълно страха. Като вдишваше през носа и издишваше през устата, тя се подготви, но съзнанието ѝ беше празно.

— Хайде, мърдай, преди да се е наложило да се погрижа и за теб.

Обещах на майка ти да се погрижа за теб. Думите, които я преследваха в сънищата ѝ, се размиха в някаква чудовищна реалност. Нещо опасно се събуди в нея.

— Така ли? Е, това няма да се случи. Мислиш се за голяма работа, след като посягаш на жени. — Наситеният със сарказъм тон прикриваше лекото трептене на гласа ѝ.

Мъжът разкрачи крака, извади ръце от джобовете и започна да пука кокалчетата на пръстите си. Ако не се страхуваше да откъсне очи от него, сигурно щеше да се изсмее на баналната му тактика за сплашване.

— По-добре не се бъркай в моята работа.

— От момента, в който си ударил Кайла, твоята работа стана и моя.

— Искаш ли малко от онова, което получи тя?

Монро опита да се успокои, като приложи специална техника на дишане, но допълнителното количество кислород само насочи агресията към мускулите ѝ.

— Кайла е само на седемнайсет. Изобщо не трябва да е тук.

— Щом се слага на приятеля ми, значи е достатъчно голяма. А кой беше русият пич? Още някой, с когото иска да се чука?

Тенекиеният глас на момичето едва достигна до тях:

— Никога не съм ти изневерявала, кълна се.

Дилън насочи пръст към нея:

— С теб ще се разправя след минута, кучко!

Яростта заглуши всяка предпазливост. Монро направи две крачки напред и го удари по рамото с цялата си сила. Той падна тежко на земята. Или беше по-пиян, отколкото изглеждаше, или приливът на адреналин бе удвоил мощта на удара ѝ. Поклащайки се на пети, зачака следващия му ход. Грешка.

Мъжът се изправи по-бързо и по-гъвкаво, отколкото очакваше. Преди да успее да реагира, той грабна кичур коса и я дръпна напред. Стотици игли се забиха в скалпа ѝ, от болката очите ѝ се насълзиха.

Нейното обучение беше стерилно и безопасно. Никога не ѝ се бе налагало да се бие с някого на улицата. Да потиска първичния си инстинкт да избяга, за да се спаси.

Движенията му бяха като в кадри, пуснати на забавен каданс. Вдигна ръка, готов да я отблъсне. Без да го планира предварително, тя парира удара. Допирът беше шокиращ и вцепени рамото и дланта ѝ, но след десетките часове тренировки тялото ѝ знаеше какво да прави оттук нататък.

С рязко движение стрелна длан малко над горната му устна. Той пусна косата ѝ и покри носа си. Секунда по-късно се стовари с цялата си тежест върху него и обви крак около неговите. Тази схватка го прати обратно на земята. Опитвайки се да запази равновесие, мъжът замахна с ръка и я удари силно в челюстта. Тя отскочи назад и се блъсна в тухлената стена. Дишаше тежко, от болката в лицето пред очите ѝ се разхвърчаха искри.

Вече беше време да се измъкват. Сграбчи Кайла за китката и я повлече към ъгъла на сградата с надеждата за повече светлина и хора. Разплакано, момичето се запрепъва след нея. Монро едва се въздържа да не му се разкреци да тича по-бързо, много бързо. Пое риска да погледне назад. Дилън се беше изправил и се клатушкаше към тях, все още покрил носа си с ръка. Джипът ѝ беше в другия край на претъпкания паркинг. Нямаше да успеят.

В този момент се появи един мъж, чието едро тяло бе осветено от светлините зад гърба му. Лицето му беше в сянка, но естествено, тя го позна. Кейд. Не усети и капка недоволство от присъствието му тук. Изпита единствено огромно облекчение.

Той не каза нито дума, дори не я погледна, когато двете с Кайла се скриха зад гърба му. Лицето му беше не просто сурово, а откровено свирепо. Монро спря зад него и обви ръка около кръста на Кайла, за да я подкрепи. Опасността беше отминала като буря и сега, докато въздействието на адреналина намаляваше, мускулите ѝ трепереха под тежестта на момичето.

С Кейд беше в безопасност. Приемаше това естествено, като неоспорима истина. Както знаеше, че небето е синьо, а земята е кръгла.

— Докосна ли някоя от тези две жени? — прокълтя заплашително гласът му.

Дори Дилън усети присъствието на превъзхождащ го хищник. И спря на петнайсетина крачки от него.

— Русата ме блъсна.

— Приемам това за „да“. Само негодник може да удари жена, два пъти по-дребна от него. Какво ще кажеш да опиташ с мен?

— Ще се справя, старче. — Ръмжащата заплаха изчезна от гласа му, свивайки се до жалко перчене.

— Покажи ми най-добрия си удар — прикани го Кейд.

Дилън се сви, доста по-дребен и по-млад, отколкото ѝ се бе сторил в страха ѝ. Ако не беше толкова пиян, може би щеше да постъпи по най-разумния начин, като се остави на милостта на противника си. Но вместо това скъси дистанцията между двамата и се опита да нанесе удар. Кейд го парира, удари го на свой ред, преди да стовари левия си юмрук в слепоочието му. Другият се олюля, преди да се свлече на земята като отсечено дърво.

Кайла се отскубна и коленичи до него. Прокара пръсти по лицето му и се зае да попива стичащата се от носа кръв. Кейд притисна лявата ръка към гърдите си и изруга тихо.

Внезапно обзета от неувереност, Монро пристъпи към него:

— Дай да погледна ръката. Боли ли те?

— Да. По дяволите, много боли! — Подаде ѝ ръката си и без да чака напътствия, първо я сви в юмрук, после разтвори широко дланта.

Охранителят се приближи към тях, размахвайки енергично ръце. Прекалено широките му къси панталони комично се ветрееха около несъразмерно тънките крака.

— Защо в моята смяна всичко отива по дяволите?

Кейд пристъпи към него:

— Какво става, Буч? Как е баща ти?

— Кейд Форнет? Дявол да го вземе, колко време мина! — Двамата си стиснаха ръцете. — Семейството ми си е все така. Трябва да наминеш към къщи. Какво става тук? Имате ли нужда от помощ? — В присъствието на Кейд охранителят беше любезен и услужлив.

— Онзи боклук там досаждаше на дамите. Ще се погрижиш ли да изтрезнее и да се прибере у дома?

— Няма проблем. Преди малко изхвърлих приятелите му, защото предизвикаха сбиване в бара. Трима срещу един. — Буч прехвърли Дилън през рамото си.

Монро го улови за ръката.

— Почакайте. Да не са се нахвърлили на мъж с руса опашка?

— Точно на него. Получи няколко удара, но не искаше да звъня на ченгетата. Тръгна си с мотор преди малко.

Кайла понечи да тръгне след Дилън, но Монро я улови за лакътя и я поведе към паркинга.

— Ще те заведа у вас и ще остана, докато майка ти се прибере от работа. Трябва да поговорим.

Кейд тръгна с тях. Монро погледна към него, не знаейки нито какво да каже, нито какво да направи.

— Благодаря ти. Предполагам, ще се видим по-късно?

— Ще карам след вас. Опасявам се, че този боклук ще се свести ядосан и ще тръгне да търси някоя от вас или и двете.

Тя си пое въздух и усети остра болка в челюстта. Въпреки че нуждата от помощ накърняваше духа на независимост, не можеше да отрече, че присъствието му действаше успокояващо на нервите ѝ, тъй като и тя бе премислила същия сценарий. Принудена да избира между гордостта и здравия разум, тя кимна:

— Добре. Задължена съм ти.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Напрежението, стегнало раменете на Кейд, се разсея. Почти очакваше Монро да му каже, че не го иска наоколо. Или да върви по дяволите, задето се бе намесил. Страхът и отчаянието, които го бяха обзели, когато му затвори телефона, все още кипяха под повърхността.

Ръцете го сърбяха за бой, но хлапакът се беше свлякъл едва след втория удар. Естествено, не се бе съобразил със състоянието на ръката си при онзи ъперкът. Заздравяващите нерви пренесоха нетърпимата болка чак до рамото.

Пикапът му беше паркиран точно зад нейния джип, блокирайки пътя. „Таверна Ривършак“ беше препълнена. Изгуби цели пет минути да я търси в бара, дори изпрати някаква жена да провери в тоалетната. Облекчението, когато я откри заедно с момичето, веднага се изпари при вида на изписаната върху лицето ѝ паника и решителност и на мъжа, който ги преследваше.

Въпреки че опасността бе отминала, Кейд постави ръка на кръста ѝ и тръгна в крак с нея и Кайла. Момичето хлипаше и се препъваше и изглеждаше така, сякаш единственото, което го държеше изправено, беше ръката на Монро около раменете му. Как можеше да пролее дори една сълза за подобен идиот, му беше непонятно.

Закуцука напред и отвори вратата откъм пътническата седалка, за да може Монро да помогне на приятелката си да се качи. Бледата светлина в купето освети червения отпечатък върху бузата и челюстта ѝ. Буца заседна в гърлото му.

Монро затвори вратата и извади ключовете от предния джоб. С късите панталони, червения потник и разпилени върху раменете коси не изглеждаше много по-голяма от момичето, което беше спасила.

Преди да успее да заобиколи джипа и да се настани зад волана, той я улови за ръката.

— И теб ли удари?

Тя докосна челюстта си.

— Извадих го от равновесие и ръката му ме закачи. Незначителни щети. Получавала съм по-тежки травми при тренировките със сестра ти в залата.

— Това не беше тренировка. — Пусна ръката ѝ, хвана я за тила, прокара пръст по брадичката и наклони главата ѝ към мъждукащото осветление на паркинга. — Момичето лошо ли е ударено?

— Казва се Кайла. Ще се оправи. — Гласът ѝ потрепери, сякаш не беше съвсем сигурна.

Кейд остави лявата си ръка под тила ѝ, а с другата извади телефона от джоба си.

— Звъня на полицията.

— Не! — сграбчи китката му Монро. — Тя не искаше да се обадя. Срамува се и се чувства объркана, а и не мисля, че в крайна сметка ще повдигне обвинение.

— Ти също имаш основание.

Тя погледна встрани. Момичето беше повдигнало коленете си. Лицето беше скрито в шепите ѝ, но раменете потръпваха, сякаш плачеше.

— Ако го направя, Кайла никога повече няма да ми се довери, Кейд. Тогава към кого ще се обърне, ако отново попадне в подобна ситуация?

— Защо трябва да си точно ти?

Погледът ѝ го накара да се почувства като пълен егоист, което беше най-точното определение за него през последните няколко години.

— А защо да не съм аз? — попита го меко. — Някой трябва да защити тези момичета. Както ти се застъпи за мен.

Исусе, пак онази нощ! Онази съдбовна нощ, която постоянно се връщаше и напомняше за себе си. Само че той вече нямаше нищо общо с онова момче. Беше прекъснал връзките си с Котънблум или поне се опитваше да го направи по всички възможни начини. Дори сестра му и брат му се научиха да не разчитат на повече от едно телефонно обаждане на месец и някой и друг чек.

Монро, от друга страна, беше толкова тясно свързана с града, че вече не можеше да си тръгне. Майка ѝ, момичетата, Тали и Регън, пациентите. И той.

Тя се промъкна покрай него, настани се зад волана и включи двигателя. Кейд направи същото. Даде на заден ход, за да я пусне напред. Кайла живееше в квартал на няколко километра от реката, обитаван от долните прослойки на средната класа.

Жълтеникав прах и мръсни ивици зацапваха белия винил, с който беше опасан парапетът, но верандата беше пометена, а люлката се полюшваше на гредите от бриза заедно с икебана от морски миди и полски камбанки, направена от млади ръце.

Кейд ги последва вътре. Монро изчезна във вътрешността заедно с Кайла, а той се залута из кухнята. След кратко ровене из фризера извади пакет замразен грах и го сложи върху пламналата си длан.

В къщата беше подредено, кухнята светеше от чистота, дребни украшения и снимки на млада жена и момиче, фотографирани на различна възраст, покриваха всяка равна повърхност в малкото помещение. Нямаше и намек за баща. Или беше следствие от тежък развод, или никога не беше присъствал в живота им.

Взе най-близката снимка. Кайла без два предни зъба седеше на брега на реката със старомодна въдица от тръстика и заразителна усмивка на детското си лице. Усети угризение на съвестта и в гърдите му се надигна отдавна забравено покровителствено чувство. Откъм съседните стаи до него достигнаха приглушени гласове.

Върна се до люлката на верандата и синджирите изскърцаха под тежестта му. Срязаната длан беше престанала да пулсира, затова пусна пакета със замразен грах и се зае с упражненията, препоръчани от Монро. Не знаеше колко време мина, преди входната врата да се отвори.

— Заспа и утре ще се чувства ужасно между шамарите и махмурлука. — Стъпките ѝ бяха неуверени.

— Ела да седнеш. Ще изчакаме майка ѝ — каза той и ѝ направи място на люлката.

Монро се настани до него, кръстоса крака и започна да масажира разсеяно ръката му, сякаш не можеше да се въздържи да раздава утеха и спокойствие на всички около себе си, дори когато самата тя беше разстроена.

Кейд се размърда и наклони лицето си към нейното:

— Сигурна ли си, че челюстта ти е наред?

— Вече почти не ме боли — отвърна тя с глас, натежал от сдържани сълзи. — От някои неща, които ми каза преди малко, стигнах до извода, че не й посяга за първи път. Не знам какво да правя.

Той освободи ръката си, обвини я около раменете ѝ и я притегли към себе си. Монро не се възпротиви, а притисна чело към извивката на врата му и плъзна длан по широките гърди.

— Ти направи каквото можа, скъпа. — Независимо от упорития труд и саможертвите му, Тали и Соьер не бяха имали онова, на което приятелите им се радваха. Най-щастливите му моменти бяха, когато правеше нещо глупаво, като да купи нов бейзболен костюм на брат си или да похарчи пари, които никога не стигаха, за да изненада сестра си с маркови дънки, каквито всички носеха. Радостта по лицата им осмисляше трудната му битка. — Никога няма да ти се струва достатъчно, но повярвай ми — усилията ти не са напразни.

— Да ги уча да се защитават е едно. Но как да ги накарам да разберат, че не заслужават да бъдат обиждани и малтретирани? — Очевидно не беше уморена само физически. Звучеше като човек, който беше на път да се откаже.

Работата на две места, поемането на допълнителни смени, ловуването и поставянето на канапи през нощта го бяха държали в състояние на постоянно изтощение, но ден след ден бе правил онова, което трябваше, без да обръща внимание на настъпващото опустошение. Опита се да намери подходящите думи, но не успя.

— Нямам отговорите, но си длъжна да продължиш да опитваш, нали?

— Чувствам се като хамстер, който се върти в колело. Работя, работя, работя, а не стигам доникъде. Кайла беше едно от първите момичета, които се присъединиха към групата преди три години. Три години, Кейд, а така и не направих нищо, за да променя посоката на живота ѝ. Нищо.

— Това не е вярно. Тя ти се обади, нали? Ами ако нямаше тази опора? Дали нямаше да си тръгне с онзи боклук? Вероятно нещата щяха да се задълбочат още повече. Но е знаела, че може да разчита на теб.

— Предполагам — с явно съмнение в гласа отвърна тя. Отдръпна се от него, наведе се напред и подпря лакти върху коленете си. — Трябва да наема консултант на щат.

— Колко ще струва?

— Повече, отколкото мога да си позволя в момента. — Горчивината в думите ѝ беше пометена от завидната ѝ решителност: — Този благотворителен коктейл е много важен. С част от събраните средства може би ще успее да го осигурия до юли.

Искаше му се да напише чек и да ѝ го даде, за да пристъпи към следващия етап на програмата. Но тя никога нямаше да го приеме. Даже и заради момичетата. Това щеше да я направи прекалено зависима от него.

— Не искам да свършат като мен. — Говореше съвсем тихо и му бяха необходими няколко удара на сърцето, за да схване посланието.

— Какво имаш предвид? Ти си преуспяла, умна, страхотна, добра. Светица в сравнение с повечето хора.

— Не съм безгрешна. — Тя отблъсна люлката и започна да я люлее ритмично напред-назад. — Искаш ли да чуеш нещо налудничаво? В известен смисъл завиждам на Кайла. На способността ѝ да обича с такава сляпа преданост. Мисля, че с мен нещо сериозно не е наред.

Признанието ѝ беше важно. Не самото съдържание, а това, че го направи пред *него*.

— Защо мислиш, че имаш някакъв проблем? — попита почти шепнешком.

— Защото не мога... — Тя отметна назад глава, облегна се на ръката му, погледът ѝ се зарея някъде в тъмнината на гредите над тях. — Видях какво причини любовта на майка ми. Тя вярваше на всеки мъж, независимо дали беше добър или лош. Няма никакво значение дали жената е красива или не. Мъжете ѝ казват онова, което иска да чуе, за да постигнат крайната си цел.

Мрак се прокрадна в думите ѝ. Мрак, който той добре познаваше. Но той най-малко от всички имаше право да ѝ изнася лекция на тази тема.

— Това не е любов, Монро.

— Във всеки случай е единствената, която съм виждала. — Само лекото потропване на мидите, подредени между полските камбанки, нарушаваше напрегнатата тишина. — Защо дойде тази вечер? Не че не съм ти благодарна. Напротив. Но защо? — Други въпроси увиснаха

във въздуха неизказани, но бяха съвсем ясни. *Какво искаш от мен? Използваш ли ме?*

Той преглътна. Игрите, които играеше с жените в миналото, сега му се струаха напразно губене на време. В последните няколко години наистина само ги беше използвал. Поглеждайки назад, се виждаше като Флет Стенли^[1] — картонен силует, промъкващ се през живота. Иронията беше почти комична. Почти.

— Когато ми затвори... — Пое си дълбоко въздух. Наистина ли щеше да се разкрие толкова?

— Ти се вбеси.

— Да — призна той. — По-скоро се притесних. Не, не беше обикновено притеснение. Ужасих се. Години наред не съм се безпокоил за никого, освен за себе си.

— Не е вярно. Ами Тали и Сойер?

— След като напуснах Котънблум, престанах да се грижа за тях. Поне не така, както би трябвало. Повтарях си, че без мен им е по-добре. Убеждавах сам себе си, че нямат нужда от мен. Но после се върнах и... — Поклати глава, не знаейки как да продължи. Като дърво, пренесено от пустинята върху плодородна почва, корените му се впиваха в земята все по-дълбоко и по-дълбоко с всеки изминал ден. Корени, които преди години сам беше отсякъл. — Мисълта, че някой може да те нарани, ме убива. — Признанието се изтръгна от гърдите му, оставяйки препускащото му сърце на показ. Името, промълвено от устните ѝ, му подежда като балсам, ласката на нежната ръка — като превръзка. Сведе глава и зарови лице в косата ѝ, мека и ухаеща на лято.

— Бях много уплашена тази вечер — каза тя с треперещ глас.

— В страха няма нищо лошо. Смелост е да направиш нещо въпреки страха. — Веднъж изрекъл думите, Кейд се запита дали не се отнасяха и за него в същата степен, както и за нея. Нещо като напомняне. Беше проявил храброст веднъж. Бе вършил неща, които го ужасяваха, защото семейството му беше в нужда. Денят, в който влезе в аптеката и пъкна сиропа за кашлица в джоба си, или нощта, когато намери убежище в рова, защото нямаше да успее да се прибере у дома преди торнадото да върхлети града. Родителските срещи, на които ходеше, въпреки че сам беше дете, при това отпаднало от училище. Първото посещение в социалната кухня. Всички те бяха ужасяващи.

Въпреки че бе създал компания и бе постигнал успех, не беше извършил нищо наистина смело, откакто напусна Котънблум. Вероятно именно това се опитваше да компенсира с изкачването на отвесни скали и скачането от самолет, но точно както познаваше всяка извивка на реката, така дълбоко в себе си знаеше, че нито един от тези безумни подвизи не беше проява на истинска смелост.

Автомобилни фарове го заслепиха като светкавица на фотоапарат. Стар модел седан спря на чакълестата алея. Изцяло погълнат от Монро, не беше чул приближаването на колата. Застана на горното стъпало на верандата. Срещу него вървеше около четиридесетгодишна жена. Разпозна я като избледняло копие на снимките в кухнята.

— Стейси — приближи се към него Монро. — Кайла е добре, но тази вечер се случи нещо.

Жената в измачкана, изцапана с грес заводска униформа бързо пристъпи към тях.

— Боже мой, да не е претърпяла злополука?

— Нищо такова. Обади ми се от „Гаверната“.

— Какво е правила там? — Изумлението в гласа ѝ беше искрено и сърцераздирателно.

Монро въведе жената в къщата и му хвърли през рамо поглед с ясно послание. Беше свободен да си върви.

Монро разтърка лицето си с ръце и се облегна на старомодната дървена ламперия. След като изслуша разказа ѝ за случилото се вечерта и опасенията ѝ относно Дилън, Стейси приседна на ръба на леглото на дъщеря си, гушна я като малко дете и отметна косата от челото ѝ.

Притиснала гръб към стената, Монро остана заслушана в достигащия до нея шепот. Може би съветите на майката щяха да проникнат по-дълбоко и да имат по-голямо въздействие върху Кайла. Все пак и тя беше потърпевша по свой начин.

Надигналата се в тялото ѝ топлина я накара да притисне длани към бузите си. Какво ли си мислеше Кейд за нея? Колкото и да се опитваше да придаде на отношенията им непринуден, необвързващ характер, с него това беше невъзможно. Признанието ѝ на люлката

звучеше налудничаво дори за самата нея. Такива неща не се осмеляваше да каже даже на себе си в тъмното, още по-малко да ги изрече на глас.

Стейси се появи откъм стаята на дъщеря си и Монро се изправи. Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали, бръчките около устата ѝ придаваха тъжен и уморен вид.

— Благодаря ти, че си я прибрала вкъщи жива и здрава — каза тя и я поведе към малката кухня. Извади от фризера бутилка водка и сложи две чаши върху масата. Монро махна с ръка в знак на отказ. Стейси наля в едната чаша голямо количество алкохол и отпи. В очите ѝ проблеснаха сълзи, брадичката ѝ затрепери, преди да заговори: — Ще ти призная, че когато започна тази програма в залата на Тали, си казах: „Една богата снобка иска да спи по-добре през нощта“. Но ти се доказа като добра приятелка на малкото ми момиченце и аз наистина ценя това. Наистина.

— Дилън е негодник.

— Знам. Но ако ѝ забраня да го вижда, това може да я тласне към него и да я откъсне от мен. — Стейси отмести един от кухненските столове, отпусна се тежко върху него и отново отпи.

Майчинството не се свеждаше само до печенето на бисквити и редовното посещаване на училищните рецитали. Най-трудното бе да си там, когато се наложи, за да събереш парчетата от разбити сърца и да ги слепиш отново, да помагаш за преодоляването на трудностите, да научиш децата си да бъдат силни.

— Ще се справиш. На твое разположение съм, ако ти е нужна помощ. — Монро стисна рамото на Стейси и си тръгна, но спря до вратата. — Непременно заключи всички врати след мен.

— Добре. — Стейси пресуши остатъка от водката и празната чаша изтропа върху масата. Тъглчетата на устата ѝ се изкривиха в подобие на усмивка: — Имам пушка в гардероба за всеки случай.

Монро излезе навън и чу изщракването на резето и дрънченето на веригата. Пикапът на Кейд беше паркиран зад джипа ѝ. Дори не се изненада.

Синджирите на люлката изскърцаха, когато слезе от нея.

— Как мина?

— Както можеше да се очаква, предполагам. — Отговорност за Кайла вече носеше майка ѝ и тя изпитваше егоистично облекчение.

Тръгна надолу по стълбите и стъпките му отекнаха зад нея. — Не беше нужно да оставаш.

— Ще карам след теб, докато се прибереш, за да съм сигурен, че си в безопасност.

Стремежът към независимост се бореше с приятното усещане някой да се грижи за нея. Съвсем ново чувство. Плашещо. Дали не изглежда слаба?

— Ако Дилън прояви неблагоприятното да се изпречи на пътя ми, ще се справя с него.

Той спря на тротоара между двете коли.

— Не се съмнявам, но имай малко милост към мен. Ще се побъркам, докато се притеснявам дали си се прибрала.

След кратко колебание тя повдигна рамене и се опита да потисне надигащата се топлина в гърдите ѝ.

— Добре тогава. Да тръгваме.

Качи се в джипа и потегли, виждайки ясно фаровете и дочувайки стъргането на скоростния лост на стария пикап зад нея. Колкото повече приближаваше къщата, толкова сетивата ѝ се изостряха и ръцете ѝ стискаха по-силно волана. Въпреки че не очакваше неприятности, беше истинско облекчение да види дома си празен и тъмен, без непознати коли, паркирани на улицата.

Пикапът с боботене спря зад нея. Тя се измъкна от джипа и махна с ръка.

— Виждаш ли? Няма никой.

— Ще се почувствам по-добре, ако ми позволиш да огледам и вътре.

Трябваше да настоява да си тръгне. Вместо това кимна с глава към вратата. В интерес на истината, все още не беше готова да остане сама.

Само бръмченето на климатичната инсталация нарушаваше тишината в къщата. Сякаш полицаи във филм, Кейд провери всички стаи. Стиснала устни, за да не се разсмее, Монро се отпусна върху дивана.

Той беше едър мъж и тъмната брада му придаваше още по-внушителен вид. Нищо чудно, че Дилън приличаше на човек, който всеки момент щеше да се подмокри, когато Кейд се изправи пред него.

Огледа отново кухнята и в движенията му се забелязваше някаква агресия. И все пак не би я наранил, нито нея, нито друга жена.

Внезапно я осени една идея и тя скочи от дивана във внезапен прилив на енергия. Да застане срещу човек от плът и кръв сигурно беше съвсем различно от това да блъска чували, да поваля манекени или състуденти на тренировките по бойни изкуства. В залата никога не се прекриваха определени граници, които не важаха в тъмните алеи.

— Откри ли нещо? — подвижна с престорено нехайство.

— Не си закачила хавлията си, колекцията ти от джапанки е внушителна, а под леглото ти се въргалят няколко топки прах.

Монро се разсмя. Не можа да се въздържи:

— Не очаквах гости.

— Приятно ми е да го чуя — измърмори той и ѝ отправи многозначителен поглед, който тя не успя да разгадае.

— Какво ще правиш във вторник следобед? — Въпросът се изтръгна неволно. Нямаше намерение да завързва разговор.

— Чакай да видя... — Мълчаливо започна да движи устни и да брои на пръсти, преди да отпусне ръка, да свие рамене и да се усмихне. — Много добре знаеш, че нямам работа.

— Предполагам, няма да искаш да ми помогнеш? Така можем да заменим един терапевтичен сеанс в центъра. — Наистина, заниманията в залата можеха да му бъдат дори по-полезни от упражненията, които правеше с него в кабинета си.

— За каква помощ става въпрос? — Ентусиазмът ѝ очевидно не беше заразителен. Той я гледаше подозрително.

— Имам нужда от манекен, а ти си идеален за целта.

Изражението на лицето му беше безценно — някаква смесица от шок, забавление и обида. Тя избухна в смях.

— Манекен, а? — Седна толкова близо до нея, че под тежестта му тялото ѝ се наклони към него.

— Не като позьор, а като реален, жив човек, който да заеме мястото на Бъба.

— Бъба?

— Така наричаме напълнените със слама манекени, които използваме с момичетата в залата на Тали. — Обърна се, качи крака си на дивана, после замахна с него към неговия. — Тази вечер осъзнах нещо. Тренировките ни са прекалено стерилни. Винаги срещу

неодушевени предмети или други ученици. Липсва усещането за непредсказуемост.

— Нека да уточним. Искаш от мен да се преструвам, че нападам цял куп млади момичета, за да могат те да ме удрят, да ме ритат там, където най-много боли, и да ми счупят носа? — Сухият му тон охладил ентусиазма ѝ.

— Представено по този начин, наистина не звучи особено привлекателно. — Тя издърпа стърчащ конец от ъгъла на възглавницата. — Забрави. Беше глупава идея.

Кейд пхна пръст под брадичката и вдигна лицето ѝ нагоре.

— Никога не е глупаво да помолиш някого за помощ. Ще го направя, но имай предвид, че слабините ми са строго забранена зона.

Монро обви ръце около врата му с момичешка радост. Когато трябваше да се отдръпне, не го направи, и простата прегръдка от благодарност се превърна в нещо съвсем различно.

Той миришеше хубаво. Не, повече от хубаво, ароматът му беше замайващ. Усети желание да го опита. Зарови лице в жилавите, гъделичкащи косъмчета на брадата му. Едната му ръка се плъзна по гръбнака и спря на тила ѝ. Отдръпна се леко, но не я пусна. Проницателният му зелен поглед обходи лицето ѝ. Не беше сигурна какво търси, нито какво откри в очите ѝ. Може би същия водовъртеж от противоречиви чувства, който тя виждаше в неговите.

Искаше да го целуне, имаше нужда да знае. Да разбере дали фантазиите, които бе подхранвала през всичките тези години, са глупави. Пулсът ѝ се ускори като във влакче на ужасите, когато се наведе напред и запърха с притворени ресници. Устните ѝ докоснаха неговите. Ръката му сграбчи кичур коса по-силно, сякаш да задържи главата на мястото ѝ. Лекото подръпване изпрати удоволствие до всеки нерв от тялото ѝ.

Устните му бяха меки и сухи. Улови долната между зъбите си и прокара език по гладката плът. Гъделичкането на брадата по лицето ѝ допълнително подсилваше възбудата. Той не задълбочи целувката, но и не я отблъсна. Въздишка от безсилие се изтръгна от гърлото ѝ, когато зарови пръсти в косата му.

— Какво правим? — раздвижиха се устните му до нейните.

— Опитвам се да те целуна, а ти стоиш като пън.

От гърдите му се разнесе тихо ръмжене секунда преди да поеме нещата в свои ръце. Притисна я силно към себе си и отвърна на целувката. В главата ѝ трябваше да зазвънят предупредителни камбанки, но нищо такова не се случи. Доверието, което му беше гласувала като момиче, беше избледняло, но не беше изчезнало.

Кейд не я разочарова. Той не отиде нито твърде далече, нито прекалено бързо. Вместо това изследваше устата ѝ бавно, внимателно, нежно. Целувката имаше за цел да съблазнява.

Обикновено ѝ беше трудно да се откъсне от мислите си, докато се целува. Притеснението за онова, което искаше мъжът, за всичко, което тя не искаше, и дори списъкът на пациентите за следващия ден изпълваха съзнанието ѝ. Така и не изпита удоволствието да се откъсне от всичко за няколко часа.

И ето че най-после се случи. С Кейд тялото ѝ изключи мозъка. Беше прекалено заето да приема и излъчва чувствени сигнали.

Времето забави ход. Всяко докосване до устните на другия бележеше една изминала минута. Промъкна се по-близо, прехвърляйки почти цялата си тежест върху него. Нежността му само наливаше масло в огъня и подсилваше трескавото ѝ желание за повече. Повече от устните му, впити в нейните, от галещите ръце, от тялото му върху нейното, облекчаващо болката ѝ. Повече от него. Изгубена в настоящето, тя забрави миналото.

Кейд облиза горната ѝ устна и тя отвори уста със звук, какъвто никога не се беше чувала да издава. Нещо, подобно на ридание, на умолителен стон. Езиците им се преплетоха. Тя провря крак между неговите. Коляното ѝ се натъкна на твърдина, която я накара да потръпне от смущение.

Той извърна лице настрани, но не се отдръпна. Погали косъмчетата на слепоочията му. Широките гърди се повдигаха и спускаха в забързания ритъм на нейните.

— Монро, това е... лудост.

Не поразително, не невероятно, не съдбовно, а лудост? Горещата страст внезапно се превърна в срам. Толкова голям, че я накара да си пожелае под краката им да зейне дупка. Или астероид да удари Земята.

Отдръпна се рязко от него и се огледа за халата си. Какво ѝ ставаше? Никога не се бе нахвърляла на мъж по такъв начин.

— Извинявай. Не съм предполагала, че...

— Не съжالياвай. Искам да те целуна от момента, в който се появи в онази малка приемна и ми каза да си сваля панталона.

Тя престана да дъвче долната си устна и събра достатъчно кураж да го погледне.

— Тогава защо да е лудост?

— Заради това коя си ти и кой съм аз. Върнах се само преди седмица и не знаем почти нищо един за друг. Освен това трябва да си наясно, че... нямам намерение да остана.

Първоначалното ѝ смущение премина в разочарование. Съобщението, че смята да напусне Котънблум, не беше новина за нея. Истината се заби като куршум в сърцето ѝ, но останалите му оправдания бяха нелепи.

— Какво означава коя съм аз?

— Винаги си била прекалено добра за мен. Мила и невинна. Аз съм си същият блатен плъх. И нищо няма да промени това.

Миналото ѝ се беше отразило в различни отношения; за някои от тях си даваше сметка, други тепърва откриваше. Очевидно не беше единствената. Отпадането му от гимназията и необходимостта да разчита на благотворителност все още преследваха Кейд, въпреки че вече можеше да си позволи дори най-голямата и най-стара къща в Котънблум, стига да пожелае.

Бяха се озовали на кръстопът. Вероятно първият от многото. Минало или настояще. Кое щеше да надделее?

Смелост е да направиш нещо, дори когато то те плаши. Думите му се върнаха и пронизаха сърцето ѝ със страшна сила. С ловкост, усъвършенствана в спортната зала, тя се озова в скута му, обгърна краката му със своите и зарови ръце в тъмната коса. Повдигна главата му, докато се оказаха лице в лице, този път изцяло контролирайки ситуацията.

— Аз съвсем не съм мила и невинна, Кейд Форнет. Можеш да се самозалъгваш колкото си искаш, но аз те познавам по-добре от всеки друг на този свят. Знаем тайните ти. Ти знаеш моите. Това ли те плаши? Е, трябва просто да се държиш като мъж и да придобиеш малко смелост.

Очите му се разшириха. Беше го изненадала. Нещо повече, ако се съдеше по надвисналото напрежение, беше изненадала и себе си. Дали

щеше да стигне по-далече и да го шокира? Имаше ли *тя* достатъчно кураж? Устните ѝ отново се впиха в неговите. Този път той пое нещата изцяло в свои ръце. Прегърна я и я притисна към възглавниците с цялата си тежест. Устата му се движеше по врата, по голата кожа около презрамките на потника и сутиена ѝ, по извивката на рамото.

Леко захапа чувствителната плът на ключицата. Гърдите ѝ се втвърдиха в болезнено очакване, предчувствайки докосването на устните му, които бяха близо, толкова близо. Изви се към него. Дишайки тежко, той спря и се облегна на лакът над нея. Зелените му очи я хипнотизираха. Ако я хванеше за ръката, щеше да го последва където и да е, дори към леглото.

— Трябва да тръгвам. — Гласът му беше груб, а натискът на силното тяло ѝ подсказваше недвусмислено, че я желае.

Гордостта взе връх над смелостта. Нямаше намерение да се моли, затова плъзна ръце по гърдите му и го отблъсна.

— Тогава върви.

Той се изправи толкова рязко, че ѝ се наложи да се вкопчи във възглавниците, за да запази равновесие. Кейд постъпваше правилно. Тялото ѝ обаче яростно настояваше, че и двамата надценяваха разума.

— Не съм свикнал да си играя на джентълмен. — Шеговитата нишка се изгуби някъде в обзелото го сексуално напрежение.

— А на какво играеш обикновено? — Тя намести презрамките на потника и се изправи.

— Провинциално момче, което не се страхува да се изцапа. — Отметна косата ѝ назад и погали с пръсти голата кожа на раменете, разпалвайки за пореден път желанието ѝ. — Но ти заслужаваш нещо повече — добави шепнешком и се отправи към вратата.

Хрумна ѝ да му влее малко здрав разум, като го ритне по кокалчето или да му се нахвърли отново. Но нямаше смисъл. Също както и по отношение на Сам: колкото и да се убеждаваше, че вече няма власт над нея, не преставаше да се страхува всеки път, когато се появяваше в сънищата ѝ.

Някак си трябваше да покаже на Кейд, че не беше момичето, което той си спомня. Най-малкото бе по-силна от нея. Нов образ, който можеше да се справи и без закрилата му. Нуждаеше се от него по съвсем различен начин. Начин, неразбираем дори за самата нея. Поне засега.

Вече беше прекрачил прага, когато го попита:

— Уговорката ни за вторник следобед остава ли?

Той се поколеба, но кимна.

— Нали няма да забравиш да заключиш след мен?

Веднага щом пусна секретата и сложи веригата, Монро се облегна на вратата. Докато се чувстваше объркана от бушуващата в тялото ѝ буря от емоции и си задаваше въпроси за бъдещето, в едно нещо беше съвсем сигурна — Кейд Форнет се бе наслаждавал на целувките точно колкото и тя.

[1] Детска книжка, написана от Джеф Брау през 1963 година. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Монро надникна зад ъгъла на тухлената сграда на химическото чистене към отсрещната страна на реката. Регън я сръга леко в ребрата и тя подскочи.

— Какво правят?

— Говорят си и гледат към стената. Сойер жестикулира енергично, а Кейд сочи към нещо. — Обърна се и погледна приятелката си: — Знаеш ли, май имаш нужда от очила. Освен това бинокълът е у теб.

— Не искам да рискувам да ме забележат. А сега какво?

Монро вдигна очи към небето. Като се има предвид, че беше неделя, може би бог щеше да се смили над нея. Отново надникна зад ъгъла.

— Сойер мъкне някаква висока стълба, а брат му разтоварва от каросерията на пикапа нещо, което прилича на кутии с боя.

— Тоя плесенясал зид е ужасно грозен. Със сигурност усеща, че трябва да направи нещо, за да може да се конкурира с нашата беседка.

Беседката във форма на мида беше поставена на общински терен до самата река. Изобилието от разцъфнали полски цветя на отсрещния бряг само подчертаваше хаоса от бурени и боклуци от страната на Мисисипи. Ако Регън спечелеше фестивалния конкурс, щеше да превърне запустелия район в част от центъра на града и място, привлекателно за жителите му.

— Какво правят сега? — за пореден път попита тя.

— Сойер се е разгорещил и... да, започна да се разсъблича и вече е почти гол — отвърна Монро сериозно, доколкото ѝ беше възможно.

Регън изскочи иззад ъгъла и вдигна бинокъла към лицето си.

— Не е — отбеляза тя.

Приятелката ѝ се опита да сподави надигналия се смях.

— Не. Но ми се стори, че тази възможност *наистина* те заинтригува. Впрочем това изобщо не беше очевидно.

Регън отново се скри зад тухлената стена.

— Със Сойер се разделихме преди години. Да, той беше важна част от живота ми, но хората се променят. Порастват и се опитват да осъществят глупавите си мечти. Това е.

В гласа ѝ се прокрадна уязвимост, каквато Монро отдавна не беше долавяла. Обикновено приятелката ѝ минаваше през живота с безочлива самоувереност, която, в зависимост от това кой беше попаднал в полезрението ѝ, предизвикваше или възхищение, или раздражение.

Регън и Сойер се бяха разделили с гръм и трясък, вторичните трусове, от които все още се усещаха. Въпреки че заради майка ѝ не афишираха връзката си, хората не спираха да шушукат. Любовта между богатото момиче от Мисисипи и бедното, но амбициозно момче от Луизиана, подобно на тази на Ромео и Жулиета, завърши трагично.

Враждебността беше пуснала дълбоки корени в опустошената земя и процъфтяваше след обявения от списанието конкурс. Монро се опасяваше, че фестивалите щяха още повече да отдалечат двете части на града.

Регън се отблъсна от стената.

— Ето го и моя помощник.

Делмар Форнет паркира пикапа си до бордюра. Погледна зад него, но никой от неколцината мъже с кутии с инструменти не тръгна към тях. Тя сграбчи приятелката си за лакътя.

— Не си го направила!

Лукава усмивка замени уязвимостта върху лицето на Регън.

— Дори е щастлив, че му предлагам работа.

Монро поклати глава и отново надникна зад ъгъла. Сойер и Кейд бяха започнали да боядисват стената от двете противоположни страни и жълтото се открояваше върху цялостния фон като изкуствен залез. Червеният цвят беше по-практичен, но зидът вече изглеждаше по-свеж и добавяше допълнителна весела нотка в редицата тухлени сгради.

Кутията се удряше в Делмар при всяка негова крачка, инструментите вътре звъняха и подрънкаха.

— Здравейте, Монро, госпожо кмет.

Регън погледна ръчния си часовник.

— Малко закъсняхте, господин Форнет. Вече изоставаме с графика.

Монро скрита приятелката си в глезена. Ако беше с високи токове като нея, а не с удобни маратонки, намекът сигурно щеше да има по-сериозно въздействие. Тръгна след тях, заслушана разсеяно в инструкциите ѝ.

Излязоха от сянката на огряната от слънцето улица. Въпреки че беше горещо, въздухът беше изпратил влагата си през нощта и топлината беше поносима, стига да не се движеха прекалено бързо.

Регън я улови за ръката и я повлече в обратна посока.

— Хайде да купим нещо за пиене и да се насладим на шоуто.

Не ѝ оставаше друг избор, освен да я последва към кафенето, което се радваше на клиенти предимно в делничните дни. Неделя беше слаб ден. По-големите градове привличаха хората с магазините и развлеченията през уикендите. Именно фестивалът беше тласъкът, на който Регън разчиташе за съживяването на центъра на Котънблум. От първия ден на мандата си като кмет тя предлагаше различни стимули за наемането на празните магазини и насърчаваше ремонтирането на работещите.

След като подминаха айскафето за сметка на фунийка сладолед с орехи, двете се насочиха към строителната площадка. Оглушителни удари на чукове отекваха по фасадите на магазините. Въпреки че не одобряваше постоянната конфронтация на приятелката си със Сојер, Монро не можеше да отрече, че ѝ беше забавно.

— Миналата вечер вечерях в дома му и...

— Моля? — Регън я сграбчи за ръката и поддържаните нокти се впиха в кожата ѝ. — Какво каза за мен? Искам да кажа, за фестивала?

— Само да ти предам, че е наел духовия оркестър на Котънблум, Мисисипи, за парада. Шефът им подарил няколко инструмента.

— Подла мижитурка! — Регън пусна ръката ѝ и закрачи побързо. — И как ти го съобщи? Небрежно, като че ли става дума за нещо незначително?

— Напротив, виреше нос и повтаряше „така ѝ се пада“ като глупак.

Седнаха на разкривена дървена пейка в самия край на общинския терен. Регън лющеше лака от ноктите си. Нещата очевидно загрубяха.

— Следващия път, когато го видиш, му кажи, че аз пък съм наела Шрайнърс^[1] с малките им коли и смешните им шапки.

Монро вдигна ръце.

— Не се виждам с него всеки ден. Отбих се да оставя поканата за благотворителния коктейл на Тали и по стечение на обстоятелствата останах за вечеря. Стана случайно.

— Госпожа Таруотър е ненадмината в организирането на такива събития. Сигурно ще успее да събере достатъчно пари за момичетата ти.

Гнетящото я от известно време усещане, че използва семейство Таруотър, се задълбочи. Но образът на Кайла, плачеща над момчето, което беше оставило болезнен отпечатък върху бузата ѝ, подсили решителността ѝ.

— Наложил ми се да спасявам едно от момичетата в „Таверна Ривършак“.

Регън ахна.

— Какво стана?

Разказа ѝ случилото се накратко. Фактът, че пропусна да спомене Кейд, предизвика известни угризения на съвестта, но все още не беше готова да обсъжда цялата гама от емоции, които той предизвикваше у нея. А може би причината беше в това, че не бе говорила за него пред никого. Навиците се пречупваха трудно. Той беше нейната тайна.

— Наистина оценявам всичко, което госпожа Таруотър върши, но мразя да се питам постоянно дали не очакват нещо да се случи между мен и Андрю. — Монро се загледа през реката към Кейд.

— Виж, наистина имаш нужда от тези пари. Иди на тъпия коктейл с идеята, че застаряващата дама го прави само от добро сърце.

— Добрее — провлачи думата Монро.

Последва секунда тишина, преди двете да избухнат в смях.

— Това с нищо не те задължава към Андрю. Напротив. Няма за какво да се чувстваш виновна. Вземи парите и ги използвай добросъвестно.

Регън беше права. Не му беше обещавала нищо. Въпреки това дори близането на сладоледа не можеше да прогони киселините в стомаха ѝ. В един момент си бе помислила да използва собствените си спестявания, но ги пазеше за майка си.

Всеки месец заделяше значителна сума за горещо препоръчаната ѝ, но изключително скъпа програма за алкохолици. Целта беше майка ѝ най-после да осъзнае, че има нужда от помощ. До този момент с

пренебрежително махване на ръка беше изключвала вероятността честите ѝ напивания да са знак за по-сериозен проблем.

Приятелката ѝ нямаше представа колко зле бяха нещата с майка ѝ. Нито който и да е друг. Многозначителните подхвърляния на Сам бяха подсилили тревогата ѝ. Макар да не даваше никакви признаци за злоупотреба с алкохол, майка ѝ умееше майсторски да прикрива порока си.

Тропотът на инструментите на Делмар и песента на птиците изпълваха пространството с жизнерадостно настроение. Тя вдигна бинокъла и се загледа в хората от другата страна на реката. Кейд остави валяка и вдигна бутилка вода към устата си. Тъмната брада се разпростираше към врата, червената тениска се развяваше като знаме на фона на боядисаната в жълто тухлена стена.

Обърна се към мястото, където беше застанала. Погледът му се зарея някъде над нея, после се отмести и тялото му се наклони в същата посока. Някаква невидима нишка я теглеше към него, докато седеше на ръба на старата дървена пейка. Привличането помежду им нарастваше с всеки изминал ден. Ръцете му уловиха подгъва на тениската. Нямаше да се осмели. Не и в центъра на града.

Но го направи.

— Мили боже! — измърмори тя и издиша всичкия въздух от дробовете си.

Трябваше да престане да го наблюдава през бинокъла. Това беше жалко и унижително. И още по-лошо, той можеше да я забележи. Притисна увеличителните стъкла по-плътно към очите си, без да обръща внимание на стичащия се по ръцете ѝ разтопен сладолед.

Гърдите му бяха уникални. Не бяха неестествено напомпани, а стегнати и мускулести. Солидни. Покрити с тъмни косми, подходящи на брадата му. Погледът му се закова в нея с предизвикателство, което отчаяно ѝ се искаше да приеме. Господи, дали виждаше толкова добре не само през нощта, а и на такова разстояние?

— Какво виждаш? — присви очи Регън и посегна към бинокъла. След кратко боричкане Монро се предаде. Приятелката ѝ праметна кожения ремък през врата си, отпи от айскафето и погледна през увеличителните стъкла. Миг по-късно пристъпи напред. — Боже мой, сега разбирам защо въздишаш по този мъж. Кейд Форнет е достатъчно горещ, за да вдигне на крак пожарната на Котънблум.

— Не въздишам по никого. Приписваш излишна романтика на нещата, Регън. Господи! — Близането на сладоледа внезапно се превърна в чувствено действие. Дали кожата му беше солена от потта? Въпреки наситения вкус на масло и орехи, въображението ѝ работеше трескаво.

Регън свали бинокъла и бавно се обърна към нея.

— Романтика? Значи става въпрос за нещо много повече от обикновена похот?

Монро изсумтя, за да прикрие неволната си грешка, и близна от сладоледа.

— Просто е... нещо. — Грабна бинокъла, подразнена от многозначителното тананикане на Регън. Възползвайки се от все още висящия на врата ѝ ремък, я дръпна силно към себе си, докато бузите им се допряха.

Ако не друго, определено беше подценила красотата на този мъж. Бяла ивица бельо се подаваше над ластика на безформените спортни шорти. Насочи подсиления си от бинокъла поглед от космите по плоския корем към широките, мускулести рамене.

Тялото му се раздвижи, промени позата си и цялото му внимание се насочи към чичо му, който работеше по беседката. Сграбчи рамото на брат си и посочи с ръка.

— Забелязаха Делмар — прошепна тя, въпреки че нямаше кой да я чуе. Облегна се на пейката, усещайки внезапна слабост в тялото си след силното напрежение, което я беше държало стегната.

Приятелката ѝ дръпна бинокъла. Монро нямаше нужда от него, за да види как Сойер хвърля валяка и се насочва към тях.

— Идват насам. — Регън свали кожения ремък от врата си и остави бинокъла на пейката зад гърба си.

Сойер прекоси моста с няколко широки крачки и застана пред тях. Въздухът около него се сгъсти като буреносен облак, готов да се отприщи. Подсвирна и Делмар надникна зад една от подпорите.

— По дяволите, чичо, какво правиш? — вдигна ръце той.

— Какво има, момчето ми? Харесва ми жълтият цвят, който си избрал. — Делмар се приближи, като повдигна колана с инструментите с една ръка и посочи с чука към стената.

Докато Сойер и Делмар си разменяха реплики, а Регън едва не подскачаше на пейката и не пляскаше с ръце от радост, че планът ѝ

беше сработил, Монро насочи вниманието си към Кейд.

Той избърса лицето и врата си с тениската, оставяйки влажни петна върху червената памучна тъкан, и я пъхна в шортите, при което ластикът се смъкна с още няколко сантиметра. Дрехите му бяха купени от обикновен магазин. Остана учудена, че не са на Келвин Клайн.

— Удар под кръста е да наемеш чичо ми да вдигне малката ти беседка. — Ниският му дрезгав глас я развълнува като камъчета, хвърлени в спокойно езеро.

— Просто си седя тук и се наслаждавам на сладоледа. А трудът на Делмар ще бъде възнаграден.

Собствената ѝ забравена фунийка се бе разтекла по ръката отново и тя я облиза, поглеждайки изпод мигли Кейд. Мускулите на гърдите му се раздвижиха, когато направи крачка към нея. Тя се загледа в линията тъмни косми, разделяща корема му, и кръстоса крака.

— Приятна гледка — прошепна той, някак си насищайки простите думи с цяла гама сексуални намеци. Или поне така си ги преведе обзетото ѝ от надежда съзнание.

— Искаш ли да опиташ? — протегна фунийката към него тя. Беше ли странно да предложи на някого да близне от сладоледа ѝ? Настъпилото мълчание и липсата на реакция я накараха да реши, че беше много странно, но преди да успее да оттегли предложението си, той се наведе и облегна едната си ръка на гърба на пейката. С другата обви нейната и вдигна вафления конус към устата си.

Кейд отхапа голяма част от разтопения връх, после започна да облизва отстрани със систематична прецизност, завършвайки с въртеливо движение на езика. Тя стисна силно бедрата си и всичко в нея се преобърна.

Представи си го между краката си, зает със същата проста алхимия. Ръката под неговата затрепери, цялото ѝ тяло пламна. Със свободните си пръсти изтри внезапно бликналите капчици пот от челото си. Като финален удар той почисти потеклите по вътрешната страна на показалеца ѝ лепкави струи с дълго, бавно докосване на езика.

Дрънчене на метал в метал го извади от унеса му. Делмар събираше инструментите си.

— Съжалявам, кмете, но мразя да виждам племенника си толкова разстроен. Ще се наложи да си намерите друг помощник. — Погледна часовника си и измърмори повече на себе си, отколкото към останалите: — Може би все още има време да отида за риба.

Подсвирвайки си, той тръгна обратно към пикапа. Сойер се отдръпна настрана, а Кейд се изправи и пусна ръката на Монро. Регън застана срещу братята, сякаш искаше да заличи целия род Форнет от лицето на Земята, като избоде с кинжал очите им. Монро се изправи, но остана неутрална.

— Не бих казал, че съм разстроен — отбранително се обади Сойер, — но да наемеш чичо ми е мръсен номер.

Регън пусна в ход фалшивата си сладникава усмивка, с която беше печелила награди в множество конкурси.

— Договорихме се, че тези фестивали са за доброто на градовете ни и нямат нищо общо с нашата история от миналото.

— Но ти... — Сойер разроши косата си, очевидно съвсем объркан. — Нае Делмар, за да ме предизвикаш.

— Аз търсех някой, който е сръчен, а чичо ти имаше нужда от работа. Благодарение на вас никой от двамата не получи онова, което искаше. — Без да погледне към приятелката си, подхвърли: — Хайде, Монро.

Старата лоялност трудно можеше да бъде загърбена, още повече след като девизът им през всички години в гимназията и колежа беше: „Приятелките са по-важни от гаджетата“. Регън се извърна рязко в противоположната посока, което сигурно ѝ костваше известни усилия, като се имаха предвид високите ѝ токове и буренясалата трева. Монро я последва, хвърляйки през рамо поглед към Кейд.

С кръстосани пред голите си гърди ръце и нелепо напрегнати бицепси той изглеждаше заплашителен, но нещо в лицето му издаваше, че всъщност се забавлява. Вирна брадичка към нея и тя беше готова да се закълне, че ѝ намигна.

Монро трепна вътрешно и побърза да се обърне, преди да се е спънала и изложила пред всички. Регън вървеше бързо. Веднага щом завиха зад ъгъла извън обсега на чужди погледи, тя се облегна на тухлената стена и завъртя първо единия си глезен, после и другия.

— Възможно ли е Сойер наистина да мисли, че съм наела Делмар с единствената цел да го подразня?

— Ехо? — Монро захвърли остатъка от сладоледа в близкото кошче, подпря се до приятелката си на стената и усети грубите, студени тухли през дрехите си. — Мен можеш да заблудиш, но не заблуждавай себе си. Ти го ръчкаше като малко дете мравуняк. Няма защо да се учудваш, че и той те ухапа.

Регън изсумтя, загледана в земята. Дъвчейки вътрешната страна на бузата си, Монро я наблюдаваше как ритам камъчета с острия връх на високите черни токчета.

— Знам, че той те нарани, мила, но оттогава мина много време.

Регън бе спестила подробностите около случилото се между нея и Соьер. Като се има предвид колко ревниво тя самата бе крила проблемите на майка си и отношенията си с Кейд през всички тези години, Монро никога не я бе притиснала да разказва, но разстроеното ѝ лице, когато се прибра в стаята им в общежитието през онази нощ, ѝ бе казало достатъчно.

Регън бе имала всичко. Беше Кралица на красотата в Котънблум и главна мажоретка. Популярна, самоуверена, много търсена и дори малко разглежена. Но от момента, в който пътят ѝ се пресече с този на Соьер Форнет на годишното дерби между футболните отбори в града, имаше очи единствено за него.

Монро обвини ръка около обикновено коравата си приятелка и я притисна леко през кръста.

— Той беше първият ти сериозен приятел и даже понякога да се държи като пуяк, чиито пера искаш да отскубнеш едно по едно, обича и чичо си, и града си.

Регън се напрегна.

— Аз пък си обичам моя. Този фестивал не е някакъв дяволски план да си го върна на Соьер за нещо, случило се преди десет години. — Сега вече говореше кметът. — Ако от списанието не бяха настояли точно за Деня на труда, с радост щях да го насроча за някой друг уикенд.

— Значи, няма да се почувстваш щастлива, ако му натриеш носа?

— Не. Това, което наистина може да ме зарадва, е да спечеля конкурса, за да продължа с подобренията. — Регън разтърка челото си с ръка. — Вече предприех някои действия за повишаване на данъците върху недвижимите имоти.

— Необходимо ли е? Не можеш ли да изчакаш да видиш дали няма да получиш наградата?

— Парите не са за общинския терен. Корените на дърветата рушат тротоарите. Плочките трябва да се махнат, корените да се подрежат и после да се покрият отново. Това е скъпо, но ако не го направя скоро, някой със сигурност ще си счупи глезена.

Една от забележителностите на центъра на Котънблум бяха величествените дървета, растящи по Ривър стрийт и улицата, перпендикулярна на пресечката, където се намираха в момента. Те предлагаха облекчение от жегата през лятото и впечатляващо многообразие от цветове през есента.

— Мислиш ли, че предложението ти ще мине?

— Не знам. Очевидно някой е споменал за плановете ми, защото вече получих заплаха.

Монро сграбчи ръката ѝ.

— Каква заплаха? От кого?

— Анонимно писмо.

— Занесе ли го в полицията?

Приятелката ѝ я изгледа отстрани.

— Не ми е за първи път и едва ли ще е за последен. Безобидно е. Детинска работа. Някой е изрязал букви от списание и ги е налепил върху лист. Исках да кажа, че за мен на първо място стои Котънблум. Не Сојер Форнет.

Песента на птиците запълни надвисналото мълчание.

— Смяташ ли, че трябва да се извиня, задето наех Делмар?

Колебание бе заменило кметския стоицизъм на Регън.

Фактът, че изобщо ѝ бе хрумнала мисълта за извинение, си беше цяло чудо.

— Би била чудесна маслинова клонка. Вярно, че наемането на градския оркестър е доста подъл ход, но пък е чудесна възможност да заровите томахащата. Нямам предвид в гърба му. Накарай Сојер и всички останали да разберат, че става въпрос за доброто на Котънблум, а не за лично отмъщение.

— Добре. Ще го направя. Но по-късно. Имам чувството, че в момента няма да е много отзивчив. Освен това трябва да намеря някой друг да довърши беседката. За предпочитане е да го направи без пари. Имаш ли някакви идеи?

— Наш Хоторн се е върнал. И да не знае как, Наш е човек, който може да се научи на всичко. Той е всепризнат гений.

Регън притисна пръст към устните си, лакът ѝ беше изгризан.

— Мислиш ли, че ще го направи?

— Случайно го срещнах в супермаркета и ми каза, че няма да преподава до есента. В момента се занимавал с изследователска работа.

Регън се отгласна от стената. Енергичност замени моментната ѝ уязвимост, но оживлението ѝ изглеждаше фалшиво.

— Ще ти изпратя съобщение по-късно.

— Добре — каза на гърба ѝ Монро. Притесняваше се за нея и причината за това не бе само една.

Още едно надникване към Кейд нямаше да навреди. Подаде глава зад ъгъла и стресна две дами. Трите жени възкликнаха в един глас.

— Господи, как ме уплаши, Монро! — изрече госпожица Леора. Трemorът беше засегнал ръцете и гласа ѝ през последните години и дори най-елементарните действия бяха изпитание за нея. Точно здравето ѝ беше една от причините, накарали племенника ѝ Наш да се прибере у дома. Въпреки че изглеждаше сладка като пълнеж на пай, възрастната дама беше взела страха на цял Котънблум, Мисисипи.

Жената до нея — госпожица Ефи, родена в Луизиана, беше пълна противоположност на приятелката си. Блестящите ѝ очи, червеникавата коса и склонността ѝ да носи гети от ерата на Джейн Фонда върху бели маратонки бяха в пряк контраст с практичните обувки на госпожица Леора и елегантните рокли, които обличаше всеки ден от седмицата.

Това, което ги свързваше, бяха „Юрганските пчели“. Госпожица Леора беше неформалният лидер на малкия кръг. Те бяха старата гвардия, защитници на доброто възпитание и женствеността. Въпреки че влиянието им намаляваше, все още властваха над града и Монро често се питаше какви ли клюкарски и подмолни разговори водеха тези възрастни жени, докато шиеха юргани за нуждаещите се.

— Как сте, дами? — попита тя.

— Успях най-сетне да уговоря Леора да опита айскафе. Трябва да обърна нещо. Искаш ли да ни придружиш като свидетел? — В гласа на госпожица Ефи се усещаше безобидна насмешка.

— Кафето трябва да е топло, а чайт — студен. Ти не си по-добра от Наш, който държи да го пие горещ. — Гъргорещият глас на госпожица Леора беше смекчен от леко отнесена усмивка. Тя погледна през рамото на Монро. — Наистина ли виждам Делмар Форнет да се мотае по нашите улици?

— Отива за риба, струва ми се.

— И правилно — язвително отбеляза госпожица Леора. — Надявам се, че Регън има намерение скоро да завърши беседката. Това грозно нещо просто дразни очите.

— Вече търси подходящия човек. — Нямаше нужда да споменава, че племенникът ѝ беше начело на краткия списък от претенденти. „Юрганските пчели“ имаха вокална група и за нейна най-голяма изненада досега не се бяха обявили нито в подкрепа, нито против съревнованието. — А как се отнасят дамите към замисления от Регън доматен фестивал?

— Вълнуващо е. Като си помислиш само, че можем да попаднем в „Сърцето на Дикси“. То е много известно списание. Има го в чакалните на всички доктори. — Ентусиазмът на госпожица Ефи беше заразителен. За всички, освен за приятелката ѝ Леора.

— Котънблум си е хубав и такъв, какъвто си е. Не очаквам с нетърпение тълпите, шумотевицата и дивашката невъздържаност, които задължително съпътстват подобни фестивали.

— Дивашка невъздържаност ли? Градът няма да става домакин на оргия. — Госпожица Ефи се засмя и я побутна с лакът: — Не бъди толкова старомодна. Ще бъде забавно.

— Боже мой, Ефи. Какъв глупав разговор. — Госпожица Леора завъртя очи, но хвана под ръка спътницата си. — Е, хайде да приключваме с това. Приятен следобед, Монро.

Тя измърмори нещо учтиво в отговор, докато двете дами се отдалечиха към кафенето, почти допрели глави. Остана прилепена като мъх до тухлите, докато жените изчезнаха от погледа ѝ. После, подобно на жалък преследвач, какъвто всъщност беше, отново надникна зад ъгъла, но Кейд си беше отишъл, а наполовина боядисаната стена изглеждаше изоставена и тъжна.

[1] Общество, създадено през 1870-а със седалище в Тампа, Флорида, като част от масонството. Характерна е с червените фесове,

които носят членовете ѝ. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Кейд спря пред спортната зала на Тали и последва група гимназистки през главния вход. Те се отклониха към дамската съблекалня като пасаж риби. Облегна се на рецепцията и улови блесналия поглед на сестра си.

— Когато Монро ми каза, че си се съгласил да влезеш в ролята на живо учебно чучело, не й повярвах. — Сестра му изглеждаше готова всеки момент да избухне в смях. Рядка гледка напоследък, осъзна с известно безпокойство Кейд.

— Какво ще кажеш да заменим думата „чучело“ с „доброволец“? Смехът й изригна и беше заразителен. Той се усмихна, въпреки резервите към внезапния му алтруизъм. Момичетата се появиха шумно откъм съблекалнята. Кайла не беше сред тях.

— Щях да се обадя да й откажа — каза той.

— Защо не го направи?

Монро се втурна през вратата и започна да сипе извинения за закъснението си.

— Имах прекалено много пациенти този следобед. Като че ли половин Котънблум е получил изкълчване или някаква друга травма тази седмица. Е, вече съм готова. Вълнуваш ли се, Кейд?

Да види как усмивката огрява цялото й лице беше истинската причина да не се откаже. Но нямаше как да го признае пред Тали.

— Изключително съм развълнуван.

Монро хвърли брезентовата раница зад плота на рецепцията и отиде при очакващите я на тепиха момичета, които пляскаха ръката й и я прегръщаха за поздрав. Можеше да добави начина, по който тесните шорти и впитото спортно горнище подчертаваха извивките на тялото и в същото време разкриваха силата й, към списъка с причини, поради които не се отказа. И конската опашка, мятаща се между плешките, и разрошените кичури около лицето й... Но най-вече усмивката. Сякаш създаваше собствено гравитационно поле.

Той се промъкна покрай бюрото.

Сестра му го удари закачливо по рамото.

— Ах, ти, хитро куче. Знаех си, че рано или късно ще маркираш територията си.

— Млъквай, Тали. Ще ми помогнеш ли да си сложа предпазните кори?

Тя стегна връзките около ръцете, краката и гърдите му. Чувствайки се ужасно нелепо, Кейд се приближи към групата момичета и вложи всичко от себе си, за да звучи весело и непринудено:

— Надявам се, че няма да ми се нахвърляте прекалено настървено.

Колкото и да се различаваха по височина, цвят на косата и тегло, лицата им му се сториха еднакви, докато се смееха нервно и упорито отбягваха да срещнат погледа му. Той приглади брадата си. За тях беше неприятно старче, опитващо се да ги примами в пикапа си на някое усамотено място край реката.

Монро плесна два пъти с ръце. Хихикането утихна и всички в пълна тишина насядаха на тепиха.

— Момичета, това е Кейд, братът на госпожица Талула. С негова помощ ще направим днешното занимание малко по-реалистично. Амелия, хайде да започнем от теб.

Една девойка, висока почти колкото Монро, с къдрава червеникава коса и съзвездия от лунички се изправи пред нея. Амелия беше слаба и жилава като повечето момичета на тази възраст, все още ѝ липсваше женственост.

Монро застана зад възпитаничката си и прошепна нещо в ухото ѝ, преди да отстъпи встрани.

— Давай, Кейд.

Той я погледна с известно раздражение.

— Какво трябва да правя?

— Сграбчи я за китката. Дръпни я към теб, все едно искаш да я завлечеш насила някъде.

Страхотно. Точно като отвратителния мъж край реката. Знаейки колко важно беше това за нея, той улови Амелия за рамото. Очите ѝ се разшириха, но не направи опит да се освободи, а се отпусна върху защитените му с кори гърди. Монро се приближи.

— Мисли, мила. Това е в основата на всичко. Какви възможности да се освободиш от хватката на нападателя научи?

Момичето се оживи. Преди Кейд да успее да реагира, с въртеливо движение отскубна ръката си и го блъсна в гърдите с достатъчно сила, за да го накара да залитне назад. После се върна при останалите, които я посрещнаха с аплодисменти.

— Да — вдигна победоносно юмрук Монро. — Наистина беше страхотно. Коя е следващата?

По време на заниманието тя непрекъснато окуражаваше възпитаниците си и преглеждаше коляното и дланта му. Тренировката беше изключително интензивна, но не изтощителна и единият час отлетя бързо.

Докато момичетата се оттегляха към съблекалнята, мястото им на тепиха зае групата по кикбокс. Тали се приближи, като нагласи пътьом микрофона над ухото си и пъкна усилвателя под ластика на шортите.

— Страхотна работа, Кейд.

— Благодаря, сестричке. — Обви около нея едната си ръка с обезопасителни кори и я придърпа в тромава полупрегръдка. Тя го отблъсна със смях.

Кейд се освободи от предпазните средства и взе подадената от Монро вода.

— Не видях Кайла.

— Не — намръщи се тя. — Не отговаря на съобщенията ми. Сигурно ми е сърдита.

— Сърдита? След всичко, което направи? По-скоро ми се струва, че се срамува.

— Мислиш ли?

— Постави се на нейно място. Спомням си каква беше Тали на седемнайсет. Обливаше се в сълзи за дреболии, сърдеше се за нищо и постоянно живееше в някаква мелодрама.

— Може би ще отскоча до тях по-късно. Предполагам, няма да ми позволиш да те почерпя една вечеря, задето ни помогна?

Той се поколеба. Целувките им бяха отприщили у него мътен, смущаващ потоп от чувства. Тя го бе пожелала. Но защо? Повечето жени го преследваха заради парите. Вълнуващият начин на живот привличаше други. Монро очевидно не се впечатляваше от тези неща. Никоя от останалите не го познаваше — не допускаше подобна близост.

Тя някога беше добро момиче, а той — обикновен блатен плъх, който постоянно се забъркваше в неприятности. Дали просто не задоволяваше любопитството си към него? Или действаше, водена от някаква своя фантазия? Беше ѝ дал ясно да разбере, че няма намерение да остане тук.

Целувката ѝ беше откровена молба, копнееща да бъде удовлетворена. Можеше да я съблече. Да задоволи собствения си сексуален глад. Но това щеше да прекъсне нишките на доверието помежду им. Щеше да я нарани. Това го плашеше; не можеше да ѝ го причини. Монро беше различна. Специална.

Прикри вътрешния си смут зад любезно изражение, усъвършенствано по време на многобройните преговори.

— Става. Имаш ли нещо предвид?

— Какво ще кажеш да отидем в пицарията от моята страна на реката? Доста непретенциозна. Не е необходимо да се преобличаш. — Тя нахлузи тениска върху тренировъчните си дрехи.

Последва я с пикапа си през реката, намери паркинг в една от пресечките и се удиви от възродения център на Котънблум, Мисисипи. Озова се пред входа на пицарията няколко секунди преди Монро, отвори вратата и я покани с жест да влезе. Тя се настани в първото свободно сепаре и той седна срещу нея. За вечер в средата на работната седмица заведението работеше на пълни обороти. Повече от половината маси бяха заети, няколко души чакаха поръчките си за вкъщи.

— Впечатлен съм от промените. Всичко беше доста западнало, когато заминах.

— Нещата трябва да стигнат дъното, преди да тръгнат нагоре. Регън положи много усилия, за да привлече нови инвеститори. Знам, че фестивалът е болна тема, но наистина я е грижа за този град.

— Мислех си, че стана кмет заради вниманието и престижа. Нещо като конкурс за възрастни.

От смеха ѝ по тялото му плъзна топлина.

— Престиж? Единствената ѝ облага е безплатното кафе в бистрото на Гленда и метален сгъваем стол на първия ред на коледните тържества. Останалото е само куп оплаквания.

Сервитьорката сложи пред тях две чаши вода с резенчета лимон и извади тефтера за поръчки. Непреодолимо вътрешно усещане го

накара да изтрие ръцете си в шортите. Може би нерви? Не се беше чувствал нервен от години. Висенето от висока скала и скачането в неизвестността повишаваха адреналина. Преговорите за милион долара? Вълнуващи. Как можеше нещо толкова банално като яденето на пица да го изнерви?

Никога не се бяха хранили заедно. Нито пък бяха излизали на среща. Пълнолунните им нощи бяха тайни. Кейд си спомни нещо. Съвсем дребно, наистина, но му помогна да се успокои.

— Все още ли обичаш пицата с всичко друго, но не и с лук?

Усмивката ѝ превърна заливащата го топлина в сладникава сантименталност.

— Естествено. Не мога да повярвам, че го помниш.

Сервитьорката записа поръчката и изчезна. Кейд облегна лакти на масата и разбърка лимоновите резенчета в чашата с вода.

— Сойер изглежда като глупак. Да си общински съветник очевидно е също толкова стресиращо, колкото и да си кмет.

— Вероятно дори повече. Брат ти трябва да се оправя с цяла община, а проблемите там са други. Много по-сложни. Дватамата с Регън свършиха страхотна работа независимо един от друг, докато не бяха въввлечени в този фестивален кошмар.

— Имам чувството, че завръщането ми само увеличи грижите му. — Той поглади с ръка брадата си и се почеса по врата.

— Какво те кара да мислиш така?

— Не знам. Сигурно защото се вкара в нещо като риалити шоу „Съпругите от Котънблум“, когато докарах пикапа на татко в гаража и се захванах да го поправам.

Погледна през прозореца. Колата не беше нищо особено. Не достатъчно стара, за да предизвика нечий колекционерски интерес, изглеждаше като развалина в сравнение с останалите автомобили от последното десетилетие, паркирани около нея.

Няколко пружини стърчаха от тапицерията, таванът в единия ъгъл висеше, а климатикът все още не работеше. Но на него му беше все едно. Сърцето му се късаше, докато го гледаше да се разпада бавно. Кейд не бе успял да спаси родителите си, но можеше да се погрижи за пикапа на баща си. Да седи зад волана му носеше утеха, каквато не бе изпитвал никога.

— На практика той не е ли като този на Сојер? Попита ли го дали не иска да ти помогне да го поправиш? — Насочи ясните си сини очи към него и се облегна на лакти.

— Аз карах пикапа и го поддържах, за да мога да работя. Така му осигурих възможността да завърши гимназия, да играе бейзбол и да отиде в колеж. Тогава нито веднъж не ми предложи помощта си. — Горчивината, която се изля направо от сърцето му, го стъписа. Отврати го. Той лично се беше погрижил да спести на брат си трудностите, с които сам се сблъскваше ежедневно. Преглътна с усилие и отново погледна през прозореца. — Не исках да кажа това.

Топлината на ръката ѝ се предаде на неговата, пръстите им съвсем естествено се сплетоха. Докосването му донесе утеха, от каквато не подозираше, че има нужда, докато не я получи.

— Няма нищо лошо да се сърдиш на съдбата, но все пак си успял да постигнеш нещо. Измъкнал си се оттук.

Измъкнал се. Беше принуден да си тръгне. Прогонен. Нямаше нужда тя да знае.

Никога не се беше чувствал нормален. Също като Монро, не преставаше да си задава въпроса дали бе способен на истинска любов. Онази, която кара мъжа да жертва всичко, за да защити любимата жена. Опасяваше се, че бе вложил цялата си любов в брат си и сестра си. Сърцето му подскочаше в гърдите, сякаш се опитваше да общува с морзов код.

Познат мъжки силует мина по тротоара и залязващото слънце хвърли отблясъци върху косата му. Андрю Таруотър блъсна входната врата и застана точно до тяхното сепаре. Изражението на лицето му можеше да пресече прясно мляко.

— Монро? — Изрече името ѝ почти обвинително.

Тя издърпа ръката си и прекалено широката тениска се свлече от рамото ѝ.

Кейд сви длани в юмруци. Дали не се срамуваше, че я видяха с него? А може би между нея и Таруотър имаше нещо сериозно? Или и двете? Негодуванието, породено от годините, преживени сред съжалителни погледи и завоалирани подигравки, бушуваше под пресилено любезното изражение на лицето му.

— Здравсти, Андрю. — Приятелският тон само разпали огъня.

— С баща ми работим до късно по едно дело и той ме изпрати за пица. А вие двамата какво кроите? — Зад въпроса се криеше ревниво подозрение. Дали Монро го беше доловила?

— Кейд ми помогна с тренировките тази вечер и аз реших, че една вечеря е най-малкото, с което мога да му се отблагодаря. — Отпрати към Кейд една от разтапящите си усмивки.

Андрю прочисти шумно гърлото си като ядосан старец. Някой откъм щанда извика името му, но той не помръдна.

— Пицата ти е готова — подкани го Кейд.

— Чух — изръмжа в отговор. — Вълнуваш ли се от предстоящия благотворителен коктейл, Монро?

— Изключително. — Безпристрастният тон опровергаваше думите ѝ. — Оценявам любезността на майка ти.

Челюстта му се раздвижи, когато погледна към Кейд.

— Да, аз също работя усърдно за този прием. Направих всичко възможно да осигуря присъствието на всички влиятелни хора в Котънблум.

Стори ли му се, или усмивката, която отпрати към Андрю, наистина беше пресилена и хладна?

— Интересът ти към програмата за момичета в риск заслужава възхищение. Парите ще отидат за благородна кауза. Поне това мога да обещаая.

Андрю взе пицата и излезе, определено по-скован, отколкото беше влязъл. Сякаш тя го беше смазала.

— Какъв е проблемът? — махна към вратата Кейд.

— Какво имаш предвид? — Тя си играеше с края на лъскавата си конска опашка.

Какво *имаше* предвид? Той беше човекът с проблема. Враждебността, която изпитваше към Андрю, определено будеше подозрения.

— Нищо — отвърна той над току-що сервираната ароматна и гореща пица.

Докато се хранеха заедно, напрежението, объркващо чувствата му, постепенно утихна. Нито един от двамата не спомена повече Андрю.

— Знам, че първоначално си се устроил в Мобайл. Къде отиде след това? — попита тя.

— През няколко месеца се местех в различни крайбрежни градове. С моите умения никога не срещнах затруднения да си намеря работа. Всъщност установих, че репутацията ми започва да ме изпреварва. Докато стигна до Мериленд, една автомобилна компания беше започнала да ме издирва. — Ъгълчетата на устата му се повдигнаха.

— Не се ли чувстваше самотен?

— Малко. — Омаловажаването на истината изтри самодоволната му усмивка. Първата нощ в евтиния мръсен мотел се бе оказала по-неприятна от първото нощуване със семейството му в старата каравана. Тогава поне Сојер и Тали бяха при него. В Мобайл никой не го познаваше. Нито пък се интересуваше какво се случва с него. Шумът на неспокойния град го зашеметяваше след годините, преживени под унасящия ромон на реката. Не беше мигнал до сутринта.

— Местил си се от пристанище на пристанище? Без да се установиш някъде? — Сините ѝ очи търсеха истината.

А тя беше сложна.

— Не можеш да си представиш какво означава да усещаш свободата, след като толкова време си носил хомот.

— И все пак си избрал Сиатъл, нали? Какво се промени?

— По онова време се намирах в Кънектикът. Хората около мен бяха работили двацет и дори трийсет години за един богат производител на двигатели и щяха да си умрат, работейки за него.

— Но ти искаше повече. — Това беше твърдение.

— Но аз исках повече. Бях свикнал с упорития труд. Блъсках се по дванайсет, даже по шестнайсет часа на ден и разработих някои идеи, които отдавна се въртяха в главата ми. Двигателите с моите подобрения можеха да развият значително повече конски сили. И започнах да привличам вниманието на мнозина. — Усмихна ѝ се срамежливо. — Мъжете, изглежда, смятат, че мощността на моторите има връзка с размера на мъжествеността им.

Гърленият ѝ дрезгав смях беше като глътка силно уиски.

— И започнаха да те търсят за различни подобрения. — Тя придружи последната дума с въздушни кавички.

— Точно така. В крайна сметка се появи един човек, който беше по-обигран от мен по онова време. Насърчи ме да подам заявка за

патент и така станахме бизнес партньори. Останалото, както казват, е история.

— Защо не остана на Източното крайбрежие? Защо избра Сиатъл? Като изключим липсата на крокодили — усмихна му се тя между две хапки пица.

— Партньорът ми, Ричард, се беше установил там и го последвах.

Дъвчейки, Монро повдигна вежди:

— Не е типично за теб да тръгнеш след някого. Що за човек е този Ричард?

В началото на деловите им отношения Ричард беше по-скоро учител, отколкото партньор. Научи го на жаргона на богатите, как да се облича и как да се държи. Отнасяше се с него като към син и никога не го упрекваше за липсата на знания за неговия свят.

— Нещо повече от бизнес партньор. Смятам го за близък приятел. — Телефонът му забръмча от получено съобщение. Той погледна екрана, за да прецени дали можеше да отложи ангажимента и да остане с Монро. — Трябва да тръгвам.

— Нещо спешно?

— Само ако приемеш, че сантиментална нощна разходка с лодка из спомените със Сојер и чичо Делмар е извънредна ситуация.

— Няма да отидеш... да браконьерстваш, нали? — сниши глас тя.

Не можеше да прецени дали тя се притеснява за него, или е развълнувана от подобна перспектива. Отново се надигнаха много въпроси. Дали не търсеше у него просто някаква различна тръпка?

Наведе се към нея през масата и доближи устни до ухото ѝ:

— С наставник като чичо Дел никога не се знае какви пакости може да извършим.

Червенина плъзна по врата и страните ѝ. Наистина ли беше в състояние да накара цялото ѝ тяло да гори по този начин? Представи си я гола, легнала в леглото му. Опита се да се отърси от видението, но беше прекалено късно. Сякаш възбудата му я беше нарисувала като графити в мозъка му.

Облегна се назад, но разстоянието не успокои нито плътта, нито съзнанието му.

— Сега мога да си позволя да изкупя целия супермаркет. Мога да платя и тази пица. — Извади портфейла си и хвърли на масата няколко банкноти, достатъчни не само за сметката, но и да предизвикат широка усмивка върху лицето на сервитьорката.

— Разбрахме се да черпя аз. — Монро пъкна кичур коса зад ухото си.

— Ти просто ме покани да хапнем пица и това беше достатъчно. — Измъкна се от сепарето и раздвижи крака си.

Тя се надигна и сведе поглед.

— Изглеждаш скован.

Мислите му го върнаха направо към началното училище и неволно сложи ръцете си отпред на панталона. Измина една секунда, преди да осъзнае, че говореше за коляното му, и се разсмя. Звукът отекна в ушите му.

— Коляното ми е много по-добре. Притеснява ме само когато се заседя по-дълго.

Тръгнаха по тротоара към паркинга, където колите им бяха паркирани една срещу друга.

— А как е ръката?

— Оправя се. Редовно правя упражненията, госпожице Кърби, честна дума. — Разтвори и сгъна срязаната длан. — Започва да ме боли, когато я претоваря повече, и понякога нощем се събуждам от бодежи.

— За съжаление, не мога да направя нищо повече за увредените нерви, но упражненията ще ти помогнат да възстановиш силата и издръжливостта. — Улови ръката му и започна да разтрива кожата около белега. — Има неща, които само времето може да излекува.

Погледите им се срещнаха и думите ѝ сякаш се отнасяха за нещо повече от ръката. Буца заседна в гърлото му, сърбежът върху дланта премина в парене.

— Да, така е. Ще се видим скоро.

Обърна се и се отдалечи, неспособен да понесе и минута повече изпепеляващия ѝ поглед. Твърде много неща напиреха да се излеят от него прекалено скоро. Тътенът на стария двигател на пикапа заглуши всеки уличен шум и той изчака, докато джипът ѝ зави зад ъгъла.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Монро вървеше през високата трева към червения дъб, издигащ се като самотен страж в полето. Голямото дърво, израсло точно по средата между къщите, където живееха като деца тя и Регън, бележеше мястото на срещите им. Монро се разкъсваше от угризения и се ругаеше енергично заради думите, които бе изрекла по-рано. Случайното споменаване на вечерята с Кейд бе повела след себе си неволно изпуснатата реплика за нощната разходка по реката със Сойер.

Регън прояви известно подозрение, но едва след като ѝ се обади в състояние на крайна възбуда и ѝ предложи да се срещнат под дървото, осъзна сериозността на грешката си. Освен че се оказа въвлечена в нелепа разузнавателна мисия, изпитваше вина, че по някакъв начин беше предала Кейд. Ако тримата наистина смятаха да бракониерстват и тя ги беше издала? Нямахше представа как би постъпила приятелката ѝ, ако разполагаше с уличаващи доказателства срещу Сойер.

С тъмни панталони и морскосиня лятна жилетка, Регън крачеше, сякаш отиваше на излет на Младежката лига^[1]. Черният клин и широката сива тениска на Монро бяха далеч по-практични. Някакво движение под дървото привлече вниманието ѝ.

Мъж с разрошена коса и очила се беше облегал на дънера, ръцете му бяха пъхнати в джобовете на зеления панталон, бицепсите му напиреха под черната памучна тениска, а изпод ръкава му надничаше татуировка. На колана му висеше дълъг около двайсетина сантиметра нож. Интересно, как ли Регън бе успяла да привлече Наш Хоторн на своя страна?

Ако не бяха одухотворените кафяви очи зад очилата с черни рамки, би могъл да мине за агент от специалните части, вместо новоназначен преподавател в колежа в Котънблум. Изобщо не се съмняваше, че уроците му щяха да се радват на особена популярност сред ученичките. Но за нея той винаги щеше да си остане Смахнатия Наш, когото бяха дразнили и пренебрегвали в детството.

— Регън и теб ли въввлече в тази лудост? — Приблѳжи към него под клоните на дървото, чиито листа шумоляха приятно, раздвижвани от вятъра.

— Ха-ха — обади се приятелката ѳ. — Той се интересува живо от града и от фестивала.

Гъстите кестеняви вежди на Наш се повдигнаха над очилата.

— Просто любезно ми припомни как във втори курс ме спаси от пълно унижение в едно кафене, като ме покани да седна при вас.

— Уау! Изключително непрофесионално, Регън. Ужасена съм от липсата на всякакъв морал в нашия кмет — изсумтя тя, но не успя да скрие усмивката си.

— О, я млъквай! Донесе ли блажна боя?

Монро се засмя, но лицето на Регън остана безизразно.

— Предложих го просто на шега. Не мислех, че говориш сериозно. Впрочем вкъщи нямам нищо, свързано с лов.

— Е, няма значение. Ще се справим. — Регън се шмугна под нисък клон и се загледа към реката, въпреки че нямаше как да я види в сумрака.

— Имаш ли представа какво, по дяволите, правим тук? — Монро се наведе към Наш.

— По-рано днес ми спомена нещо за някакви зайци и Сојер Форнет.

— Я чакай, Регън. Преди двамата с Наш да те последваме бог знае къде, трябва да ни обясниш какво става.

— Веднага щом се чух с теб, проведох още няколко телефонни разговора. След малката ни разправия заради чичо му той е поставил още няколко капана.

— И какво планира да направи с няколко заека?

— Колко подло би било да пусне цяла колония зайци в градината на майка ми. Ще се наядат до насита и на сутринта ще си отидат. Или още по-лошо, ще си изкопаят дупки и ще се размножават.

Монро въздъхна и разтърка челото си.

— Това прескачане от допълнителните капани до саботирането на доматената реколта е нелогично. Кажѳ ѳ, Наш.

— Не знам. Чувал съм и по-странни неща. Леля Леора често ми разказваше разни истории как мъжете от Мисисипи прекосявали реката и режели кошниците с раци. Тези от Луизиана пък нощем

нападали градините и капаните. Говори се и за лодка на блатни плъхове, които се оказали лице в лице с такава група на самата щатска граница.

— И какво станало? — попита Регън.

— И двете страни се престорили, че среднощните излети по реката са нещо съвсем естествено, и продължили по пътя си. Оттогава нещата малко се поуспокоили.

— Това се е случило преди петдесет години. Повечето от тях вече са покойници. Сойер не би направил нещо толкова детинско и подло — отбеляза Монро.

Наш се засмя.

— Детинско и подло, но брилянтно. Нещо като убийство с ледена висулка. — Тя го погледна въпросително. — Вещественото доказателство се стопява, преди някой да е успял да те посочи с пръст. Или както е в този случай, да се измъкне. А сега сериозно, наистина ли искаш да стоя тук, за да плаша зайци?

— Не, трябваш ми, за да обезвредиш Сойер, ако го видиш да се промъква с пакостливите си зайчета.

— Да го обезвредя? Аз съм учител, а не наемен убиец.

— Може и да не си, но искам да кажа, погледни се! — махна към едрото му тяло тя. — Можеш поне да го набиеш.

— Първо, Сойер е в страхотна форма. Така че се съмнявам. И второ, няма да бия никого. Виж, тая фестивална история май те е извадила от релси.

Регън разпери ръце.

— Защо всички ми го повтарят?

— Защото е вярно — едновременно възкликнаха Монро и Наш и се погледнаха стреснато. — Тип или топ?! Едно, две, три, джинкс^[2]. — Монро перна мъжа по рамото. Беше твърдо като скала. Приятелката ѝ беше права. Той наистина беше в блестяща форма. Нищо общо със Смахнатия Наш.

— Знаех си, че трябва да остана в Шотландия — измърмори той и се загледа в клоните на дърветата.

— Как е госпожица Леора?

— Треморът се усилва, но лекарите казват, че няма с какво да помогнат. Заболяване, съпровождано стареенето. Но продължава да настоява да шофира. — Въздишката му беше тежка. Бездетната му

леля Леора го отгледа, след като майка му почина от рак на гърдата, за да може баща му да продължи високорисковата си и високоплатена работа като ръководител на нефтена платформа в Мексиканския залив.

Над тях се спускаше здрач. Цял рояк светулки се вдигнаха от основата на дънера и замигаха около коленете им. Цикадите подхванаха своя разговор и шумът се снишаваше и издигаше като разбиващи се морски вълни. Когато звездите най-после се появиха, въздухът охладня и бризът се усили.

— Сериозно се съмнявам, че Сойер е замислил да дойде толкова нагоре по реката. Освен това Кейд не би поощрил подобна щуротия — подхвърли Монро.

— Може и да сте прави — отстъпчиво се съгласи Регън. — Донесла съм хладилна чанта с леки закуски и напитки. Какво ще кажете да се отпуснем малко и да се отдадем на спомени? А ако Сойер се появи междувременно, ще можем да поговорим цивилизовано. Като двама градоначалници, които искат най-доброто за страните си.

Наш пое чантата и праметна дръжките през рамо.

— Добре, участвам дори само от любопитство, пък и защото съм отегчен до смърт от компанията на леля Леора и дамите от „Юрганските пчели“. Всяка от тях държи непременно да ме сватоса за някоя своя роднина. Е, къде искате да се разположим?

— В борвата горичка зад къщата на родителите ми? Там е високо и ще можем да забележим врага — предложи Регън.

Той направи жест с ръка:

— Води ни, Наполеон. Да се надяваме, че не вървим към нашето Ватерло.

— Това не беше ли песен на АББА? — попита Монро с надеждата, че в сумрака нямаше да забележи подигравателната ѝ гримаса.

Мъжът изстена, сякаш го беше наранила физически.

— Историята на Западна Европа през деветнадесети век? Херцог на Уелингтън? Моля те, кажи ми, че се шегуваш.

Тя чукна леко ханша си в бедрото му, докато следваха Регън, която напредваше завидно бързо през тревата в ниските си черни пантофки.

— Разбира се, че се шегувам, но ужасеното ти изражение си струваше да се види.

Седнаха под един бор върху дебел килим от изпадали иглички. Наш се настани на един пън, а двете жени си поделиха постелката. Регън раздаде бирите. Нощта беше ясна, на фона на черното небе блещукаха звезди. Кръглата луна изплува от лявата им страна и освети трептящата като вода трева докдето стигаше погледът им.

— И така, чувам, че работиш в спортната зала на Талула Форнет, а? — наруши тишината Наш.

Монро се извърна да го погледне.

— Водя курс по самоотбрана на момичета в риск.

— Страхотно. — Той погледна етикета на бирата си. — Тя все още ли ходи с Хийт Парсънс?

— Заряза го, слава богу. Така и не разбрах какво намираше в него, но от друга страна, аз имам спомени какъв беше в училище. Тали нямаше това удоволствие.

Наш изсумтя като куче, надушило следа.

— С кого се среща сега?

— С никого, поне доколкото ми е известно. Тя не обича да споделя много. Защо? Да не би да проявяваш интерес?

— Какво? Аз? Не, разбира се. — Прекалено нехайният му тон я накара да извърне лице към него.

— Наистина ли? — попита го сухо. Определено не го биваше в лъжите.

— Помня я като дете. Интересно ми е каква е станала, тъй като все още не съм я виждал.

— Обикновено прекарва времето си в залата и само от време на време отскача до „Таверна Ривършак“. Отдавна се опитвам да я накарам да излезе с мен, но тя никога не се е чувствала комфортно от другата страна на реката. — Монро подпря брадичка върху сгънатите си колене и обърна глава към Наш: — Ти не живееше ли там, преди майка ти да почине?

— Дааа — провлачи думата той и извади още две бутилки. — Нямам много спомени от онова време. А сега отивам да се поразтъпча и да пусна една вода. — Пъхна едната бира в джоба на панталона, тръгна между дърветата и тъмнината скоро го погълна.

Регън предложи на приятелката си друга бутилка, но Монро поклати глава. Беше отпила само няколко глътки от своята. След като бе видяла какво прави алкохолът с майка ѝ, тя никога не прекали.

Обикновено държеше пълна с вино чаша или бутилка с бира само заради компанията.

Изтегна се на одеялото с глава върху боровите иглички. Силната миризма на смола ѝ напомни за ваканциите и у нея се прокрадна меланхолия, която я изненада.

— Със Сојер се срещнахме край реката. — Гласът на Регън издаваше същото чувство. Легна до нея и раменете им се докоснаха.

— Не знаех — тихо каза Монро.

Ръката на приятелката ѝ се притисна към нейната.

— Трябваше да крадем своите моменти, а като се имаше предвид колко много работеше Кейд, пикапът рядко беше на разположение. Спомням си как седях на брега и чаках да чуя лодката му.

Буцата в гърлото на Монро растеше, сълзите ѝ напиреха. Тя отбелязваше на календара дните до следващото пълнолуние и с настъпването на нощта вълнението ѝ нарастваше. Понякога чакаше в продължение на часове, докато тихото бръмчене на мотора не накараше сърцето ѝ да забие учестено.

Ако някой изобщо беше в състояние да я разбере, това със сигурност беше Регън. Може би щеше да ѝ помогне да предаде на изминалите години някаква перспектива. Дали не беше дошло време най-после да сподели с някого?

Регън приседна рязко и я сграбчи за коляното.

— Чу ли нещо?

Монро се подпря на лакът и се послуша. Ниското крякане на жабите се извиси като хор. Тропот като от голямо животно я накара да седне.

— Да, наистина.

Нямаше признаци за приближаващ се човек или животно. Регън прошепна името на Наш. Отговор не последва.

Тя посочи с ръка към полето.

— Насочи се нататък. Викай, ако забележиш нещо. Аз ще мина покрай оградата на градината.

И изчезна, преди Монро да успее да възрази. Реката я зовеше като стар приятел и тя се измъкна под дърветата и пристъпи към онова, което не можеше да види, но знаеше, че е там. Реката винаги ѝ бе вдъхвала сигурност, но в тъмнината пространството между нея и водата изглеждаше пълно с опасности.

Спря до един див и трънлив розов храст. Наситеният му аромат се сблъска с усещането за опасност, таящо се в нощния въздух, и накара дробовете ѝ да работят още по-усърдно. От всички страни се носеха различни шумове, но когато се обърна, не видя нищо. След завръщането на Кейд у дома и скорошния ѝ сблъсък със Сам Ландри спомените бяха опънали нервите ѝ малко повече и всяка вечер се промъкваша в сънищата ѝ.

Наблизо изпука клонка. Монро се обърна рязко, без да е сигурна от коя страна дойде шумът. Тъмна фигура се изправи в края на гората. Тя побягна.

Червеният дъб, под който се срещаша с Регън, се очерта като тромава сянка в тъмнината. Сърцето ѝ препускаше бясно, тежкото дишане отекваше в ушите ѝ. Сетивата я предадоха, насочвайки се навътре. Не можеше да прецени дали фигурата я преследва, или не.

Щом се озова под клоните на огромното дърво, забави ход и погледна през рамо, без да вижда нищо. Пое си няколко пъти дълбоко въздух, облегна се на ствола и притисна длани към очите си.

Защо беше побягнала? Сега, когато вече бе на безопасно разстояние, здравият разум бавно се завръщаше. Нямахше как Сам Ландри да знае, че е дошла тук. Без съмнение беше Наш и сигурно я мислеше за луда. Адреналинът намаля, оставяйки коленете ѝ разтреперени и отмалели. Не беше по-смела, отколкото беше и на тринайсет години.

Нечии пръсти се обвиха около ръката ѝ малко над лакътя. Кракът ѝ инстинктивно се вдигна и тя използва тежестта на мъжа срещу нея — със сигурност голямата длан беше на мъж — да го събори на земята. Но вместо да се освободи от хватката, той я повлече надолу със себе си.

— Предавам се.

Кейд. Черната му бейзболна шапка беше килната към тила, блажна боя покриваше кожата над брадата му.

— О, господи, само не ми казвай, че Регън е била права!

— Права за какво? — Във въпроса му се прокрадна престорена невинност.

— Какво търсиш тук?

— А ти защо избяга от мен? Не чу ли, че те виках?

Не, не го беше чула, почти обезумяла от паника.

— Не... Аз не те познах. Мразя да се страхувам. — Признанието се изтръгна от онази част от нея, която не бе разкривала от години. Откакто той беше заминал.

— Понякога страхът е защитен механизъм, който може да спаси живота ти, а бягството е най-разумното нещо, което можеш да направиш. — Гласът му подсказваше, че е извлякъл тази истина от собствения си опит.

Обяснението ѝ подейства пречистващо като кръщение в река.

— Значи не мислиш, че съм слаба?

— Слаба? По дяволите, жено, аз съм поне с четиридесет килограма по-тежък от теб. Как успя да ме събориш?

Това не беше точно отговор на въпроса ѝ, но все пак я успокои достатъчно, за да не ѝ се налага да вмъква фалшиви закачливи нотки в гласа си:

— Това е така нареченият „ефект на лоста“. Да не би да си пропуснал тези уроци по физика? — Още щом осъзна смисъла на казаното, усети, че се изчерви от срам. — Аз не трябваше...

Гръмкият му смях прогони птицата, която грачеше някъде близо до тях.

— Няма нищо. И да, терминът ми е познат. Имах предвид, че си доста дребна. — Обви ръцете си около ханша ѝ и разпери пръсти върху външната извивка на бедрата ѝ.

Дланите му бяха по-горещи от обедно слънце. Внезапно тя осъзна колко едър и силен беше.

— Кой е отгоре, голямо момче?

— Ти. — Гласът му стана по-дълбок и по-плътен: — По някаква случайност обичам жената да е отгоре.

Разговорът придобиваше сексуален оттенък. Клоните на дървото ги обгръщаха в плътен мрак, закривайки почти изцяло лунната светлина. Нещо в Кейд Форнет задушаваше страха, избуял като плевел още от детството ѝ. Плевел, който не можеше да изтръгне сама.

Тя се подпря на лакти и се наведе над лицето му, само на милиметър от твърдите устни. Дъхът му се смеси с нейния. Същата смелост, каквато веднъж бе открила с него, сега бликна отново, окуражавайки я да продължи.

Този път той не изчака следващия ѝ ход. Настани се между бедрата ѝ и я притегли към себе си. Устните ѝ се впиха в неговите,

изстрелвайки целувката в стратосферата.

Монро изстена и започна да се движи под него, водена от отчаяна нужда. Зарови пръсти в косата му и се отпусна в силните му ръце. Едната се обви около кръста ѝ, другата се вкопчи в разпилените ѝ кичури, притегляйки я още по-близо.

Брадата му едновременно я бодеше и възбуждаше, добавяйки допълнителен елемент към осезаемото удоволствие. Езиците им се преплетоха в борба за надмощие, която бе твърдо решена да спечели. Но той също се надяваше на успех и преди тя да успее да се възпротиви, завъртя вкопчените едно в друго тела и промени позицията им.

Тежестта му я притисна към рохкавата пръст. Монро пое дълбоко въздух. Уханието на ваниловата трева и свежият повей откъм реката се смеси с мъжката миризма на Кейд.

Той се възползва от възможността и я целуна с хищническа страст, която накара нервните ѝ окончания да изтръпнат. Обикновено не допускаше мъжът да е върху нея, защото позата я караше да се чувства слаба и постоянно провокираше у нея желанието да избяга. Но с него нищо не беше обичайно. Всичко ѝ се струваше ново, а минаващото като тръпка по гръбнака ѝ удоволствие не само не я плашеше, но я караше да копнее за още.

Изви се под него и раздвижи бедра под въздействието на очевидната му възбуда. Обви краката си около него в опит да го привлече изцяло върху себе си, но той беше тежък и все още се владееше. Това ѝ хареса.

Едната целувка се сливаше с другата, топлината помежду им ставаше експлозивна, готова да ги изпепели. Измъкна тениската от дънките му и прокара пръст по неравния белег от едната му страна. Всички притеснения за последствията се разсеяха в бурята на обхваналата ги страст.

Прекъсна целувката само колкото да прошепне:

— Кейд, моля те.

Устните му се плъзнаха по врата, космите на брадата му изпращаха чувствени тръпки по цялото ѝ тяло, допълнително подсилвайки безразсъдството ѝ.

Той вдигна глава и тя усети галещия полъх на бриза по местата, които преди миг беше докосвал. Тъмнината пазеше изражението му в

тайна. Подозираше, че продължителното, настойчиво виране в нея означава, че характерната за всички Форнет свръхчовешка способност да виждат в тъмното работи с пълна сила. Какво виждаше? Спомените, свързващи ги по все още неразбираем за нея начин? Или просто нуждата, която очевидно единствено той можеше да задоволи?

[1] Нестопанска женска организация с образователна и благотворителна цел. — Б.пр. ↑

[2] Детска игра, която започва с произнасяне на една и съща фраза от двама души. Първият, който успее да удари другия, му предава „лошия късмет“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Погледът ѝ проникваше дълбоко в него. До самата му душа. За която се боеше, че е почерняла като ябълка, оставена да гние в земята през зимата. Избухналата между тях неразумна страст го изуми... отново.

Монро вече не можеше да се контролира, целувките ѝ станаха агресивни, ръцете ѝ го теглеха трескаво. Искаше му се да я обладае, да остави стоновете ѝ да се смесят с подвикванията на дивите животни, но когато надникна в очите ѝ, откри там нещо повече от първична нужда. Не беше сигурен дали беше видял нейната или своята истина.

Знаеше със сигурност, че ако сексът се намесеше в техните странно преплетени истории, само щеше да ги обърка още повече, но въпреки това не можеше да откаже това удоволствие на нито един от двамата им. *Когато* я вземеше, това нямаше да се случи на твърдата земя в тъмнината.

Притисна устните си към нейните. Целувка, пълна с копнеж, съжаление и разбиране. После се претърколи и легна по гръб до нея. Кръглата луна надничаше през танцуващите листа. Нощните звуци изпълниха надвисналата тишина.

Не можеше да прецени колко време бяха лежали рамо до рамо. Тя наруши мълчанието с дрезгав глас:

— Съжалявам, че те насилвам да правиш нещо, което не искаш.

Извинението прозвуча заучено, сковано и крайно нелепо. Нима не беше отвърщал на целувките, не беше ли усетила болезнената му възбуда? Той се подпря на лакът. Лунната светлина се разля върху половината от лицето ѝ, осветявайки едното око и оставяйки другото в сянка. Това беше Монро — светлина и мрак. Мила и безпощадна. Сдържана и необуздана.

— Уверявам ви, госпожице Кърби, че не се възползвате от мен.
— Измъкна няколко борови иглички и сухи листа от косата ѝ. — Колкото и да обичам да се разхождам покрай реката с вас по

пълнолуние, предпочитам да продължим с останалото на някое не толкова бодливо място с по-малко буболечки.

Треперещата ѝ усмивка ѝ придаде детински невинен вид. Само че тя вече не беше невинна. Не беше някогашното малко момиченце. Беше жена. Загадъчна жена, която познаваше, но не съвсем.

Улови наранената му ръка и допря устни до белега. Тръпките стигнаха чак до рамото му. Жестът му подейства като хвърлена в гърдите му граната, чиято ударна вълна преобърна всичко в него.

— Монро! — разнесе се в далечината гласът на Регън.

— Трябва да се връщам — измърмори върху дланта му тя.

Кейд се надяваше, че не бе прехвърлил собственото си разочарование върху нейните думи. Наблюдаваше я, докато се изправяше и изтърсваше с ръка прилепналия черен клин, при което наоколо се разлетяха борови иглички и дребни бучки пръст.

Той също стана и усети пулсираща болка в коляното. Продължителното тичане да я улови беше напрегнало сухожилията му, които едва бяха започнали да се възстановяват.

— Аз пък ще се спусна обратно към реката.

Регън отново извика, този път по-настойчиво.

Монро сви ръце пред устата си като фуния и се провикна:

— Всичко е наред! Идвам! — Тя се взря в дърветата на брега, където се намираше най-богатият квартал на Котънблум, Мисисипи, и отново обърна поглед към него: — Чакай. Всъщност да не би Регън да е права? Наистина ли се опитвате да унищожите доматиите в градината на майка ѝ?

— Дойдох само да се поразходя — отвърна той възможно най-небрежно. Бе изпуснал двата заека, за които отговаряше в изпълнение на задачата, но щом я бе видял толкова уплашена, приоритетите му се пренаредиха.

Приятелката ѝ я повика за трети път и Кейд вече си представяше гнева ѝ. Монро се отдръпна от него.

— Регън смяташе да предложи на Сойер маслинен клонка.

— Мисля, че той би я подпалил.

Усмивката ѝ проблесна, преди да се обърне и да се втурне към боровата горичка. Луната осветяваше русата ѝ коса и превърна краткия ѝ пробег през поляната в сцена от приказка.

Той изчака, докато изчезна от погледа му, преди не толкова магическото му куцукане да го отведе обратно към плоскодънната лодка на Делмар. Когато най-после се спусна до брега, чичо му и брат му спореха с приглушени гласове.

Сойер се изправи и лодката се залюля в плитката вода.

— Къде беше?

— Бях зает — кратко отвърна Кейд и нагази с гумените ботуши в тинята. Отпусна се върху седалката в предната част и започна да разтрива коляното си.

— Добре ли си? — попита брат му.

Делмар включи мотора и насочи лодката към средата на реката. Лекото течение ги върна у дома по-бързо, отколкото бяха дошли.

— Веднага щом се приберем, ще си отворя една ледена бира. Е, какво стана? Да не би Регън да те хвана? — обърна се Кейд към Сойер.

— Със зайците в ръка. Тя изскочи от един храст с проклетата си жилетка и официални обувки и се разкрещя така, сякаш църквата гори. Животинките се подплашиха, очевидно очаквайки да ги удуши с голи ръце. И сигурно щеше да го направи, ако не се страхуваше за маникюра си.

— А ти?

— Пуснах проклетите зайци и побягнах. Тя ми се нахвърли като побесняла маймуна. Трябваше да я прикова на земята, за да я успокоя.

— Изглеждаш ми съвсем добре. Как успя да избягаш?

— Просто престана да се опитва да ме осакати. — Гласът на Сойер стана неясен и далечен.

След неловко мълчание, в което стана ясно, че няма намерение да разкрива повече подробности, Кейд погледна през рамо към Делмар:

— А ти, чичо?

— Сойер и Регън вдигаха такава врява, че успях да стигна до самата ограда на малката градина и да хвърля зайците през нея. Старият Наш Хоторн седеше там и пиеше бира.

— Видя ли те?

— Като се има предвид, че ми предложи една студена бира, трябва да ме е видял. Но не се развика. Може би все още таи топли чувства към родното си място. — Дел извади бутилката от джоба на панталона си и я отвори на страничния борд на лодката.

— А ти успя ли да пуснеш твоите два в градината, Кейд? — попита Сойер.

— Не.

— Регън спомена, че Монро се размотава някъде наоколо. Да не налетя на нея?

— Да.

— Истински извор на информация. Както винаги.

Неприязънта в гласа му накара Кейд да се приведе напред:

— Какво искаш да кажеш?

Сойер остана неподвижен за момент, преди да изригне като капак на тенджерата под налягане:

— Получих обаждане от някакъв непознат за твоя инцидент. И то само защото си ме посочил като далечен роднина в някаква стара застрахователна карта. След като напусна Котънблум, се отърва напълно от мен и от Тали.

Разговорът придоби неочакван обрат за Кейд.

— Когато някой от вас имаше нужда от помощ, винаги се отзовавах.

— Разбира се. Раздаваше пари и съвети. — Сойер поклати глава и погледна към брега. — Аз дори не те познавам, Кейд. Не истински. Имам чувството, че след смъртта на мама и татко изгубих и брат си.

Беше си тръгнал поради една-единствена причина — да предпази по-малките си брат и сестра. Първосигналният гняв придаде осезаема острота на думите му:

— Виж, сега съм си у дома...

— За колко? Седмица-две?

— Имам намерение да остана известно време. — До този момент витаеше в някакво неопределено пространство между миналото, настоящето и бъдещето, но след като думите бяха изречени, усети твърда земя под краката си. Нямаше да се самозалъгва. Една от причините да се задържи повече, отколкото бе планирал, беше Монро, но семейството му бе улеснило избора му. — Ако не възразяваш, смятам да се заема с един от последните си проекти. Може би ще можеш да ми помогнеш, като се има предвид, че си по-образованием от двамата.

— Предполагам, че ще се справя — отвърна Сойер, сякаш Кейд му предлагаше да изтръгва ноктите му един по един.

Чичо им или не ги слушаше, или не искаше да се намесва. Управляваше умело лодката, като избягваше дървета, които можеха да закачат с витлото. Вълнението на Кейд от завръщането му към реката избледня, заменено от главоболие. Обвиненията на брат му преминаваха като шкурка през уязвимите кътчета на душата му.

Много пъти беше успокоявал разплаканите Сойер и Тали, но никога не си бе позволил да заплаче пред тях. Като най-голям трябваше да бъде и най-силен. Кое не означаваше, че не бе плакал във възглавницата си повече ноци, отколкото можеше да преброи.

Плачеше, защото му липсваше начинът, по който майка му решише косата му, преди да тръгне за училище, дори когато порасна достатъчно, за да го прави сам. Липсваше му одобрителното потупване на баща му по рамото, когато донесеше вкъщи бележника си, и гордостта, която го изпълваше при всеки дребен жест. Не можеше да забрави лекотата, с която течеше животът им и всеки ден приличаше на предишния — някои по-добри от другите, но никога тежки.

Чичо им насочи лодката недалече от мястото, където Кейд беше оставил стария пикап. Сойер скочи на брега, преди Кейд да успее да прехвърли през борда болното си коляно.

— Благодаря, чичо Делмар. Обади ми се, ако пак имаш проблеми с мотора.

Делмар кимна утвърдително.

— Ще ме отгласнеш ли, момчето ми?

Кейд го наблюдава, докато се скри зад първия завой на реката, после пхна ръце в джобовете и се качи в пикапа до Сойер. Гневът на по-малкия му брат, изглежда, се беше стопил. Изпаднал в размисъл, той отговаряше на въпросите му едносрично.

Тали си беше вкъщи. Подпряна на кухненския плот, тя ядеше домати като бонбони. Сойер не отвърна на поздрава ѝ и изчезна нагоре по стълбите. Тя се обърна към Кейд и сложи ръце на кръста си.

— Какво, по дяволите, се е случило пак?

Той събу калните ботуши и влезе в кухнята.

— Сипаха ни.

Тали затисна уста с две ръце, заглушавайки следващите си думи:

— Полицаите ли?

Ако старият Томасън ги беше хванал, големият ѝ брат щеше да затвърди оставеното още от детските си години впечатление, че не

спазва обещанията си.

— Не, Регън Ловел.

— Господ да ни е на помощ.

Тали извади две леденостудени бири и ги сложи на масата. Той доуцука до един стол и без да е нужно да ѝ казва, сестра му отвори фризера и зарови из него. Кейд притисна подхвърлената торбичка с лед върху коляното си, изсумтя и сложи отгоре наранената ръка. Облекчението настъпи мигновено.

Тя се настани до него край масата и в продължение на няколко минути двамата мълчаливо отпиваха от бирата. За първи път пиеха заедно. Преди заминаването му беше все още непълнолетна, а по време на двете ѝ гостувания в Сиатъл дори не му бе хрумвало да излезе с нея като с приятел. Вместо това бе запълнил дните ѝ с разглеждане на забележителностите, като понякога сам я развеждаше из града, ако не беше прекалено зает.

Кейд я оглеждаше изпод спуснатите си ресници.

— Смяташ ли, че съм постъпил егоистично?

Без да откъсва очи от него, преглътна бавно глътка бира, преди да тропне демонстративно бутилката върху масата.

— В какъв смисъл?

Фактът, че не започна с „няма начин“ или „не, разбира се“, беше красноречив отговор.

— Ти трябваше да отидеш в Луизианския университет.

Цялото ѝ внимание се съсредоточи върху етикета на бутилката.

— Аз не съм Сојер. Оценките ми не бяха достатъчно високи.

— Можеше да спечелиш стипендия. Ако не в Луизианския университет, в някой не толкова реномиран.

Тали беше висока, пъргава и бърза. Постигна няколко рекорда в училищните маратони в дванайсети клас, но винаги отклоняваше предложенията му да кандидатства за спортна стипендия.

— Може би, но щях да закъсам с ученето. Слава богу, че изобщо успях да завърша гимназията.

— Какви ги приказваш? Та ти си математически гений.

— Само толкова. Учителката ми по английски ми пишеше три по милост. Трябваше да ме изхвърлят и изобщо да не ми дават диплома. Психология, история... едва успявах да избутам предметите, които изискват четене. Мога ли да ти призная нещо, без да се ядосваш?

Искаше му се да ѝ откаже. Монро вече беше изцедила предполагаемите истини от спомените му, а сега имаше чувството, че Тали ще ги разбие.

— Разбира се.

— Поставиха ми диагноза дислексия още първата година в гимназията.

Той се надигна от стола и пликът с лед падна на пода.

— А аз защо не знам? От училището са били длъжни да...

— Направиха точно каквото трябва. Просто подправях подписа ти върху всичко. Очевидно моята е в лека или умерена форма, затова е останала недиагностицирана толкова дълго. — Тя въздъхна тежко. — А аз години наред си мислех, че съм глупава.

Кейд се насили да седне, защото отново усети пулсиращата болка в коляното. Но онова, което му се искаше да направи в действителност, беше да крачи гневно, да крещи и да пребие всеки, накарал я дори за момент да се почувства непълноценна. Но това вече не беше неговата роля.

— Кой каза, че си глупава?

— Не беше нужно да ми го казват. Гледах как ти и Сојер четете книгите на един дъх, докато на мен ми трябваше най-малко час, за да прехвърля няколко страници. Беше по-лесно да не харесвам четенето и да потърся нещо друго.

— Спорта.

— Фитнесът е чудесно нещо. Не съм идиот, когато става въпрос за бизнес планове и пари.

— Ти въобще не си идиот. Господи, Тали, бихме могли да потърсим помощ. Непрекъснато попадам на реклами за такива услуги.

Тя поклати глава и започна да чопли етикета на запотената бира.

— И аз поразпитах. Не можехме да си го позволим. Не и без да се наложи да работиш още по-упорито, а аз нямах право да искам това от теб. Ти заслужаваше да имаш свой живот, извън грижите за мен и Сојер. — Великодушието, с което изрече думите, го накара да изпита едновременно страх и угризение.

— Без значение какво правя или колко съм далече, когато възникне някакъв проблем или имаш нужда от нещо, винаги можеш да разчиташ на мен.

Тали се наведе напред и го прегърна с една ръка.

— Знам. Но ние със Сойер се справяме чудесно. Не искаме да идваш в града, за да оправяш проблемите ни. Позволи ни да ти помогнем и просто... бъди наш брат.

Той отвори уста и веднага я затвори. Не знаейки как да реагира, той ѝ се извини, без да е сигурен за какво точно. Защото беше заминал? Защото се беше върнал? Заради недостатъчните усилия?

— Съжалявам.

— Недей, няма защо. Реши ли вече колко ще останеш в Котънблум?

Тя впери зелените си очи в него. Беше като да наблюдава себе си в огледало.

— Още известно време. — Същият отговор, който беше дал на Сойер. За пореден път заминаването, планирано за края на месеца, се отложи за неопределено време.

Разговорът замря и тя се надигна да изхвърли бутилките в кошчето за боклук.

— Аз също искам да ти кажа нещо. — Очевидно гласът му отразяваше вътрешния му смут, защото тя побърза да седне обратно и се наклони към него.

— Какво?

— Не напуснах Котънблум по свое желание. — Ставаше му все по-трудно и по-тежко да изрича думите. — Заминах, защото шериф Томасън ме хвана да крада.

— Какво си откраднал? — равно попита тя.

— Мотор за лодка от господин Уилтшиър. Нашият пак се беше развалил, а на мен ми бе омръзнало да се занимавам с него. Трябваше да го сваля и да го поправа, но тогава видях цял ред с негови лодки и... направо полудях, най-вероятно от завист. За какво му са на човек толкова много?

Мълчанието отекна в ушите му като оглушителен шум, но той се страхуваше да вдигне поглед.

— Защо не те изпрати в затвора?

— Томасън и мама са били съученици. Пусна ме заради нея. Даде ми ясно да разбере колко би се срамувала от мен, ако беше жива. Каза ми да замина и да стоя далече от града. — Изпод бирената бутилка надникна пукнатина в дървения плот на масата. Когато беше

на около десет години, двамата със Сойер се бяха запалили по игрите с джобни ножчета. Никога не беше виждал майка им толкова ядосана.

— Първо щеше да ти изнесе една поучителна, дълга лекция, а след това щеше да те прегърне. — Тали се пресегна и стисна ръката му. — Защо не си ни казал?

Най-после събра смелост да срещне погледа ѝ и видя в него единствено разбиране. Сега, след като се беше изповядал, се зачуди колко ли по-различно щяха да се развият нещата, ако го беше направил преди години.

— Не знам. От срам, предполагам. Заклех се да се грижа за теб и Сойер и се провалих. Не бях пример за подражание.

— Трябвало е да заминеш — измърмори тя повече на себе си. — Ако ни беше казал, може би щяхме да ти помогнем.

— Как?

— Нямам представа. Да ти изпращаме провизии или нещо такова. — Двата се засмяха, но някак неловко. — Имахме чувството, че си ни изоставил, Кейд.

Той въздъхна тежко.

— Давам си сметка. И в известен смисъл беше така. След като заминах, не можех да се върна. Пък и не исках. А там... — направи широк жест към прозореца. — Там никой не ме познаваше като отпаднал от училище блатен плъх. Имах възможност да преоткрия себе си.

— Разбирам те. Наистина. Понякога и аз се питам защо останах. — В гласа ѝ се прокраднаха нотки на горчивината, която години наред му беше тежала като олово.

Братска загриженост го подтикна да попита:

— Със залата всичко наред ли е?

— Там нещата вървят чудесно. — Тя се изправи и стисна рамото му. — Каза ли на Сойер?

Внезапната промяна на темата му се стори подозрителна, но Кейд не беше сигурен, че някой от двамата би могъл да понесе още една споделена тайна.

— Още не.

— Е, аз се прибирам вкъщи, освен ако не искаш да остана като буфер между вас.

Кейд допи последната глътка от бирата.

— Няма нужда. Ще се разберем.

— Добрее — удължи думата тя и праметна чантата си през рамо.

— Хей. Един въпрос.

Сестра му се обърна, пристъпила прага с единия крак:

— Давай.

— Тоя благотворителен коктейл на Монро. Ще ходиш ли?

— По дяволите, не. Все едно доброволно да се принеса в жертва.

— Тогава имаш ли нещо против да използвам поканата ти?

Тя повдигна вежди, но извади плика от чантата си и го пусна към него като хартиен самолет.

— Заповядай.

Пликът се приземи в краката му, белязан със собствените му отпечатъци от следобеда, когато го беше донесла. Вдигна го и го потупа няколко пъти върху устните си. Щеше да помоли Ричард да му изпрати повече дрехи, в това число и смокинга му, както и последния му проект. Играта на момче за всичко у дома не трябваше да пречи на работата му, а крайният срок за приключване на проекта приближаваше.

Погледна часовника си. Имайки предвид часовата разлика, Ричард трябваше да е все още буден и вероятно се наслаждаваше на питието си след вечеря. Чуха се два сигнала, преди дълбокият глас с бостънски акцент да отговори от другия край на линията:

— Най-после се обади. Помислих си, че те е изял някой алигатор.

— За твоє сведение дори не съм виждал алигатор — усмихна се Кейд, чувствайки се напълно спокоен с партньора си.

— Притеснявах се — заяви Ричард с бащински тон.

— Да не би сделката със Симпсън да не се развива според очакванията?

— Не говоря за работата и ти много добре го знаеш. Впрочем всичко е наред. Как е ръката?

— По-добре. Сојер ме убеди да ходя при физиотерапевт и тя наистина ми помогна.

— А как върви битката с демоните ти?

Неочакваният въпрос внесе смут в съзнанието на Кейд.

— Какво имаш предвид?

— О, моля те. Знам какво те тегли нататък, колкото и да избягваш да говориш за това. Е, какво мога да направя за теб?

— Ще остана тук по-дълго, отколкото възнамерявах. Трябва да ми изпратиш някои неща.

В слушалката се чу потропване на лед в кристал. Ричард беше любител на марковото вносно уиски.

— Какви по-точно?

— Трябва ми смокингът. Онзи, по-скъпият.

Смехът на Ричард прогърмя през хилядите километри, които ги разделяха.

— Отговори ми само с да или не. Това има ли връзка с жената от миналото ти?

По дяволите тоя Ричард с неговите телепатични способности!

— Да, но...

— Ще го опаковам заедно с другите дрехи. Още нещо?

Ако признанието, че удължава престоя си заради жена, не беше достатъчно унижително, следващата му молба можеше да предизвика още повече подозрения.

— Отегчен съм. А и Сойер има доста прилична работилница. Искам да ми изпратиш последния проект.

Този път мълчанието беше по-тежко и в гласа на Ричард нямаше закачка:

— Какво става, Кейд? Мислех, че това е по-скоро почивка, а не преместване.

— Нито едното, нито другото. Става въпрос за рехабилитация. Отегчен съм до смърт и имам нужда да се занимавам с нещо. Точно ти ме накара да се заема с този проект, преди да тръгна към Ел Капитан, така че трябва да си доволен.

— Сигурен ли си, че ще се върнеш в Сиатъл до края на лятото?

— Ричард не изглеждаше въодушевен, в гласа му се усещаше притеснение.

— Поне такива са плановете ми. — Уверенията му щяха да бъдат много по-убедителни, ако съмненията не се прокрадваха в думите му. — Бих бил истински идиот, ако съсия всичко, което градихме заедно толкова години.

— Така е — съгласи се Ричард с предупредителна нотка в гласа и отново разклати леда в чашата си.

— Ще се погрижиш ли да ми изпратиш дрехите и проекта?

— Още утре сутринта.

— Благодаря ти, Ричард.

— Да, да. Пази се от алигатори.

Връзката прекъсна.

Кейд допря телефона до брадата си, обзет от безпокойство. Макар да не можеше да се каже, че беше излъгал, партньорът му не бе толкова сърдечен както обикновено. Не ставаше въпрос за доверие. Ричард многократно беше доказал лоялността си във времето. Беше негов наставник в един суров свят.

Когато знаците, бележещи границите на Котънблум, се изгубиха в далечината, той реши, че оставя зад гърба си и тесногърдите, дълбоко вкоренени нагласи на града. Но подобно на калта, полепнала върху ботушите му, те го следваха навсякъде. Дори в Сиатъл.

Същите социално-икономически бариери, които го отделяха от останалите в Котънблум, застрашаваха и успеха му в Сиатъл. Всъщност бяха дори по-коварни и по-опасни, защото вместо ясната разделителна линия на реката, бариерите там бяха подвижни, спъваха го и непрекъснато го изненадваха.

Едва когато се беше научил да действа непочтено, всички прегради се сринаха и вече не препречваха пътя му към целта. И започна да играе жестока, безмилостна игра, която можеше да накара дори безскрупулен банкер да ахне.

И успя. Имаше пари. Висшето общество охотно разтвори обятията си за него, сякаш беше роден там. Но нещо все още му липсваше и все по-често се питаше дали всичко научено до момента не беше абсолютно излишно в търсенето на ключа към щастиято.

Струваше му се, че той се крие в сърцата на хората, които обичаше. Неговата забавна, буйна сестра, злопаметният му и изключително умен брат и безгрижният му, безотговорен чичо. И Монро. Изглежда, твърде много неща зависеха от нея. Страх замени терзаещото го безпокойство. Добре пазената му независимост се рушеше, също както реката бавно, но сигурно променяше бреговете си.

Дълго седя сам, изгубил предишната си решителност. Когато накрая отиде да си легне, отвори прозореца и остави прохладния, напоен с дъх на глина нощен бриз откъм реката да възкреси спомените в сънищата му.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Нервността караше Монро да се чувства малко нестабилна на високите си токове. На следващия ден краката ѝ щяха да я мразят, но точно сега няколкото допълнителни сантиметра ѝ вдъхваха успокояваща самоувереност.

Беше се върнала да пробва предизвикателната коктейлна рокля от витрината на магазина и щом се погледна в огледалото, направи наум няколко изчисления, за да оправдае покупката.

Очите на Андрю светнаха, когато я посрещна на вратата на дома на родителите му, но тя не я беше купила, за да го впечатли. Беше се взирала в отражението си, питайки се какво ли би казал Кейд, който дори нямаше да присъства на партито. Още един предупредителен сигнал, че той владееше съзнанието ѝ.

Госпожа Таруотър, облечена в дълга, обшита с пайети и мъниста рокля в златножълто, я приветства с целувка, която почти не докосна бузата ѝ. Тя се суетеше около доставчиците на храна, докато съпругът ѝ стоеше до полицата на камината с чаша уиски в ръка и вид на човек, който би предпочел да се готви за чернодробна трансплантация, отколкото за поредния благотворителен коктейл.

— Натоварен съм с обслужването на бара. Нали нямаш нищо против да те оставя сама за малко? — Собственическото, покровителствено поведение на Андрю я дразнеше и тя го удостои със скована усмивка на стиснатите си устни, усвоена през десетките часове, прекарани на подобни мероприятия.

— Ще се справя. — Когато се наведе да я погали по бузата, Монро се отдръпна инстинктивно.

Той я изгледа странно, но се отдалечи. Двуетажната жилищна площ беше превърната в общодостъпно пространство с шведски маси, бар до една от стените и малък дансинг в отдалечен ъгъл.

Ако вечерта минеше добре, най-после щеше да наеме допълнително помещение и професионален консултант, с когото момичетата да споделят проблемите, с които се сблъскваха. От нея се

искаше в продължение на няколко часа само да се усмихва и да говори за програмата. Незначително усилие. Мислите ѝ се насочиха към Кайла. Все още нямаше вест от нея. Стомахът ѝ се сви тревожно.

Регън се появи на входната врата в малка черна рокля, която подчертаваше всяка извивка на тялото ѝ, но го покриваше плътно от врата до коленете.

— Е, все пак се върна да я купиш — огледа тя тоалета на приятелката си. После я прегърна и деликатният ѝ цветен парфюм обгърна Монро.

— Иска ми се да не го бях направила.

— Но защо, за бога? Изглеждаш толкова съблазнителна.

Монро се огледа, но господин Таруотър очевидно не се интересуваше от друго, освен от пресушаването на поредната чаша.

— Защото Андрю реши, че съм я облякла заради него. Абсолютно съм сигурна, че смята този коктейл за първата ни среща. Чувствам се като измамница. Като че ли върша нещо непочтено за пари. Все едно майка му ме купува за сина си.

Регън въздъхна и махна пренебрежително към стаята.

— В крайна сметка изобщо не става въпрос за теб и Андрю. Всичко е заради госпожа Таруотър. Няма да се изненадам, ако реши да прекръсти групата на свое име. „Момичетата на Таруотър“ или нещо такова.

— Значи не трябва да изпитвам угризения?

— Ти си гаранцията, че всички тези хора ще спят по-добре тази нощ с ясното съзнание, че са помогнали на онези, които нямат нашия късмет.

В закачливия цинизъм на Регън имаше повече от зрънце истина.

— Единственото, което трябва да направиш, е да не оставаш насаме с Андрю до края на вечерта, което няма да е трудно. А следващия път, когато те покани на среща, любезно да отложиш за друг ден. Покани ли Кейд?

— Занесох покана на Тали, но тя няма да дойде. Защо да каня Кейд?

— Щеше да бъде чудесен щит между теб и Андрю. Освен това, колкото и да си сдържана по отношение на случилото се след изчезването ти онази вечер, когато се върна, цялата беше изцапана с блажна боя.

Топлина плъзна по врата ѝ.

— Мислех, че не си забелязала.

— Напротив, забелязах. Само че не исках да говоря пред Наш.

Отклоняването на темата беше защитна тактика, която Монро използваше, щом разговорът станеше неудобен за нея.

— А какво се случи между теб и Сойер?

— Нищо. — Лицето на Регън пламна и луничките се открииха по-ярко. — Но има по-вълнуваща новина. Можеш ли да познаеш кой е хванат да шофира пиян?

— Дори няма да се опитам да отгатна.

— Сам Ландри.

Вълна от неприятни тръпки премина по тялото ѝ.

— Кога?

— Миналата седмица. На по-малко от километър от „Таверна Ривършак“. Спипали са го полицаите от Котънблум Периш.

— И какво ще стане с него сега?

— Нямам представа. Не съм сигурна дали имам правомощията да го принудя да напусне Градския съвет. Вече ми звъняха поне десетина притеснени граждани. — Регън въздъхна и продължи с неприкрит сарказъм: — Като че ли наистина ги е грижа за града. Просто слухтят, след като са чули новината. Предполагам, че тази вечер ще ни зарадва с присъствието си.

— Той е сред поканените?

— Двамата със стария Таруотър играят заедно голф, пък е и постоянен гост на всяко мероприятие с безплатен бар. След като се върна отново необвързан, има вид на мъж, тръгнал на лов.

Имаше ирония във факта, че Сам щеше да даде пари за фондацията ѝ, когато, макар и косвено, тъкмо той беше причина за създаването ѝ. Монро се насили да задържи мислите си в настоящето и да не им позволи да се изгубят в миналото.

Първите гости пристигнаха и отнеха възможността на двете приятелки да продължат разговора си. Андрю се приближи с ослепителна усмивка, която Монро определи като момчешка и очарователна, но също толкова неискрена.

— Казах ли ти, че тази вечер изглеждаш страхотно?

— Благодаря. Ти също си много елегантен. — Поне това беше истина. Андрю беше привлекателен мъж, който носеше смокинг с

лекотата на Кари Грант.

— Мама настоява да посрещаш гостите с нас.

Монро стисна зъби зад усмивката си, но се остави да я отведе до родителите си и застана между тях. Искаше ѝ се да можеше да се телепортира на брега на реката, където ромонът на течащата вода щеше да успокои опънатите ѝ нерви.

В следващите тридесетина минути гостите прииждаха като пълноводен поток. Жуженето премина в оглушителен шум, отекващ из мраморното фоайе. Тежкото, неприятно чувство в гърдите на Монро нарастваше и ставаше непоносимо всеки път, когато Андрю слагаше ръка на кръста ѝ и палецът му галеше кожата, открита от предизвикателната кройка. Най-послед, след като изминаха няколко минути, без да се появят нови гости и лицето ѝ се схвана от заучената любезна усмивка, тя се извини и отиде да си вземе питие.

Стискайки чаша с изстудено шампанско в ръка, тя кимаше и разменяше любезности с представителите на висшето общество на Котънблум. Беше израсла тук, стъпила здраво в този свят, но се чувстваше така, сякаш обувките ѝ бяха поне с един номер по-малки.

Дамата, с която водеше незначителен разговор, пожела да поздрави групата жени, обвити в ароматен облак от „Шанел № 5“ и носещи до една чанти „Гучи“.

Монро се скри зад една декоративна колона и недокоснатата чаша с шампанско се разплиска по ръката ѝ. Може би имаше нужда от малко течен кураж. Отпи прекалено голяма глътка. Усети неприятен гъдел в носа си и остави чашата на най-близката маса.

— Имаш вид на човек, на когото му трябва поне още едно питие, за да оцелее. — Ниският дрезгав глас я накара да се обърне стреснато. Всичките ѝ сетива се напрегнаха да разпознаят стоящия пред нея мъж. Слухът ѝ стигна до заключението, че без съмнение беше Кейд Форнет, но погледът ѝ блуждаеше по спретнато подстриганата коса, гладко избръснатото лице и безупречно скроения костюм.

Невъзможно ѝ беше да си представи Кейд с копринен пояс и плисирана бяла риза. Този мъж можеше да се яви на кастинг за ролята на Джеймс Бонд. Без брадата си изглеждаше няколко години по-млад и много изискан, най-сексапилният мъж, когото някога беше виждала.

— Ето — подаде ѝ една чаша с шампанско и отпи от другата.

Тя я пое като робот, все още примигвайки срещу струящата от него мъжественост.

— Учудена съм, че не пиеш мартини.

— Учудена, а не смаяна? — Устните му, още по-изразителни без прикритието на брадата, се разтеглиха в широка усмивка. — В поканата пишеше, че официалното облекло е задължително.

— Разбира се — глуповато отвърна тя, втрещена в безупречно вързаната му папийонка. Очевидно не беше с клипс. Опита да отклони поглед, но той стигна само до широките рамене, стегнати в елегантното сако. — Тали също ли ще дойде?

— Не, но ти изпраща поздрави.

Одеколонт му се носеше във въздуха, примамвайки я да пристъпи към него и да вдиша дълбоко замайващия му аромат. Бикините ѝ нямаше да устоят на пикантната миризма, очевидно създадена, за да освобождава жените от бельо.

— Какво не е наред? Не обичаш ли шампанско? — Докато се взираше в него, той беше пресушил чашата си.

— Не пия. — Лекотата, с която изрече думите, я изненада. Не споделяше някаква дълбока тайна, но беше прекарала годините в колежа, а и тези след това, държейки питието единствено за заблуда. Беше по-лесно, отколкото да обяснява причините за въздържанието си.

Той я погледна с разбиране, взе шампанското от ръката ѝ и го остави на масата.

— Заради майка ти?

Гостите се движеха около тях, не достатъчно близо, за да ги чуят, но и не твърде далече за разговор, какъвто изобщо не искаше да води. Монро кимна и Кейд веднага влезе в нейния тон. С него това беше изключително лесно.

— Обръснал си се. — Поради липса на разумни доводи показалецът ѝ се плъзна по силните скули към долната му устна.

Очите му се разшириха и позата му стана хищническа при допира, изтрил целия му чар и чувство за хумор. Изглеждаше така, сякаш щеше да я обладае пред погледите на целия елит на Котънблум. Но тя не беше за подценяване. Може би щеше да му скочи първа, да обвие крака около кръста му и да го помоли да намери някаква хоризонтална повърхност. Или вертикална. Дали отгатваше намеренията ѝ в напрегнатия поглед?

Защо беше тук? Със сигурност не беше заинтригуван от каузата й. Може би да натрие носовете на хората, които не му бяха дали шанс преди толкова години? Да докаже, че не е по-лош от останалите? Или пък заради нея?

Трябваше да се разсеят с по-безобидна тема, далече от поглъщащите вълни на желанието, което ту се отдръпваше, ту прииждаше помежду им. Прочисти гърлото си, но гласът й все пак прозвуча необичайно дрезгаво:

— Защо дойде тази вечер, Кейд?

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Той беше влязъл в стаята, привлечен от нея като кораб, търсец сигурно пристанище по време на буря. Не беше точно объркан, но някакъв акорд свиреше фалшиво и объркано в гърдите му. Успокои се едва след като я видя. Грабна две питиета и тръгна към нея. Отзад успя да се наслади на разголения гръб в предизвикателно изрязаната рокля и сексапилната, артистична прическа. И все пак под гладката и на пръв поглед деликатна кожа се криеха добре тренирани мускули.

Той беше роден ловец, свикнал да изучава плячката, да се възползва от слабостите ѝ, да използва всякакви начини за постигане на крайната цел — независимо дали трябваше да я улови или унищожи. Този начин на мислене беше подпомогнал успеха му и бе затвърдил репутацията му на безмилостен бизнесмен.

Монро не играеше никаква игра. В погледа ѝ се четеше глад и той установи, че иска да отвърне на откровеността ѝ. Защо да се преструва? Точно затова беше дошъл. Да я види. Да ѝ даде възможност да го види. Да ѝ покаже, че и в нейния свят се чувства точно толкова добре, колкото и край реката. Че може да се конкурира с Андрю Таруотър и да го победи на собствения му терен.

— Тук съм като представител на семейство Форнет. Устройва ли те?

— Разбира се. Просто не очаквах... — Погледът ѝ обходи тялото му.

Учудването ѝ го накара да се усмихне, както при реакцията на служителя на паркинга, който имаше удоволствието да паркира стария пикап. Кейд изпитваше задоволство от съпоставката между онова, което е бил в младостта си, и това, в което се беше превърнал сега.

— Изглеждаш чудесно. Тази рокля трябва да се продава с предупредителен етикет.

Червенината, избила по нежната кожа, се плъзна от гърдите към лицето. Можеше да го заяви със сигурност, защото деколтето отпред беше също толкова дълбоко. Дамската плик чанта, притисната под

мишницата, и обсипаният със сини камъни медальон подчертаваха нежните ѝ извивки. Искаше му се да я докосне, но се страхуваше, че няма да може да спре.

— И ти доста си се издокарал — отвърна му задъхано и още повече се смути.

Черният костюм от Армани беше шит специално за него. Бутиковите облекла не бяха подходящи за широките му рамене, а от Ричард бе научил, че опаковката имаше значение. Особено за компания като тази, събрала се тук тази вечер.

— От време на време се дегизирам и дефилирам около инвеститори и концесионери, които биха проявили интерес към лицензиране на патентите ми.

— Колко богат си всъщност?

Зададен от всяка друга жена, въпросът щеше да го накара да застане нащрек и да потърси най-близкия аварийен изход. Но Монро го изрече някак нехайно и неопределено, което подсказваше, че отговорът не бе жизненоважен за нея. Просто от любопитство.

— Имам достатъчно пари, за да правя каквото си поискам. Да пътувам. Да се забавлявам.

— Или да помогнеш на Тали да разработи спортната зала?

Челюстта му се стегна, докато преценяваше дали да отрече. Обикновено не му беше трудно да изопачи истината и да я нагоди към собствения си интерес, но тази жена беше събудила дълго потисканата му съвест и се извисяваше като титан в съзнанието му. Изобщо не се съмняваше, че са в процес на преговори. Не беше сигурен само какъв беше залогът.

— Предполагаше се, че няма да каже на никого.

— И не е. Колкото и да е шокиращо, аз *не съм* глупава. — Провлечено изречената закачка го накара да се усмихне.

Нещо, което никога не правеше по време на преговори. Но тези очевидно щяха да се окажат най-важните в живота му. Обикновено не допускаше някоя сделка да стане толкова значима, че да не може да се оттегли, но в този момент единствено експлозия можеше да го отдели от нея. Предупредителните камбанки зазвъняха приглушено.

— Колкото и да е шокиращо, това не ми убягна.

— Какво друго забеляза? — Така ли се бе появил изразът „да те разсъблечат с поглед“? Защото Кейд почти усещаше как се разхлабва

възелът на черната му копринена папийонка.

Колко далече искаше да ги отведе флиртът им в присъствието на местните благородници? Подложи я на изпитание, като остави погледа си да проследи дълбокото деколте на тъмносинята ѝ коктейлна рокля. Не успя да я смути. Раменете ѝ се облегнаха на колоната, гърбът ѝ се изви в поза, подсказваща самоувереност и пълен контрол над тялото.

Кройката на роклята подчертаваше формата и пълнотата на гърдите ѝ, непристегнати от суетен. Твърдите зърна повдигаха леко тъканта и го караха да осъзнае болезнено, че би могъл да смъкне дрехата през раменете ѝ и да я изпие с очи и устни. Подпря ръка на колоната малко над главата ѝ, без да я докосва. Ароматът ѝ се изви около него, чувствен и изкусителен.

— Забелязах, че си пораснала и обичаш да си играеш с огъня, Монро. — Сведе поглед точно когато пръстите ѝ се обвиха около медальона, висящ между гърдите ѝ. Гласът му стана още по-дрезгав: — Не мога да забравя как направо полудях под мен на брега на реката.

Очите ѝ се разшириха, ръката застина неподвижно. Той беше не по-малко изненадан от нея да чуе тези думи от собствената си уста. Беше сложил всичките си карти на масата, вместо да запази козовете.

— Вероятно беше заради ситуацията.

— И каква беше тя?

— Сецаш се — тъмнината, опасността.

Мисълта, че друг мъж можеше да лежи по гръб, докато Монро го целуваше и го докарваше до лудост, накара Кейд да изскърца със зъби.

— Значи би целувала и Андрю Гъзуотър по същия начин?

— Това е най-детинският прякор, който съм чувала някога — прошепна тя и избухна в смях.

Наистина беше детинско. Старото прозвище изскочи от съзнанието и просто излетя от устата му. Отдавна беше научил, че с хора като Андрю Таруотър трябва да се бори с думи, а не с юмруци. Обикновено използваше по-фина тактика, но този мъж предизвикваше у него някакво ожесточение.

— Ти се засмя — отбеляза той с леко засрамен, отбранителен тон.

— Е, никога не съм претендирала, че имам интелектуално чувство за хумор — намигна му Монро.

Чувствата, въртящи се в стомаха му като в центрофуга, бяха объркани и непознати. Пое си дълбоко въздух и огледа стаята.

Андрю държеше реч, заобиколен от половината членове на Младежката лига. Регън Ловел стоеше до високия от пода до тавана прозорец и се взираше в тъмнината, потънала в свой собствен свят. Уловил чашата си с две ръце и с измъчено изражение, господин Таруотър беше приклепчен между проповедник от „Христовата църква“ и съпругата му, очевидно тръгнали на лов за поредното дарение.

Кейд разпозна някои от местните хора, у които единствената промяна бяха посивелите коси и наедрелите тела. Повечето не помнеше по имена, въпреки че му се струваха познати. Времето беше преминало през Котънблум като армията на Шърман^[1].

— И всички тия хора тук ще напишат чек за твоята програма?

— Предполагам. Честно казано, ще бъда благодарна на всичко. Мога да уча момичетата да се защитават, но ти сам видя какво стана с Кайла. Все още не отговаря на съобщенията ми. Притеснявам се да не се е случило нещо още по-лошо.

— По-лошо?

— Изнасилванията по време на среща не са рядкост. Често момичетата обвиняват себе си. Не споделят с никого. Смятат, че само защото тези негодници са техни *гаджета* — направи кавички във въздуха, — случилото се е в реда на нещата.

— Така ли беше по времето, когато растяхме?

— Не си ли спомняш? — Погледна го с лека усмивка. — Знаеш ли, винаги съм се чудела дали тогава си имаше приятелка, но ме беше срам да те попитам.

— Бях прекалено зает с работа и няхах излишни пари, за да заведа някое момиче на прилично място. Пък и не бях привлекателен за тях. Само най-отчаяните ученички можеха да проявят интерес към отпаднал от училище неудачник, който издържа две деца.

Не спомена болката, която беше изпитал вечерта, когато бе абитуриентският бал на неговия клас. Тръгваше си от тежка втора смяна, когато момичетата с пайети и къдрици и момчетата в смокинги и разноцветни жилетки влязоха в любимото им заведение. Енергията им проникваше през стъклото на прозореца на денонощния ресторант, а Кейд седеше в стария пикап с включен двигател и местеше поглед от

бившите си съченици към черните си нокти и грубите си ръце. После се прибра и пропусна вечерята.

Тонът ѝ все още бе ведър, но прозвуча някак насила:

— Впрочем и аз не излизах много по срещи.

Въпреки че личният живот беше забранена тема по време на срещите им по пълнолуние, понякога тя споменаваше за едно или друго момче, които искали да излизат с нея. В началото желаше единствено да я предпази, познавайки момчетата на тази възраст, но постепенно чувствата му ставаха по-объркани и по-сложни. Накрая престана да я пита дали си има приятел, защото представата, че може да е с друг, го довеждаше до лудост.

— Ти с кого отиде на абитуриентския си бал? — Ако му кажеше, че е била с Таруотър, щеше да има нужда от нещо по-силно от шампанско.

Устните ѝ се изкривиха в гримаса.

— Регън се уреди с любовна среща. Тъй като нямаше кой да придружи Сојер, отидохме заедно. Пък и не исках да прекарам вечерта с никого от моето училище.

— Ами ако те бях поканил аз? — Защо, по дяволите, каза това?

Тя си пое шумно въздух.

— Не допусках, че можеш да погледнеш на мен по такъв начин.

— И си била права. Въпросът беше хипотетичен. — Прочисти гърлото си и отстъпи крачка назад, внезапно почувствал необходимост да се отдръпне от нея. — Надявам се, че ще използваш добросъвестно дарението ми.

— Благодаря ти за съпричастността. Ти сам видя защо се нуждая от парите.

— Виж, наистина съчувствам на момичета като Кайла, но не ме бъркай с наивен алтруист. — Дрезгавият му глас беше пълен с предупреждение и привлече вниманието ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — погледна го с присвити очи тя.

— Не се ангажирам с каузи. — Тя наклони глава и го изгледа изпитателно. Наистина ли искаше да го чуе от него? След като толкова години се бе грижил за нея и я бе защитавал, думите изглеждаха неизбежни, а в гласа му се прокрадна първична грубост: — Дойдох заради теб, Монро. Желая те. Разбираш ли ме?

Под суровото изявление се спотайваше нещо много по-силно. Нещо, което все още не беше готов да признае. Сексът беше единственото просто и ясно предложение, което честно можеше да ѝ направи в момента.

Вместо да се преструва на изненадана, възмутена или доволна, в изражението ѝ се появи нещо, което той определи като решителност. Виждаше го всяка сутрин, когато се погледнеше в огледалото.

— А ако това не ми е достатъчно?

Ръкавицата беше хвърлена и за първи път Кейд беше на път да изгуби още преди да е направил следващия си ход. Какво, по дяволите, очакваше тя от него? Обещание за вечна любов? Невъзможно.

Той виждаше това, което искаше, и го преследваше със същата първична целеустременост, с която бе съхранил и семейството си. Ако то беше секс, получаваше го. Край на историята. Никакви оплаквания. Не че се задържаше на едно място достатъчно дълго, за да даде възможност на жената да изрази мнение. Монро със сигурност не беше безразлична към него. Можеше да се възползва от тази ѝ слабост. Докато я гледаше, притиснала гръб към колоната, изпита измамно усещане за уединение, което го окуражи.

— Колието ти е много красиво. Идеално за тази рокля. — Като започна от ключиците, плъзна ръце от двете страни на верижката, докато стигна до медальона. Докосна синия камък, оставяйки пръстите си да погаят вътрешната извивка на гърдите ѝ. Тя затаи дъх, кожата ѝ поруменя, деликатният аромат на парфюма ѝ се усети по-силно.

Монро прошепна името му и той вдигна поглед от пръстите си към очите ѝ. Потъна в дълбините им и бръмченето на гласовете наоколо замря. Разпозна пламналата страст и беше сигурен, че тя вижда същото в неговите очи. Но там имаше и нещо друго. Предпазливост.

Меката ѝ длан покри твърдите му, изкривени от работа кокалчета. Той веднага престана да я дразни, улови ръката ѝ и вплете пръстите си в нейните в символичен жест отпреди много време.

— Хипотетично казано, Кейд? Бих приела.

Топлината, която го заля, нямаше нищо общо със страстта.

— Ето те и теб, Монро. — Андрю се появи отстрани и тя пусна ръката му, сякаш се срамуваше. По дяволите, може би наистина се смути.

Андрю плъзна ръка зад гърба ѝ и Кейд изпъчи гърди като животно, защитаващо територията си. При тази оскъдна рокля, без съмнение докосваше голата ѝ кожа. Мисълта беше почти непоносима.

Дразнещата флуоресцентна усмивка на Андрю трепна. Погледът му се прехвърляше от Кейд към Монро и обратно. Мъжът трябваше да е сляп и глух, за да не усети случващото се помежду им.

Диджей около петдесетте зае празното място в салона за музика. Златните хитове на Синатра привлякоха няколко двойки в средата на стаята, а разговарящите веднага повишиха тон, за да надвикат допълнителния шум.

— Форнет. Радвам се да те видя сред нас, представителите на Луизиана, като се има предвид, че повечето от момичетата, на които Монро помага, са от вашата страна на реката.

Сякаш огромен чук разби и последната останала любезна мисъл и дума в съзнанието на Кейд и настроението му рязко спадна.

— Таруотър. Щастлив съм от възможността да подпомогна Монро. И Тали.

— Проблемът не се свежда до класата или социалното положение, Андрю. Знаеш, че такива деца има и в двете половини на града — намеси се Монро с тон, който подсказа на Кейд, че двамата вече бяха водили този разговор няколко пъти.

Вълна от ръкопляскания плисна от балкона и ги изолира от останалата част на компанията. Няколко души започнаха да скандират името на Монро.

— Мама иска да кажеш няколко думи. Би ли ни извинил? — Андрю му отправи убийствен поглед.

Кейд остана загледан в очите му малко по-дълго, отколкото позволяваше приличието, и оголи зъби в някакво подобие на усмивка.

Домакинът поведе Монро към бара, където майка му я очакваше, предлагайки ѝ чаша шампанско. Следваше речта. Самоувереността ѝ беше естествена и овладяна, но Кейд почти не обърна внимание на думите ѝ на благодарност към общността и списъка от услуги, които искаше да предложи на момичетата в риск от двете страни на щатската граница.

Андрю я следваше неотклонно, поставил ръка върху нея, сякаш не можеше да стои на собствените си крака и всеки момент щеше да

падне. Взираше се в нея с кучешка преданост и страст. Очевидно беше изцяло запленил от тази жена.

Вяло ръкопляскане отбеляза края на блестящата ѝ реч. Тези хора бяха дошли заради партито и данъчните облекчения. Докато на теория искаха да се сложи край на насилието, в действителност нямаха време да мислят за него — освен ако не бяха лично засегнати, както някога Монро.

Андрю я улови за рамото и се наведе да прошепне нещо в ухото ѝ. Вероятно просто вдишваше аромата ѝ и се наслаждаваше на нежната извивка на гърдите, както и Кейд преди малко. После я поведе към откритото пространство и я завъртя в танц. Кейд се вбеси и продължи да подклажда враждебността, бълбукаща в него като лава.

Сервитьорът тръгна между гостите, понесъл поднос с шампанско. Той грабна една чаша и я пресуши на две глътки. Папийонката го задушаваше като примка, затова я свали, разкопча горното копче на ризата и остави краищата на яката ѝ да висят.

Майката на Андрю се приближи към него до колоната. Кейд се насили да откъсне поглед от Монро. Госпожа Таруотър изискваше цялото му внимание, в противен случай рискуваше да попадне в неловка ситуация. Усмивката ѝ беше като предупреждение.

— Господин Форнет. Много мило от ваша страна, че дойдохте.

Дори не си направи труда да прояви любезност. Беше тук заради Монро. Въпреки това натрапчивият импулс да впечатли тези хора, които не му бяха дали шанса да направи нещо с живота си, тежеше в гърдите му като блатен камък.

Госпожа Таруотър отпи от чашата с шампанско и диамантената ѝ гривна проблесна на светлината. Около нея витаеше мирис на стари пари, добро потекло и скъп парфюм. Ако беше куче, със сигурност щеше да бъде ловно. А Кейд винаги беше предпочитал улични превъзходни.

— Госпожо Таруотър. Поздравявам ви за идеята да организирате този благотворителен коктейл.

— Да. Ние обожаваме Монро. — Наклони глава и погледна през спуснати мигли. Старомоден жест, описан в глава „Как да манипулираме мъжа“ от „Наръчник на дебютантките“ от хиляда деветстотин и петдесета година. — Синът ми е направо омагьосан.

Кейд се обърна към дансинга, където Монро даряваше Андрю с една от магическите си усмивки. Нещо болезнено присви гърдите му. Дали не го използваше като временна тръпка, докато се уреди с мъж като онзи, с когото танцуваше?

А госпожа Таруотър продължаваше полугласно:

— Вашето дарение за каузата ѝ е много щедро, господин Форнет, но не бих искала да ви причини затруднения. Стига да кажете, ще скъсам чека и ще се погрижа никой да не научи.

Част от него искаше да разкрие размерите на състоянието му, да ѝ покаже, че ако пожелае, би могъл да си позволи дори да купи огромната им къща. Но другата, гордата част от него, която му помагаше като тийнейджър да влиза уверено в благотворителните центрове с храна, го накара да се придържа към вежливостта и каза само:

— Не е необходимо. А сега ще ви помоля да ме извините.

Обърна ѝ гръб и се насочи към периферията на тълпата. Мъж на средна възраст стоеше до бара и се взираше в него, сякаш искаше да извади нож и да го забие между ребрата му. Познато чувство, примесено с неприязън, се надигна у него, докато се ровеше в спомените си, опитвайки се да разпознае непознатия. Не му отне много време, защото онзи вече се приближаваше с широки крачки.

— Добър вечер — поздрави Кейд предпазливо, сякаш поставяше стръв в капан.

— Ти беше, нали? Видях те онази нощ.

— Опасявам се, че трябва да бъдете по-конкретен.

— Ти извика ченгетата да ме приберат.

— Не съм бил аз, господине. Къде казахте, че сте ме видели?

Раменете на мъжа се отпуснаха и част от враждебността изчезна от лицето му.

— Не ме ли помниш, момче?

Кейд игнорира просташката фамилиарност и отново се вгледа в чертите на непознатия. В младостта си се беше опитвал да не привлича към себе си вниманието на властите в Котънблум и да не си създава неприятности, за да може да задържи Тали и Сойер у дома, но очевидно в някакъв момент беше ядосал този човек.

Внезапно през тялото му премина тръпка, сякаш беше бръкнал в контакт.

— Сам Ландри. Мислех, че се ожени и замина за Джорджия. Кога се домъкна обратно в града? — Ярост, която би трябвало да е намаляла през изминалите десет години, премина като ток помежду им.

След като мъжът се ожени и напусна Котънблум, Кейд престана да го следи. Фактът, че беше поканен и се беше появил в елегантен смокинг, означаваше, че не беше съсипал напълно живота си. За съжаление.

— Винаги си бил невъзпитан блатен плъх. — Подкупващата усмивка на лицето на Сам беше само за благоприличие.

Обидата изобщо не засегна Кейд. Бяха го наричали с много по-неприятни имена.

— Монро знае ли, че си се върнал?

Мъжът сви устни и измърмори:

— По дяволите... Монро! Тя трябва да е.

Кейд приведе гръб и пристъпи към него:

— Какво искаш да кажеш?

— Дватамата с нея си разменихме няколко приказки миналата вечер в таверната, а малко след това ми налетяха ченгетата. Няма начин да е съвпадение.

Онази нощ Кейд беше толкова съсредоточен в търсенето на Монро, че не бе обърнал внимание на никой друг. Сега му се искаше да бе срещнал Сам в тъмния паркинг на кръчмата, вместо в ярко осветената къща на семейство Таруотър.

— За какво те закопчаха? Че караш пиан? — Мълчанието на другия беше достатъчен отговор. Може би в крайна сметка нещата за него нямаше да се развият толкова добре. — Независимо дали Монро е извикала полицията или не, ти си седял зад волана. Да не очакваш хората да си затварят очите?

— Аз съм член на Градския съвет на Котънблум. Избраха ме през пролетта. — Изложи факта, сякаш играеше на „Монополи“ и подходящата карта можеше да му помогне да избегне затвора. Кейд нямаше да се изненада, ако се кандидатираше за кмет на следващите избори. Притежаваше змийски чар и все още беше привлекателен и в добра форма. За някои хора единствено опаковката имаше значение.

Как щеше Монро да се среща очи в очи с този мъж всеки ден?

— Не съм забравил какво й причини преди години.

— Прие за чиста монета думите на едно младо и наивно момиче, което на всичко отгоре си падаше по мен. Нараних чувствата ѝ, като ѝ казах, че обичам майка ѝ. Ако ми беше дал възможност да...

— Повтарял си си тази лъжа толкова пъти, че накрая си ѝ повярвал, нали?

— Това е самата истина. — Тъмните очи на Сам проблеснаха неуверено, преди да помръкнат. — Тя се разсърди и избяга.

— Може би ти е простила онова, което се опита да направиш. Но аз не съм толкова милосърден. Ти криеш доста тъмни неща в миналото си. Може да реша да ги извадя на светло.

— Заплашваш ли ме? — Изумлението по лицето му го накара да си помисли, че не са много хората, осмелили се да се изправят срещу Сам Ландри.

— Да. Май така излиза. — С тези думи Кейд се отдалечи усмихнат. Никога не вредеше врагът да бъде изваден от равновесие. Разумно беше да е подготвен, в случай че някой реши да нарани Монро.

Щеше да проведе няколко телефонни разговора. Колкото и арогантен да беше Сам, не би могъл да зарови тъмните си тайни прекалено дълбоко.

Монро продължаваше да води светски разговори, насочвана от Андрю Таруотър в ролята на гид. След пререканието му със Сам Ландри старите спомени останаха в съзнанието му като гниеца риба. Мина през френския прозорец и си пое дълбоко въздух. Горещината и влагата на деня отстъпваха мястото си на успокояващия хлад на нощта.

Из тялото му се разливаха вълни от разочарование. Може и да носеше най-скъпите дрехи от всички останали, но за сноби като семейство Таруотър винаги щеше да си остане блатен плъх. Андрю отново отведе Монро на дансинга. Неувереността, която Кейд смяташе за отдавна погребана, изригна с нова сила.

[1] Уилям Тикъмса Шърман (1820–1891) — американски военачалник, участник в Мексиканската война (1846–1848) и командващ армия в Гражданската война на Америка (1861–1865) на страната на Севера. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Напрежение сковаваше тялото на Монро, докато Андрю я въртеше в ритъма на музиката. Тя обичаше танците, но не от този тип. Предпочиташе да танцува в кухнята и да използва бъркалката вместо микрофон, докато готвеше. Поне десет чифта очи не се откъсваха от тях. Кавалерът ѝ изглеждаше невъзмутим, докато всяка нейна вена сякаш бе запълнена с бързо втвърдяващ се цимент.

Безкрайната песен най-после свърши и тя отстъпи назад, опитвайки се да избегне прегръдката на Андрю. Сблъска се с баща му, който водеше към дансинга съпругата си и изглеждаше така, сякаш отива на заколение.

Измърмори тихо извинение и побърза да се насочи към скривалището си зад колоната. Отправи безмълвна молитва Кейд все още да я очакваше там. Госпожа Таруотър я улови за китката:

— Скъпа, хайде да се разменим. Аз ще танцувам със сина си, а ти с Бил.

Джийн Таруотър не беше жена, която приема *не* за отговор. За добро или лошо, това я бе превърнало в авторитет сред общността. Бил Таруотър, който бе истинска пираня в съдебната зала, въздъхна самодоволно, хвана я за ръката и зае позиция. Изненадата ѝ от лекотата, с която той се съгласи, я направи по-сговорчива. Към тях се присъединиха още няколко двойки. Обзелата я клаустрофобия накара сърцето ѝ да забие ускорено.

Андрю улови погледа ѝ и се усмихна над главата на майка си. Монро беше измамница. Смяташе, че има шанс с нея, само че друг мъж се беше настанил трайно в главата и... сърцето ѝ. Увереността, че Кейд я наблюдава отнякъде, правеше преживяването още по-неприятно.

— Жена ми много те харесва. Не бих казал, че е проявявала подобно отношение към някоя от предишните приятелки на Андрю. — Дори снишен до шепот, в гласа на господин Таруотър се долавяше ехо от съдебната зала.

Монро каза смутено:

— Ние с Андрю не се срещаме.

Той се напрегна, забави движенията си и махна към стаята с ръката, която държеше на гърба ѝ:

— Тогава за какво двамата с Джийн устройха този цирк?

— Предполагам, защото са искали да подкрепят разширяването на групата от момичета в риск. Уверявам ви, че и аз, и те оценяваме усилията ви. — Любезните, сковани благодарности бяха единственото, което можеше да предложи.

Недоверчивият поглед, който ѝ отправи, я накара да се почувства като обвиняема, подложена на кръстосан разпит.

— Синът ми определено е много увлечен. В кантората говори само за теб.

Андрю беше възпитан и образован. Беше привлекателен и заможен. Но никога не присъстваше в сънищата ѝ нощем. Нито предизвикваше неконтролируема емоция в нея.

— Той е чудесен човек — отвърна младата жена с откровен и доколкото ѝ се удаде, прочувствен глас.

— Увърташ — засмя се безрадостно Бил Таруотър. — Ще приемеш ли един съвет от мен, Монро?

Без да е сигурна, че наистина иска да го чуе, тя все пак кимна.

— Мъжете като Кейд Форнет са консуматори. Бил е мачкан твърде често и сега упорито се опитва да докаже, че мястото му е в нашите среди. Но никога не е бил и няма да стане един от нас. Ако се хванеш с него, синът ми едва ли ще те чака.

Гневът изпепели цялата ѝ заучена любезност. Испита непреодолимо желание да го удари по гърба още там, наред дансинга. Какво ли щеше да си помисли за нея Джийн Таруотър? Вирна брадичка, срещна открито погледа му, отстъпи назад и рязко освободи ръцете си.

— Аз не съм като вас. Кейд Форнет не трябва да доказва нищо, най-малко на някого от присъстващите тук.

Без да се интересува дали постъпката ѝ не изглежда груба, побърза да се отдалечи, проправи си път през тълпата и се насочи към тяхната колона. Нито следа от него. Дали не се беше отказал и не си беше тръгнал? Парещи сълзи напълниха очите ѝ. Сама. Имаше нужда да остане сама. Насочи се към тоалетната. Група жени, разговарящи в

коридора, я накара да промени посоката. Последното нещо, което искаше в момента, беше да бъде въввлечена в обмен на клюки.

Задното крило на къщата беше тъмно и с няколко градуса похладно от претъпканата зала. Движейки се на пръсти като натрапник, въпреки че никой не си беше направил труда да заключи, отвори вратата на спалнята за гости и стъпи от дървения под върху плюшения килим. Застоялият въздух беше наситен с миризма на нафталин и почистващи препарати.

Студени струи проникваха през вентилационните отвори. Косата гъделичкаше тила ѝ, откритата ѝ кожа настръхна. Усети как потръпва и зърната ѝ реагират на неочакваната прохлада.

— От танците ли се умори? — стресна я дълбокият глас на Кейд.

Подпря рамо на касата на вратата и пъхна ръце в джобовете на панталона си. От проникващата зад гърба му светлина лицето му изглеждаше като тъмно петно.

По равния му глас не успя да определи дали беше разстроен, или бе ядосан.

Думите на Бил Таруотър отвориха прясна, болезнена рана в съзнанието ѝ, затова се хвърли към него, обви ръце около врата му, а благодарение на високите токчета от устата му я дяляха само няколко сантиметра. Въпреки че не беше чул язвителната забележка, изпитваше нужда да го утеши.

— Ка...?

Устните ѝ заглушиха останалата част от въпроса. Вкусът на шампанско върху езика му беше почти толкова опияняващ, колкото и миризмата му. Музиката от голямата зала стигаше до тях приглушена и неразпознаваема. Като в бавен танц, той я прегърна и се обърна само колкото да затвори вратата, оставяйки ги в тишина, нарушавана единствено от тиктакането на часовника.

Ръцете му се движеха по голия ѝ гръб, проникваха под роклята, галеха извивките на ханша. Тя го притисна към стената. Много посилен от нея, той би могъл да се задържи на място или да промени позицията си във всеки момент, но я остави да го води, с което само разпали още повече желанието ѝ. Монро беше загърбила здравия разум, беше се отказала от усилията си да потиска копнежа си по него. Желаше го.

Кейд обви ръце около лицето ѝ и откъсна устни от нейните.

— И отново правиш нещо неочаквано.

— Неприятно ли ти е? — прошепна тя.

— Приличам ли ти на човек, който протестира? — Дъхът му погали бузата ѝ, преди да я целуне отново, после докосна езика ѝ със своя и отново се отдръпна. Тя се наклони към него, жадна за повече. Кейд пое тежестта ѝ, като разкрачи крака, но упорито избягваше устните ѝ. — Гледах как танцуваше с Таруотър. Каква игра играеш? Може би той е мъжът, с когото искаш да те виждат, а аз съм другият, скрит в тъмнината? — Емоционалната нишка в гласа му се обви около сърцето ѝ и го стегна. Ревност? Обида? Гняв?

— Смяташ, че те използвам? — блъсна го в гърдите тя.

— Знаеш, че няма да остана дълго.

Знаеше. Просто не искаше да мисли за деня, в който той щеше да си тръгне от Котънблум. И от нея.

— Какво намекваш?

— Мисля, че получаваш от него нещо, което аз не мога да ти дам, и обратното. Той има влияние в този град, а аз съм мъжът, когото искаш да държиш в сянка и да имаш в леглото си, нали?

— Щом смяташ, че единствената ми цел е положението ми в Котънблум, защо ме последва?

— Защото те желая. Затова и дойдох. — Думите му прозвучаха по-скоро войнствено, отколкото съблазнително. Зад тях надничаше момчето, което държеше на мнението на хората от Котънблум. В крайна сметка той не бе вечният блатен плъх, бродещ в тъмнината.

— Искаш само секс?

— Ако това предлагаш. — Тонът му се смекчи, той погали бедрата ѝ. — Стига да поискаш, мога да бъда груб, вулгарен и малко опасен.

Възбудата ѝ пламна веднага щом нежният допир опроверга суровите му думи. Кейд отдръпна здравата си ръка от крака ѝ, вдигна я към гърдите и погали разголената кожа между тях. Зърната ѝ се втвърдиха, молейки за ласката му.

— Това ли искаш, скъпа?

Тялото ѝ се притисна към неговото, сякаш искаше да се закотви в него, да попие от топлината и силата му.

— Н-не искам това. — Още докато говореше, знаеше, че изрича лъжа. Или поне половин истина. Сексът не беше *единственото*, което

желаеше. Но не би го отказала.

— Недей да заблуждаваш себе си, нито мен. — Той потърка с устни външната страна на ухото ѝ. Монро сграбчи реверите на сакото. — Мога да те обладая още тук, сега, в присъствието на цялото семейство Таруотър и всички побъркани сноби от Котънблум, намиращи се през няколко стаи от нас. И ще бъда много добър, Монро. Ще накарам тялото ти да пее. Ще те накарам да ми се молиш, преди да ти дам онова, от което имаш нужда. А после ти ще се върнеш на онова проклето парти, сякаш нищо не се е случило. И никой няма да разбере какво си искала да направиш в тъмното с бедното, мръсно момче от Луизиана.

Тялото ѝ вече стенеше от копнеж и нужда. Искаше да остане в мрака с него до края на нощта, но трябваше да свърши нещо много по-важно.

С усилие, сякаш разделяше два магнита, успя да се отдръпне от него, отвори вратата и го улови за китката.

— Ела с мен. — Реалността под формата на позната песен на Майкъл Бубле^[1] и прекъсвани от смях разговори внезапно се оказа съвсем близо до тях.

— Какво правиш? — Прокрадналата се в гласа му паника измести грубите сексуални закачки. Успя да го извади от равновесие. Много добре. Беше неин ред да му върне услугата.

Тя го отведе обратно в голямата зала. Песента се смени с балада от осемдесетте години, която беше слушала по радиото и в някои стари филми. Въпреки че не беше точно по нейния вкус, трябваше да свърши работа.

Спря на края на дансинга, на който няколко двойки се клатушкаха в ритъма на музиката, сякаш пресъздаваха абитуриентския си бал.

— Искаш да танцуваш с мен? — Недоверие, примесено с изумление, се прокрадна във въпроса му. — Пред семейство Таруотър и елита на Котънблум, Мисисипи?

В отговор тя плъзна ръката си в неговата и леко стисна дланта му. Сякаш се бяха наговорили да скочат едновременно, направиха крачка напред в един и същи такт на музиката. Тя се обърна към него, сграбчи с пръсти реверите на сакото му, после го прегърна през врата.

Кейд обви с ръка кръста ѝ и я притисна по-плътно, отколкото Андрю.

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш? — Разпери пръсти върху гърба ѝ и пъхна върховете им под ръба на роклята.

Тя се почувства специална.

— Нямам представа какви ги вършим, а ти?

Устните му се стегнаха, преди да се разсмее и да погали с брада слепоочието ѝ.

— Никаква.

Шепот и коси погледи се насочиха към тях от всички страни. Монро би излъгала, ако кажеше, че не се чувства неловко, но не защото се срамуваше от Кейд.

Песента свърши и те застанаха неподвижни, но все още притиснати един към друг. По-бързият ритъм на следващата ги накара да се поколебаят.

Кейд се напрегна и погледна над рамото ѝ секунда преди някой да я потупа по ръката.

— Може ли за момент, Монро? — Въпреки че Андрю отправи въпроса към нея, погледът му беше закован в Кейд. Вероятността някой от двамата да нанесе удар беше твърде голяма. Хората на дансинга не си направиха труда да прикрият любопитството си.

Единствено с цел да заглади ситуацията тя се усмихна.

— Разбира се. Ще се върна след секунда, Кейд.

Той кимна с брадичка към колоната.

— Добре. Както кажеш. — Колкото и близо да бяха застанали един до друг, сянка на отчуждение втвърди гласа и изражението му.

Монро последва Андрю през една от страничните врати към градината. Хладният въздух ѝ подежда като балсам след задуха в големия салон. Спряха на границата, където окосената морава отстъпваше пред полето. Реката беше някъде в далечината и това донякъде успокояваше опънатите ѝ нерви. Ако се случеше най-лошото, можеше да избяга в нощта и да потърси спасението, което бе намерила с Кейд в познатите места на брега.

— Е, какво искаш да обсъдим? — попита тя.

Андрю се приближи, сложи ръце на кръста и разхлабената му връзка се изкриви. Тя усети миризмата на алкохол и безпокойството ѝ нарасна.

— Какво си мислиш, че правиш?

Пред нея винаги се бе представял като весел и добронамерен, но сега ѝ стана ясно, че беше усвоил маниерите на баща си в съдебната зала.

— Не съм сигурна, че разбирам за какво говориш.

— Майка ми направи всичко това... — Той посочи с ръка към къщата. — ... само защото аз я помолих. Тя се интересува от онези момичета точно толкова, колкото и аз. А ти ме правиш за смях пред всички с тоя блатен плъх.

Гневът лумна в нея като пожар:

— Кажи на майка ти да скъса чековете и да върне всички дарения. Не съм ви молила за услуга.

— Ами ние двамата? — Той сложи ръце върху раменете ѝ и пръстите му се раздвижиха в подобие на ласка.

Монро инстинктивно се освободи с рязко движение, за да предотврати евентуална атака.

— Няма никакво *ние* отвъд приятелството. Никога не е имало и няма да има.

Обида и гняв хвърлиха сянка върху безупречния му вид на модел. Тя отстъпи назад в същия миг, в който Андрю направи крачка към нея.

Лунната светлина трептеше над окъпаната в роса, подрязана градина. Красотата и магията на нощния въздух оказаха своето въздействие върху Кейд, но вероятно не по начина, който бе предвиждал градинарят. Това беше сцена за любовни срещи, а някъде в сенките бяха Андрю и Монро. Ако ги свареше да се прегръщат или... нещо по-лошо, веднага щеше да се отправи към най-близкото летище.

Гласовете се носеха от най-отдалечения тъгъл, където жив плет скриваше бликация фонтан. Той се приближи с ловкостта на ловец. Безсилието внасяше несигурност в мъжкия глас.

— Ние сме родени един за друг. Всички го казват.

— Съжалявам, но не изпитвам такива чувства към теб. Нищо не мога да направя. — В тона на Монро се долавяше много повече съчувствие, отколкото Андрю заслужаваше.

— Ти не ми даде никакъв шанс да те заведа някъде. Имам възможност да резервирам маса в местния клуб по всяко време. Канят ме на всички социални събития в Котънблум. Той не може да се сравнява с мен. — Объркването на Таруотър бързо се трансформира в решителност и по гръбнака на Кейд плъзнаха предупредителни тръпки. Всеки мъж, решен да се докаже пред жена, в повечето случаи прави глупости. Това започваше още на спортната площадка в началното училище и продължаваше до сетния му дъх. — Нека ти покажа колко добре може да ни бъде заедно.

Кейд пристъпи иззад храстите. Андрю стискаше ръцете ѝ над лактите и протягаше глава напред като костенурка от черупката. Монро се изви назад в опит да го избегне.

— Махни си ръцете от нея!

И понеже Андрю не се подчини веднага, направи две широки крачки и го блъсна в рамото. Той залитна и я пусна, за да запази равновесие. Кейд се изправи пред нея.

Андрю изкриви презрително долната си устна.

— Винаги си бил жалък, малък блатен плъх. Спомняш ли си как чистеше след мен?

— Да. Винаги си бил истинско нищожество.

— Вече не сме в гимназията, Форнет. О, да, забравих, че така и не я завърши! — Възвърнал усмивката си, той насочи вниманието си към Монро. — Наистина ли предпочиташ този... — Щракна с пръсти към Кейд. — Пред мен?

Кейд стисна ръце в юмруци, нервните окончания около раната на дланта му изтръгнаха. Още една дума и щеше да избие няколко от перфектните зъби на Андрю.

Тя улови стегнатия бицепс на Кейд и го стисна успокоително.

— Да, предпочитам го.

Негодуванието и горчивината, трупани през цялата вечер, изчезнаха с една тежка, дълбока въздишка. Андрю вече нямаше значение. Кейд насочи цялото си внимание към нея.

Копнееше да види мекия блясък в сините ѝ очи. Но вместо това видя върху лицето ѝ изражение на строг учител.

— Вие двамата сте достойни един за друг — изсумтя Андрю, докато минаваше, препъвайки се, покрай тях. Нито Кейд, нито Монро му спестиха презрителния си поглед.

— Наистина ли го мислиш? — попита той.

— Разбира се. Винаги казвам това, което мисля. — Гласът ѝ трепереше от раздразнение.

Тя не желаше Андрю Таруотър. Искаше да бъде с Кейд и танцът беше начин да обяви избора си. Никога не бе изпитвал чувството, което кипеше в него и дори не можеше да го назове. Сякаш се беше изкачил на най-високата отвесна скала и бе застанал на ръба на най-главозамайващата бездна в света.

Той се засмя. Монро го удари с юмрук по рамото. Неочакваното движение го накара да отстъпи крачка назад.

— Какво, по дяволите, направи, Кейд? Изобщо не ми помогна.

— Ти не го искаш.

— Не. Но можех да се справя дипломатично със ситуацията и милион процента по-зряло от теб. Не се опита да ме насили. А и да го беше направил, за пет секунди щях да го превърна в стенещо кълбо.

— Мислех, че помагам. — Той завъртя рамото си, за да уталожить паренето на мястото, където го беше ударила.

— Какво в Андрю те влудява толкова?

Андрю, Монро, градът като цяло го бяха превърнали отново в човека, когото смяташе, че е оставил завинаги в миналото. Някой, твърдо решен да покаже на всички своето място, да докаже, че заслужава жена като нея. Но най-безумното от всичко беше, че се чувстваше по-жив, отколкото през изминалите години.

Вероятно подсъзнателно знаеше, че завръщането му ще предизвика подобен разлом, но не беше подготвен за това, че причината за земетресението щеше да е Монро.

— Ти ме желаеш и вече всички го знаят. — Не можеше да престане да се усмихва.

— Не е изключено да преосмисля избора си. — Гласът ѝ премина от раздразнение до закачка и устните ѝ се изкривиха в съзаклятническа усмивка.

Кейд нямаше представа какъв щеше да е следващият му ход. Да я преметне през рамо и да хукне към най-близкото легло само щеше да затвърди репутацията му на неандерталец.

Те впериха поглед един в друг, влизайки в негласно състезание, само дето вместо да спазва правилата от детската площадка, той обходи с поглед тялото ѝ от горе до долу, без да мигне.

Бризът развяваше полата около краката ѝ, давайки му възможност да се наслади на загорелите стройни бедра, а луната осветяваше голата кожа от шията до гърдите ѝ като самолетна писта. Тя посрещна невъзмутимо откровено сексуалното предизвикателство и дори пристъпи крачка напред. Въздухът между тях се наелектризира, нещо, което вече им беше познато.

Монро подскочи като ужилена. Отвори с изщракване малката чанта и извади телефона си. Светлината на дисплея освети намръщеното ѝ изражение, очите ѝ се присвиха тревожно. Кейд веднага застана нащрек.

— Нещо не е наред?

— Нищо. Вероятно нищо сериозно, но трябва да вървя. — Гласът ѝ заглъхна, издавайки безумната ѝ тревога. — Ще се видим по-късно. Става ли?

Извърна се толкова рязко, че полата ѝ се завъртя около глезените, и се затича като Пепеляшка към къщата. В далечината проблесна мълния и Кейд погледна на запад. Облаци затулиха звездите, превръщайки ги в малки светли точки. Сега, след като Монро си беше тръгнала, можеше да им съчувства.

Вместо да се сбогува и да излезе през главния изход, той използва една от страничните врати на градината. Нямаше да липсва на никого. Стоповете на джипа на Монро проблеснаха в далечината. Беше напуснала партито набързо. Нямаше да навреди, ако я последва, за да се увери, че е в безопасност, нали?

[1] Канадски певец, композитор и актьор, носител на четири награди „Грами“. — Б.р. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Ръцете на Монро трепереха върху волана. Съобщението от майка ѝ беше почти неразгадаемо. Също толкова объркано, колкото и неясният телефонен разговор. Паркира зад старото ѝ БМВ на алеята пред къщата, в която беше преминало детството ѝ. Бронята беше вдлъбната в единия ъгъл, по страничната броня пълзеше ръжда. Някога символ на социален статус, сега бе символ на разрухата.

Измъкна се от джипа, чувствайки се прекалено натруфена и съвсем неподготвена за онова, което я очакваше. След случилото се със Сам приемаше всяко обаждане от майка си спагубен страх. Шокът и разочарованието не намаляваха с времето.

Докато се взираше във входната врата и събираше целия си кураж, установи, че от години не се беше чувствала толкова самотна. Резервният ключ стоеше под саксия с изсъхнали от слънцето розови петунии. Отключи вратата и го върна на мястото му. Изрита високите си обувки и завъртя ключалката по навик.

— Майко? — Гласът ѝ отекна по младежки колеблив.

Всяка стъпка навътре в къщата я връщаше назад във времето към неспокойното ѝ детство. Някои спомени бяха приятни. Като седмиците, преди да се появи новият любовник и да започне нова серия шумни гуляи; периодите, в които цялото внимание на майка ѝ беше насочено към Монро. На връщане от училище я посрещаше аромат на прясно изпечени бисквити, после двете гледаха филми и редяха трудни пъзели.

Но повечето бяха свързани със страх и самота. Върволицата мъже в живота на майка ѝ минаваше и през нейния. Свестните не се задържаха дълго. Оставаха такива като Сам, които се възползваха от влечението ѝ към алкохола и драмата.

— Майко?

— Горе съм. — Гласът ѝ беше слаб и треперещ.

Монро изкачи стълбите по две наведнъж. В банята светеше. Като във филм на ужасите приближи на пръсти, докато инстинктът ѝ я

подтикваше да се обърне и да избяга от чудовището.

Само дето майка ѝ се беше превърнала от чудовище в жалко създание. Седеше до тоалетната с вдигната до средата на бедрата тясна пола и разпиляна около бледото лице тъмноруса коса.

Монро пусна водата, за да отмие повръщаното, и я изправи с усилие. Отнасяйки се с нея като с дете, изтри размазаната спирала и ѝ помогна да си измие зъбите. После я отведе в спалнята и смъкна дрехите и бельото ѝ. Намери някаква тениска в едно от чекмеджетата, пхна ръцете ѝ в ръкавите и я сложи да си легне.

Тъй като никога нямаше да се омъжи повторно, най-вече от инат, майка ѝ поддържаше начина си на живот с издръжката, която бащата на Монро изпращаше всеки месец. Но определената от съда сума се изплащаше, докато тя навърши двацет години. Лишена от сигурния си доход, накрая майка ѝ беше принудена да си потърси работа. Без образование и каквито и да било умения започна като секретар рецепционист в един лекарски кабинет благодарение на връзките на Монро. Въпреки че заплатата не беше голяма, изглеждаше доволна. И Монро си помисли, че най-после е улегнала.

Тя седна на ръба на леглото и отметна косата от лицето на майка си. Поне този път Сам Ландри не беше замесен.

— С кого беше тази вечер?

— С приятели.

— Къде?

— В „Корнър Покет“. Срегнах един мъж. Изглеждаше ми приятен. Хубав. Млад. Постоянно ми поръчваше пиене.

Монро затвори очи и стисна отпуснатите в скута си ръце в юмруци. Барът беше младо копие на „Таверна Ривършак“, но от страната на Мисисипи. Посетителите бяха предимно хлапета от колежа и млади професионалисти. Привличаха ги предимно билиардите маси и промоциите на напитки. Алкохолик в бар рядко се въздържа.

— Знаеш, че не трябва да се мотаеш в „Корнър Покет“.

— Покани ме едно момиче от службата. Не исках да бъда груба.

— Искане ми се да беше дошла с мен на благотворителния коктейл — измърмори по-скоро на себе си Монро.

След кратко мълчание майка ѝ попита:

— И защо да го правя?

— Защото си алкохоличка.

— Не, не. Не съм толкова зле. Ще се оправя...

Когато най-после заспа, Монро обърна главата ѝ настрани, в случай че започне отново да повръща. Осветлението в коридора задълбочаваше бръчките на челото и линиите около очите ѝ. Бе започнала да се образува двойна брадичка, някога стегнатата плът се отпускаше с времето. Кога щеше да порасне? И да признае, че се нуждае от помощ? Не можеше принудително да я включи в оздравителна програма. Това трябваше да стане с нейно съгласие.

Изтощена психически, а също и физически, Монро тръгна към детската си стая в другия край на къщата. Спря, за да проследи с крак дългите драскотини по дървения под. Ритуал, който извършваше всеки път, преди да влезе. Нещо като възпоменание, също като причастието в църквата.

Гръм разтърси стъклата на прозорците. Приближаващата буря съответстваше на настроението ѝ, затова вдигна подвижното крило. Момичешките розови пердета се развяха на всички страни. Вятърът връхлетя на пориви и се завъртя из стаята като разузнаващо животно. Течението измъкна едната завеса навън и я развя като знаме, докато другата се увиваше около краката ѝ в опитите си да се измъкне.

Пое си дълбоко въздух. Влажността и атмосферното налягане се бяха покачили през изминалия час и небосводът изглеждаше готов да се пропука. Бурята идваше от запад и носеше свеж мирис. Нищо общо с ураганите, проправящи си път откъм залива, дъжда със солен вкус и образуващия торнадо вятър.

Наведе се още малко през прозореца и остави студения порив да я разхлади. Дъждовна капка капна на врата ѝ и се стече надолу към гърдите. Ако роклята не беше толкова скъпа, щеше да изтича навън като хлапачка, за да приветства бурята.

Мълния разсече небето и освети тъмна фигура под прозореца. Ръцете ѝ стиснаха по-силно перваза.

— Това е частна собственост. Махайте се, преди да съм взела оръжието!

Вятърът отнесе думите ѝ и нямаше как да е сигурна дали непознатият изобщо я беше чул.

Силуетът се приближи.

— Аз съм. — Дълбокият глас и лекото накуцване издадоха Кейд.

Беше все още със скъпата риза и панталона, наметнал самото върху раменете си. Официалният костюм смекчаваше вродената му агресивност, но всяка част от облеклото му по някакъв начин разкриваше истинската му същност. Беше мрачен и малко опасен, но това ѝ харесваше.

Мили боже, този мъж сякаш изпробваше някакво хипнотично заклинание върху нея всеки път, когато се озоваваха на няколко крачки разстояние. Погледът му, плъзгащ се нагоре-надолу по тялото ѝ, едва не я беше изпепелил в градината.

— Какво правиш тук? — Тя се надвеси още по-ниско от прозореца и дъждовните капки образуваха хладна пътека по гърба ѝ.

Кейд изтри мокрото си лице.

— Входната врата е затворена, а ти не отговори на почукването ми. Искан да се уверя, че си добре.

Блесна мълния и освети бързодвижещите се облаци.

— Вече не съм дете. Не е необходимо да ме изпращаш до вкъщи и да ме проверяваш непрекъснато. Както не трябваше да се намесваш между мен и Андрю тази вечер.

Той разроши косата си с ръка и погледна краката си, преди отново да вдигне лице.

— По дяволите, знам това тук — потупа слепоочието си, после разпери пръсти върху бялата риза и продължи: — Но нещо става тук, когато усетя нередност. Не мога да се съдържа. Предпочитам да ми се ядосаш, отколкото да пострадаш, след като съм могъл да го предотвратя.

Тежките и топли дъждовни капки разтопиха гнева ѝ като захар. Част от нея искаше да сподели с него проблемите си, но това щеше да бъде удар по независимостта ѝ. Никой, дори Регън, не знаеше колко страшни ставаха понякога нещата с майка ѝ. В крайна сметка, както той непрекъснато ѝ напомняше, скоро щеше да замине. Тогава щеше да се справя сама, както беше свикнала.

— Всичко е наред. Майка ми имаше нужда от помощ, това е. Можеш да си вървиш. — Прокле треперещия си глас и затвори прозореца, преди той да усети слабостта ѝ и да се възползва от нея.

Застанала до тънките пердета, тя го наблюдаваше как се отдалечава. Дъждът се беше усилил, плющеше в улуците и закриваше гледката.

Беше си отишъл. Така беше по-добре, въпреки че изкушението да се втурне след него я накара да впие нокти в дървения перваз.

— Хей!

— Мамка му! — Монро се обърна рязко, изгуби равновесие и сграбчи едната завеса. Платът се раздра и тя се озова седнала върху перваза на прозореца. Мъж стоеше в рамката на вратата, точно както в кошмарите ѝ. Колко ноци се бе мятала плувнала в пот, защото сънуваше, че някой се надвесва над нея? Или още по-често, че не ѝ стигаха силите да избути бюрото до вратата на стаята си?

На мозъка ѝ беше необходима секунда, за да се върне към реалността, но дори тя ѝ се стори цяла вечност, а след нея беше вече късно да овладее реакцията на тялото си. Сърцето ѝ препускаше бясно, цялата трепереше, дишането ѝ беше прекалено накъсано и плитко, за да може да потисне надигнатата се паника.

Мразеше инстинктивния страх, който не можеше да преодолее, независимо от дългите и упорити тренировки. Нямаше никакво значение колко сигурна беше, че може да се защити. Същата паника я беше обзела в тъмната уличка с Дилън, а после и на поляната с Кейд, когато беше побягнала.

— Леле, каква мръсна уста, Монро. — Закачливата забележка беше като шкурка за опънатите ѝ нерви. Той влезе в стаята ѝ, праметнал сакото си през рамо, с прилепнала от дъжда коса. Кейд изглеждаше като актьор, излязъл от холивудски мюзикъл, докато тя имаше чувството, че участва във филм на ужасите. — В следващия момент хвърли сакото върху леглото и обви раменете ѝ. — Какво не е наред?

Топлината на допира му накара дробовете ѝ да заработят отново, но инстинктивно се освободи от ръцете му. Той ги протегна напред, сякаш успокояваше уплашено животно, но отне твърде много от пространството ѝ. Нещо в гърдите ѝ се стегна, въпреки че здравият ѝ разум внезапно се събуди. Кейд, това беше Кейд. Той няма да я нарани. Сърцето ѝ продължаваше да препуска като побягнал кон, диво и безразсъдно. Не помагаше и това, че се намираха в стаята от детството ѝ. Сцената на толкова много от кошмарите ѝ.

— Уплаши ме. Помислих, че... — затвори очи и си представи всичко съвсем ясно, сякаш се беше случило вчера — Сам, надвесен над нея с разкопчани панталони, мазният му глас, забиващ се в

съзнанието ѝ. Тръпки разтърсиха тялото ѝ. Случило ли се беше в действителност? Сън или спомен, вече нямаше никакво значение. Пое си дълбоко въздух. — Как влезе? — Отново прокле издайническия трепет в гласа си.

— С ръждясалия ключ под саксията отвън. — Отново протегна ръка колебливо, давайки ѝ време да протестира.

Трябваше да му каже да си върви. Нямаше нужда от някого, на когото да се облегне. Беше играла тази пиеса с майка си безброй пъти. Когато дланите му погалиха голите ѝ ръце, не ги отблъсна, а се отпусна в обятията му.

Влажната от дъжда бяла риза, прилепнала към мускулите на гърдите и раменете му, измокри лицето ѝ. Все още седнала на перваза и отмаляла под ласката на галещите пръсти, обви ръце около врата му.

Бузата ѝ се притисна към широките гърди, сърцето му биеше под ухото ѝ. Опита се да влезе в неговия ритъм и пулсът ѝ постепенно се забави. Миризмата му беше комбинация от деликатен одеколон и летен дъжд.

Тя се изправи, но незнайна външна сила я задържаше притисната към него. Плъзна ръце по гърдите му, от двете страни на сърцето. Той продължаваше да гали успокоително голите рамене. В корема ѝ се разля топлина.

Кейд я накара да забрави за какво беше тук и какво се опитваше да скрие. Докосна с устни челюстта, после устата му. Целувката беше бавна, подкосяваща коленете. Ръцете му се движеха по цялото ѝ тяло. Пръстите се провряха под изрязания гръб на роклята. Голата плът пламна. Монро измъкна ризата от панталона и плъзна длани под нея. Въпреки влагата, кожата му беше гореща.

Мускулите на гърба му потръпнаха, когато прокара ноктите си по тях. Той изстена и сведе устни към врата ѝ, хапейки я леко. Едната ръка повдигна полата на роклята и се пхна под нея. Грубите пръсти и белегът върху дланта му драскаха бедрото ѝ, преди да обхванат голия хълбок. Тя се сгърчи. Разрязяващата се буря подклаждаше първичните им желания.

Той издаде звук, подобен на леко ръмжене. Звукът резонира в нервните окончания на шията ѝ и предизвика тръпки по цялото ѝ тяло.

— Тази рокля е опасна. Цяла вечер искам да я смъкна от теб.

Екстравагантността оправда похарчените пари. Кейд отдръпна ръката си и полата запърха около голата ѝ кожа. От устните ѝ се отрони тих протестен стон. Искаше отново да усеща допира му. Но, изглежда, той тепърва започваше. Смъкна едната презрамка от заобленото рамо, без да престава да я целува.

Меката тъкан се свлече на гърдите ѝ. Придържайки я, той я наклони назад — леко, но достатъчно, за да изгуби равновесие и да се вкопчи в горната част на ръцете му. Прокара върха на пръстите си по ръба на дълбокото деколте, почти разкриващо втвърдените зърна. Гърбът ѝ се изви още повече, тялото ѝ се молеше. Искаше ѝ се да смъкне от нея скъпата рокля.

Нещо отвън се удари силно в стената на къщата и ги стресна. Бяха се озовали в епицентъра на бурята. Вятърът връхлиташе на мощни пориви и свиреше в процепите на прозорците.

Кейд върна презрамките на мястото им и я целуна отново, но този път с по-малко страст и повече съжаление.

— Майка ти в стаята си в дъното на коридора ли е? Как е тя?

— Добре е.

Не ѝ се говореше за майка ѝ. Искаше да бъде егоистка. Но той извърна лице и устните ѝ докоснаха бузата му.

— Последното, от което имам нужда сега, е да бъда сварен от нея със свалени панталони.

— Тя няма да ни притеснява. Обещавам.

Отново плъзна длани под ризата му, но Кейд улови лицето ѝ с ръце и леко я отмести назад, само толкова, колкото погледите им да се срещнат.

— Искаш ли да ти помогна да се погрижиш за нея и да я настаниш в леглото? — Спокойното му разбиране я накара да се запита дали не му беше навик да помага на пияни жени на средна възраст да си лягат.

— Откъде знаеш?

— Спомням си.

Отказите и оправданията, които обикновено използваше пред другите, нямаше да минат пред него.

— Този път успя да се добере до тоалетната и я заведох до леглото.

Кейд разтри тила ѝ, което ѝ подејства по-успокояващо от баналните съчувствени фрази.

— Мога да се оправя с нея. Правя го вече двајсет години — каза тя със слаб глас.

— Само защото можеш, не означава, че си длъжна, Монро. Опитала ли е с Анонимните алкохолици?

— Майка ми не осъзнава или по-скоро никога няма да признае, че има проблем. Може да мине седмици наред без алкохол. Този път издържа няколко месеца, преди да се върне към предишния разгулен живот. Всеки път, когато си помисля, че най-после се е случило и ще остане трезва, получавам обаждане по телефона или съобщение.

Усещането, че до нея има някой, на когото може да се облегне в буквален и преносен смисъл, пречупи съпротивата ѝ. Ръцете му я обгърнаха и тя отпусна глава върху мускулестите гърди, загледана в подгънатите краища на стария плакат на стената. Този път дланите, галещи гърба ѝ, предлагаха само утеха и подкрепа, нищо друго.

— Мислила ли си за лечение?

— Спестих няколко хиляди, за да покрия разходите за доста скъпа клиника в Джаксън, но тя не се съгласи. Каза, че хората щели да говорят.

— Мислиш ли, че вече не се досещат?

— Сигурно. Но тя се прикрива добре, отхвърля всичко с насмешка. Пък и не пие постоянно. — От нея струеше отчаяние, примесено с безнадеждност. Ръцете му продължаваха да галят гърба ѝ. Внезапно тя въздъхна дълбоко и отпусна цялата си тежест върху него.

— Това не я прави по-малко зависима.

— Знам. — Монро се поколеба само за момент: — Цялата работа е там, че иска да поддържа някакъв имидж в обществото. Наложил ѝ се да започне работа, след като баща ми спря издръжката, но на всички казваше, че го прави за удоволствие. За да има причина да излиза от къщата. Понякога се чудя дали ако я оставя някоя сутрин да се събуди на пода в тоалетната сред собственото си повръщано, няма най-после да признае, че има проблем. Не е ли ужасно?

— Според мен е нормално да се чувстваш по този начин. В крайна сметка ти винаги ще бъдеш до нея, когато има нужда от теб.

— Но тя невинаги е била до мен. — Гласът ѝ секна и прегръдката около нея стана още по-плътна. Внезапно си пое дълбоко

въздух: — Спестявам, за да я изпратя в специализирана клиника в Аризона. На място, откъдето няма да плъзнат слухове. Казаха ми, че препоръчителният престой е поне месец, но по-добре два.

— Събра ли достатъчно?

— Може би половината.

— Всичките ти допълнителни доходи отиват за майка ти?

— Лечението е скъпо. След случилото се тази вечер си мисля, че мога да направя втора ипотека върху къщата си или да изтегля потребителски кредит. Стига да успея да я убедя да замине.

— Тя не е ли в състояние да покрие поне част от разходите?

Внезапно я обзе друг страх.

— Не мисля, че изобщо може да си позволи да задържи тази къща повече, а колата ѝ се разпада.

— Може да ограничи харченето и да заплати поне основното лечение.

Чу смеха ѝ, но в него нямаше хумор, а само неизбежна ирония.

— Разсъждаваш твърде логично. Майка ми никога не се е ръководила от здравия разум. Причината е, че се свързва само с мъже, които я използват. Затова никога няма да позволя да бъда манипулирана. От никого.

— Аз не се опитвам да те използвам. Вярно е, че те желая, но искам също така да ти помогна. Ще ми позволиш ли? — Прибра кичур коса зад ухото ѝ и погали с пръсти шията ѝ.

Искаше ѝ се да се облегне на него, да сподели проблемите и товара си с него. Само дето след десетгодишно отсъствие той бе връхлетял в града като торнадо, а после щеше да изчезне, оставяйки другите да се оправят с щетите.

Но това като че ли нямаше никакво значение. Тя щеше да го има на всяка цена, което плашещо напомняше за отношенията на майка ѝ с мъжете. Чувстваше се изпълнена с емоции и напълно лишена от здрав разум. Опасна комбинация.

Въпреки това се опита да говори логично:

— Няма да останеш достатъчно дълго в Котънблум, за да ми помогнеш.

— Монро. — Начинът, по който изрече името ѝ, подсказваше много, но нито я опроверга, нито се опита да я утеши.

Тя оцени сдържаността му. По-добре беше да приеме болезнените последствия, които я очакваха накрая. Веднага след примирението дойде ясното съзнание, че щеше да продължи, докато може. Нямаше представа колко време бяха стояли притиснати в прегръдка, която беше едновременно еротична и успокояваща.

— Проведох кратък разговор със Сам Ландри на партито. От колко време е в града? — Гласът му беше тих, почти хипнотичен, и изминаха няколко секунди преди безпокойството да свие стомаха ѝ.

Тя се отдръпна от него и се отпусна върху леглото. Как можеше да опише с думи съмненията си за случилите се и въображаемите събития? Заигра се с полата, свела поглед към килима.

— От миналата есен. Върна се след развода и възобнови застрахователния си бизнес.

— Досажда ли ти?

— Защо да ми досажда?

— Останал е с впечатлението, че си била влюбена в него и онази вечер си избягала, за да му отмъстиш.

— Онова беше отдавна. Вече няма значение. — Лъжата плъзна между тях, но нямаше как да я върне обратно. Грозотата оцвети настъпилата тишина.

— Лъжкия — тихо отвърна той, но без упрек в гласа.

— Какво друго ти каза?

— Смята, че ти си извикала полицията миналата вечер в таверната.

Главата ѝ се стрелна рязко нагоре.

— Не съм. — Пое дъх, издиша го бавно и забрави да види отново. — Ами ако съм преувеличила заплахата онази нощ?

Продължаващото мълчание я накара да вдигне поглед към него, опасявайки се от онова, което можеше да види. Проблесналата мълния хвърли зловещи отгънци, но в гласа му нямаше друго, освен любопитство:

— Какво те накара да си го помислиш?

— Той само ме погали по бузата.

— Защото си избягала.

Потърка челото си с opakото на ръцете и затвори очи.

— Така е, но той каза...

— Я чакай малко! Оставила си го да ти наговори куп глупости?
— Гневът му прокълтя, сподирен от гръмотевица. Коленете ѝ се подкосиха.

— Ами ако не съм преценила правилно ситуацията, защото съм била малка и неопитна? Ако съм сбъркала?

— Ръката му е била в панталона, а ти си мислиш, че е дошъл да ти прочете приказка за лека нощ? — Изуменият му тон само породил още повече съмнения.

— Когато се върна, изглеждаше съвсем различен от мъжа, когото си спомнях. Отвори застрахователна агенция, избраха го в Градския съвет. Иначе е прав, че не исках да се ожени за майка ми. Може би наистина съм ревнувала.

Отново просветна мълния и последвалият гръм я накара да подскочи. Той седна до нея. Старият матрак се огъна и я плъзна към него, почти допирайки бедрата им.

— Значи си убедена, че спомените ти са изкривени? Добре, разкажи ми какво точно си спомняш.

Монро затвори очи и отпусна ръката си в неговата, чувстваше нужда да го докосва, без да си обясни защо. Той вплете пръстите си в нейните, а тя погали с палец белега върху дланта му. Движението по някакъв начин я задържаше в настоящето, въпреки че мислите я върнаха в миналото.

— Бях уплашена. Не, ужасена. Стоеше надвесен над мен с разкопчан панталон. В първия момент не разбрах.

— Какво ти каза?

— Не помня.

— Напротив, помниш. — Гласът му беше мек, но настойчив. Зад затворените ѝ очи просвета мълния. — Имай повече вяра в себе си. Спомняш си всяка подробност от онази вечер. Също както и аз. — Нов гръм почти заглуши прошепнатото признание.

Срещата им се бе оказала съдбоносна и за него. В гърдите ѝ се разля топлина. Доверие. Тя трябваше да се довери на инстинктите си. Каква ирония имаше във факта, че учеше на това своите момичета, докато сама прекара последните няколко месеца, лутайки се в съмнения.

— Каза ми, че съм сладка. И още, че майка ми е в несвяст и иска само да ме завие. Да се погрижи за мен.

— Но те е накарал да се чувстваш неудобно още преди това, нали?

— Начинът, по който ме гледаше. Не бях сигурна какво иска. Дотогава дори не се бях целувала, а се чувствах омърсена.

— Трябваше да му забия един тази вечер.

Гневът му увеличи увереността ѝ, а изплувалата жива сцена провокира изблик на черен хумор:

— Хората щяха да говорят за това в продължение поне на година.

— Нямам нищо против няколко слуха, както и ти, очевидно, иначе нямаше да танцуваш с мен. Прав ли съм?

Тя само се усмихна и стисна ръката му.

— Скочила си през прозореца и си избягала към реката. Натъкната си се на лодката ми. После се появих аз. Уплаши ли се от мен?

— Не — отвърна тя с категоричност, която я стресна.

— Защо? Аз бях непознат в тъмнината.

— Почувствах се... — Сгуши се в него, освободи пръстите си и обви ръце около гърдите му. — В безопасност. Знаех, че мога да ти се доверя. За всичко.

Изминали бяха години, а тя все още продължаваше да му вярва до мозъка на костите си, колкото и нелогично да беше. Някак си се озоваха легнали на тясното, изтърбушено легло, обърнати лице в лице.

— Спомняш ли си какво си говорихме онази нощ? — Адамовата му ябълка подскочи, челюстта се стегна.

— Всяка дума.

— Тогава защо се съмняваш в паметта си, когато става дума за Сам Ландри?

Защото ти не беше тук. Думите преминаха през нея. Слава богу, не ги изрече на глас. Само с шепот Кейд бе успял да срине стените, които беше издигала около себе си в продължение на десет години. Стени, до които нито един друг мъж дори не се беше приближавал. Желаше го, но преди всичко имаше нужда от него. Този простиък факт я отрезвяваше и плашеше, но я накара въпреки това да се притисне още по-плътнo към него.

Слаб глас от другия край на коридора я повика по име. Рязкото завръщане в реалността я накара да скочи на крака и да се спусне към стаята на майка си. Тя лежеше на пода до леглото и стенеше.

Монро коленичи до нея, без да обръща внимание на прогорения килим, и отметна назад косата ѝ.

— Какво стана, мамо? — несъзнателно се върна към обръщението, което беше използвала в детството си.

— Тоалетната. Помогни ми. — Изречението беше насечено като на малко дете.

Кейд пхна ръце под мишниците на майка ѝ и я изправи.

Дори не беше забелязала, че я е последвал. Трябваше да му каже да си върви. Сама щеше да се оправи с майка си. Но не искаше. Той пое по-голямата част от тежестта ѝ и я повлече към банята. Жената се свлече на колене пред тоалетната чиния, сякаш се прекланяше пред идол.

Монро се измъкна навън и се облегна на стената. Кейд се приближи и подпря двете си ръце над раменете ѝ, докато майка ѝ повръщаше шумно. Сълзи напиреха в очите ѝ и тя премигна.

Сведе поглед към босите си крака между елегантните му официални обувки. Той подпря брада на главата ѝ. Не беше сигурна колко време стояха така, заслушани в неприятните звуци, но когато те най-после престанаха, усети устните му върху косата си.

— Остави ме да я измия.

Монро не го спря, чувствайки едновременно слабост и благодарност. Иззад вратата се чуваше плискането на вода и приглушеният му глас, но не можа да разбере какво говори на майка ѝ. После ѝ помогна да се довлече обратно до леглото.

— Измих ѝ лицето и зъбите. Реших да оставя на теб да ѝ смениш блузата.

Майка ѝ седеше свита на ръба на матрака, с често премигващи, но невиждащи очи.

Кейд отстъпи назад към вратата, но тя го улови за ръката.

— Благодаря ти... за всичко.

Той само повдигна брадичката си и изчезна.

Монро преоблече майка си и я сложи да легне отново. Поне не беше изцапала чаршафите. Приседна в единия ъгъл, загърна я със завивките и я целуна по челото.

Косата ѝ миришеше на застоял дим, тялото ѝ лъхаше на алкохол. Колко пъти се беше навеждала да целуне дъщеря си за лека нощ,

разнасяйки около себе си мириса на бар, вместо на лосион? Прекалено много. Изчака, докато майка ѝ се успокои и дишането ѝ стана дълбоко.

После се върна в стаята си. Бурята беше утихнала до ситен дъжд, потропващ по стъклата на прозореца. Сакото на Кейд го нямаше. Единствената следа от посещението му бяха смачканите завивки на леглото, в което бяха лежали заедно.

Първото усещане беше не изненада, а разочарование. Не можеше да го вини. Всеки мъж с малко здрав разум щеше да избяга от ужаса, на който бе станал свидетел тази вечер. Измъкна декоративните гребени и фиби, приглади с пръсти косата си и разкопча закопчалката на колието.

Дяволско главоболие щеше да мъчи майка ѝ на следващата сутрин. Монро слезе на долния стаж да вземе „Ибупрофен“ и да провери ключалките. По средата на стълбите чу бръмченето на телевизора и откъслечни реплики от сериал.

Кейд се беше проснал на дивана в кухнята с дистанционното в ръка и босите му крака стърчаха над страничната облегалка.

— Е, как е тя?

— Утре ще мрази целия свят.

— Не се съмнявам. Чичо Дел е истинска мечка след запой.

Тя спря колебливо недалеч от дивана.

— Делмар пие?

— Когато бях малък, често се запиваше, не се явяваше на работа с дни и в крайна сметка го уволняваха. Татко се грижеше за него, а след това аз.

— Не знаех.

— Правех всичко възможно да го прикривам. Официално той беше нашият настойник. Ако бяха надушили властите, щяха да ни изпратят в сиропиталище. Но Сојер казва, че сега е по-добре. — Надигнаха се десетки въпроси, но преди да успее да му зададе дори един, той попита: — Тук ли ще останеш тази нощ?

— Да. В случай че ѝ потребвам.

— Искаш ли компания? Точно попаднах на един филм.

— Разбира се. Да.

Веждите му се повдигнаха, сякаш беше очаквал да му възрази, но любезни протести в момента бяха пряко силите ѝ. Искаше ѝ се да остане.

— Кой е филмът?

— Не съм го гледал. Но ти, предполагам, следиш всички. „Обществото на мъртвите поети“?

— Не си го гледал?

— Докато растях, нямах много време за кино. — В тона му се прокрадна острота, която ѝ беше добре позната.

Беше се чувствала по същия начин, когато ѝ се налагаше да се грижи за майка си, а всъщност трябваше да се занимава със съвсем различни неща. Животът не бе справедлив към нито един от двамата, макар и по различен начин.

— Страхотен е, но е малко тежък. — Приседна на една от възглавниците, но напрежението я държеше изправена и скована.

Докато течаха началните надписи, той обви ръка около раменете ѝ и я притегли към себе си. Тя опря глава на рамото му и сложи ръка върху гърдите му. Сякаш беше отгатнал желанието ѝ и я бе принудил да се облегне на него. Години наред се бе заричала никога да не зависи от мъж — нито за пари, нито за закрила, нито за щастие. Но в присъствието на Кейд непоклатимата ѝ независимост приличаше повече на болезнена самота.

В началото филмът беше само звуков фон, защото вниманието ѝ беше съсредоточено върху ръката му, която си играеше с косата ѝ, ласката на гладката му брада върху челото ѝ и аромата на чистота. Но с развитието на сюжета тялото ѝ се почувства удобно до неговото, а историята я заинтригува както всеки път.

Краят винаги я просълзяваше, но при сегашното състояние на нервите ѝ, чувствителни като оголени жици, по бузите ѝ се затъркаляха сълзи. Наведе глава с надеждата, че той няма да забележи, но съвсем скоро носът ѝ се включи и подсмръкна шумно.

Кейд се размърда, улови я за брадичката и вдигна главата ѝ. Тя затвори очи, но една сълза продължаваше да се стича по лицето ѝ. Вместо да ѝ зададе въпроси или, още по-лошо, да ѝ се присмее, той я притегли в скута си, прегърна я силно и притисна лицето ѝ към извивката на врата си. Тогава тя заплака. Не с фалшиви или сантиментални сълзи, а с истински, разтърсващи ридания.

Единствената му реакция беше да гали гърба ѝ и да я притиска към себе си, дори когато носът ѝ потече върху яката на ризата му. Най-

после бурята утихна, оставяйки я изтощена. Безпокойството, страхът и обидата бяха отмити от сълзите.

Монро се отблъсна от гърдите му. Той се намръщи и тънките линии около очите му станаха по-дълбоки.

— Не съм ревла.

— Очевидно — изкриви устни Кейд.

Случайно изплъзналият се кикот, последван от изхълцване, я накараха да се разсмее от сърце.

— Имах предвид, че обикновено не се разплаквам толкова лесно. Сигурно изглеждам ужасно. — Изтри очите и потупа бузите си.

— Изглеждаш...

— Само не ми казвай, че съм красива, защото ще знам, че ме лъжеш.

— Зачервена и подпухнала. — Устата му се сви в извинителна гримаса, но начинът, по който ѝ говореше, не я караше да се чувства неудобно.

Отблъсна го, но той я улови през кръста и двамата залитнаха напред. Размърдаха се едновременно, докато в крайна сметка се озова лице в лице с него, притиснала гръб към възглавниците. Меката тъкан на панталона му погали кожата ѝ. Целуна я по бузата и тя притвори чувствено очи.

— И въпреки това си красива. С нищо не можеш да го скриеш.

— И кога стана такъв сладкодумен герой?

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Думите ѝ се забиха в съзнанието му. Той се надигна на лакът.

— Не съм герой.

Тя отвори очи, все още блеснали от сълзите.

— Добре. Какъв си тогава?

Интимността на вечерта задейства в главата му предупредителна сирена като за предстоящо торнадо. Да има за цел сексуално удовлетворение за двамата беше едно, но да я прегръща, докато плачеше за майка си, съвсем друго. А болката в гърдите и нуждата да изтрие огорченията от детството ѝ и да ги замени с щастие дори не подлежаха на обсъждане.

Опасявайки се, че отговорът може да го издаде, той я целуна отново. Устните ѝ бяха меки и солени от сълзите. Пръстите ѝ си играеха с косата на тила му. Може би сексът наистина щеше да прекъсне странната връзка, породила се в миналото. Вероятно спомените за споделените пълнолунни нощи само смущаваха страстта, избликнала между тях като възрастни. Сексът можеше да прочисти въздуха и да му даде възможност отново да вижда ясно.

Премести ръката си от кръста ѝ нагоре, за да обхване ребрата на няколко сантиметра от гърдите. Палецът му погали голата кожа и се пъкна под ръба на деколтето, за да надникне вътре към вече втвърдените зърна.

Устните ѝ изсмукаха всичкия въздух от дробовете му. Пъкна длан под плата и покри гърдите ѝ, притискайки с длан зърната. По същия начин, както беше чел инженерните книги на Сойер, Кейд беше усвоявал техниките, чрез които можеше да достави удоволствие на една жена, но оргазмът за него беше въпрос на его, а основната му цел винаги беше да удовлетвори нуждите на собственото си тяло.

Нежната кожа под пръстите му действаше като тоник върху обърканото му съзнание. Плащещата истина проблесна като неонов надпис на Таймс Скуеър. Сексът само щеше да заздравя връзката им.

Нуждата да сложи ръце върху раменете ѝ беше по-силна, отколкото искаше да признае.

Светлината от заглушения телевизор потрепваше. Монро се изви, притискайки се още по-плътно към дланите му. Пръстите ѝ оставиха косата да се увива около китката му и притиснаха неговите по-силно към тялото ѝ. Когато той се отдръпна, от устните ѝ се изтръгна похотлив стон и ноктите ѝ се забиха в кожата му.

Смъкна роклята от рамото ѝ, отмести плата и разголи едната гърда. Тя разхлаби хватката си. Контрастът между загорялата му мазолеста ръка и меката бледа кожа го накара да осъзнае още по-ясно нейната женственост.

Гърдите ѝ с малки розови зърна не бяха големи, но съвършената им форма сякаш беше създадена за неговите длани. Погали голото зърно с палец и го притисна, преди да го стисне леко. Тя се гърчеше и стенеше под него със затворени очи. Всяка част от нея ли беше толкова чувствителна?

— Погледни ме — нареди той дрезгаво.

Очите ѝ веднага се отвориха, големи и сини, все още подпухнали от сълзите. Изглеждаше невинна. По дяволите, тя беше невинна в сравнение с него. Дали? През живота си се беше преборила с много демони, които все още се промъкваха в сънищата ѝ. Той разбираше това.

Наведе се и подразни с език зърното. Тазът ѝ се притисна към слабините му. Натискът беше болезнен и крещеше отчаяно за освобождение. Беше се борил с проклетата си възбуда, откакто влезе в стаята ѝ. В откосите на светкавиците от бушуващата зад прозореца буря бледата ѝ кожа сякаш блестеше.

Притисна я силно към възглавниците и засмука зърното. Бедрата ѝ подскочиха импулсивно и краката ѝ се увиха около неговите.

— Кейд, моля те. — Отчаянието в гласа ѝ казваше повече, отколкото би могла да изрече с думи.

— Позволи ми да се погрижа за теб — прошепна той, докато езикът му дразнеше втвърденото зърно. Въпреки вложения подчертано сексуален смисъл, дълбоко в него някакво семенце, което смяташе за отдавна изсъхнало, пусна корени и разцъфна.

Вярна на себе си, тя плъзна длан между тях и дръпна панталона му. Той я улови за китката и притисна ръката ѝ към възглавницата. По-

бавно и по-сурово, отколкото бе възнамерявал, за да не ѝ даде възможност да му възрази, повтори:

— Позволи ми да се погрижа за теб, дявол да го вземе!

Тя отметна глава назад, преглътна тежко и косата ѝ се развя около тях. Предишното напрежение беше изчезнало, въпреки че тялото ѝ продължаваше да се стреми към неговото, вече със съвсем друга цел. Позата ѝ беше умоляваща.

Примитивното чувство за собственост вървеше ръка за ръка с нуждата му да я закриля. На колко мъже беше поверявала контрола върху удоволствието си? Можеше да се обзаложи, че на нито един.

Освободи китката ѝ, но ръката ѝ остана неподвижна, без да поощрява, но и без да му отказва достъп до тялото ѝ. Смъкна и втората презрамка на роклята и разголи двете гърди. Докато смучеше и целуваше едната, пръстите му галеха и притискаха другата.

Търкането на бузата му в меките възвишения я накара да вдигне ръка и да се вкопчи в ризата му, сякаш искаше да се слее с него. Той я положи по гръб и легна отгоре, като се стараеше да не прехвърля цялата си тежест върху нея.

Монро разтвори крака, приканвайки го да се настани между бедрата ѝ, и той се намести с един тласък; от нетърпение тялото му крещеше. Позата беше прекалено изкусителна, затова се превъртя от едната ѝ страна и праметна крак върху нея.

Улови със зъби по-близкото зърно и плъзна длан по бедрото ѝ, повличайки полата на роклята нагоре. Синият плат се уви около кръста ѝ. Оскъдни прашки се опитваха неуспешно да прикрият крайната му цел.

Дръпна страничния ластик, оставил лека вдлъбнатина върху кожата ѝ.

— Това е най-сексапилната и най-безполезна част от дамското бельо, която някога съм виждал.

Тя само изсумтя и раздвижи бедрата си. Без да бърза, Кейд проследи с пръсти връзките. Когато най-накрая дръпна малкия триъгълник, я намери гладка и влажна.

Притисна втвърдения си член към бедрото ѝ и допирът му достави достатъчно удоволствие, за да може да задържи вниманието си върху нея. В продължение на няколко безкрайни минути я галеше и проучваше, за да узнае какво я радваше и какво я докарваше до лудост.

Пъхна средния си пръст до половината в нея, опитвайки се да обуздае въображението си, заето да си представя колко плътно влажната плът щеше да обхване твърдия му член. Без да изпуска зърното от устата си, притисна клитора ѝ с пръст.

Без предупреждения тя избухна в ръцете му като фойерверк. Движението вкара пръста му дълбоко, стените на влагалището ѝ вибрираха в ритъма на ханша ѝ. Той вдигна глава, за да наблюдава оргазма ѝ. Гърдите и лицето ѝ поруменяха.

Синевата на очите ѝ беше като лазерен лъч. Искаше му се да отклони поглед, но не можеше. Нейната уязвимост разтърси нещо дълбоко в него. Издърпа пръста си веднага щом тялото ѝ се отпусна.

Настойчивостта ѝ премина в нежност. Прокара пръсти по слепоочието и долната му устна. Той целуна върховете им. И първи отклони поглед, привлече я към себе си и зарови лице в косата на тила ѝ.

Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му надолу към хълбока.

— Твой ред е — прошепна тя със замаян, дрезгав глас.

Кейд го очакваше с нетърпение, но повече от това искаше тази вечер да бъде само за нея. Копнееше да му повери тялото си, душата си, мечтите си... всичко. Предишните ѝ обвинения проехтяха в съзнанието му. Той нямаше да остане в Котънблум. Честно ли беше да поиска всичко, а после да си тръгне?

— Не сега. Може би по-късно.

Обърна се на една страна и я притегли към себе си, без да престава да гали гърба ѝ. Едната презрамка беше все още смъкната от рамото, полата на роклята ѝ бе навита около кръста.

Кейд не можеше да прецени колко време мина, преди тялото ѝ да се отпусне и дишането ѝ да се задълбочи. Сънят му убягваше. Накрая се измъкна от прегръдката ѝ, стана от дивана и се загледа в нея. Роклята я прикриваше само наполовина, излагайки на показ извивката на бедрата и гърдите ѝ. Монро изглеждаше като истинско възплъщение на невинност и чувственост, съдържаност и откритост, сила и уязвимост.

Когато я вдигна на ръце като малко дете, тя издаде гърлен стон, но не се събуди. Кейд я сложи в момичешкото ѝ легло, дръпна розовата завивка на цветя върху нея, но дяволчето в него остави роклята в същия безпорядък.

Надяваше се, че на сутринта няма да се събуди изпълнена със съжаление, но ако все пак се случеше, не искаше да е тук, за да види сянката в сините ѝ очи.

Майка ѝ спеше дълбоко, хъркаше и не даваше никакви признаци, че скоро ще излезе от алкохолното опиянение. Той се върна в кухнята да си обуе обувките и да изключи всичко. Взе ръждясалия ключ, излезе и заключи вратата. Дъждът беше спрял, оставяйки след себе си окъпани улици и хладен въздух. Загледа се към къщата и изпита желание да може да проникне с поглед вътре като рентгенов лъч.

Откакто напусна Котънблум, не беше допускарал усложнения в живота си. Придържаше се към простите неща. Но в чувствата, бушуващи в гърдите му, нямаше нищо просто. Градът очевидно го подтикваше към неблагоприятие.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Кейд прекара неделната сутрин в опити да се посвети на сложната, рационална работа на двигателя. Мислите му се отплесваха към Монро твърде често и беше истински късмет, че повредата се оказа незначителна. След като Сойер отиде на църква — нещо задължително за човек, заемащ изборна длъжност, къщата беше изцяло на негово разположение, което означаваше, че ще има малко спокойствие. Напрежението между тях постоянно нарастваше след катастрофалното пътуване по реката.

След един бърз хладен душ нахлузи чифт работни панталони и грабна кутия кока-кола от хладилника. Скърцане на гуми по чакъла привлече вниманието му към предния прозорец. Монро. Тя излезе от джипа в неделната сутрин в летни дрехи — жълта рокля с презрамки и високи сандали, превръщащи краката ѝ в уникална гледка. Споменът го върна към предишната вечер и същите тези крака, обвити около ханша му.

Голямата глътка от ледената кока-кола не му помогна да обуздае внезапната възбуда. Имаше чувството, че едно-единствено нещо може да облекчи нуждата му и то бе да проникне дълбоко в нея.

Официалното му сако беше праметнато през едната ѝ ръка и той дръпна юздите на първичните си импулси. Тя вече заобикаляше къщата и той я посрещна на вратата на кухнята. Не идваше, за да довършат започнатото снощи.

— Здравсти. — Гласът ѝ беше изучаващ, усмивката колеблива, погледът ѝ се закова върху широките гърди. Остра болка сви стомаха му. Очевидно се чувстваше неловко.

— Добре дошла.

Пристъпваше от крак на крак и искаше да я накара да го погледне, да я попита дали съжалява, но не го направи, страхувайки се от отговорите.

— Смяташ ли, че... — преглътна с усилие тя и Кейд се напрегна, сякаш очакваше удар — ... би могъл да наметнеш някаква риза? В този

вид ми действаш много, много разсейващо. — Махна с ръка към него и най-после вдигна поглед. Вместо съжаление и неудобство, в очите ѝ проблесна закачка и, също както слънцето разпръсваше облаците, по тялото му се разля топлина, която нямаше нищо общо със секса.

— Струва ми се, че разсеяна ми харесваш още повече. — Направи крачка към нея и тя заби показалеца си в средата на гърдите му.

— Кейд Форнет, ако се приближиш дори още сантиметър, ще те поваля върху кухненската маса и ще се възползвам от теб по най-примитивния начин.

Дъхът му заседна някъде в трахеята, правейки гласа му подрезгав от обикновено:

— Да, когато си разсеяна, си неустойима. — Опита се да я привлече към себе си, но тя отскочи встрани и полата на роклята погали коленете му.

— Не. Не и в къщата на брат ти, който впрочем може да се върне всеки момент.

— О, добре тогава. — Отиде да вземе някаква тениска, но не я облече, преди да се върне в кухнята. Погледът ѝ го поглъщаше и той не можеше да си спомни друга жена, която така откровено да проявява желанието си. Въпреки че у нея имаше още много неоткрити дълбини, Монро не играеше игрички и това най-много му харесваше. Наред с още сто други неща.

— Как е майка ти? — попита, след като нахлузи небрежно дрехата.

— Чувства се ужасно, както можеш да си представиш. Пълна с извинения и обещания, както обикновено. — Тревогата ѝ бързо се разсея. — Снощи си забравил самото си.

— Благодаря. — Взе го от протегнатите ѝ ръце и го метна на облегалката на най-близкия стол. Само тиктакането на часовника и потропването на токетата ѝ при всяко движение нарушаваха настъпилата тишина. Тя беше права. Соьер щеше да се върне всеки момент, а Кейд я искаше само за себе си. — Имаш ли някакви планове за обяд?

— Не.

— Какво ще кажеш за пикник край реката?

— Край реката? — предпазливо повтори думите Монро.

— Да не би да се страхуваш от вода?

— Не, разбира се. — Тя отклони поглед и отказът ѝ придоби скрит смисъл. Дали реката я плашеше? Мисълта му се стори непоносима, сякаш неговият образ и реката бяха свързани по някакъв начин и страхът от едното се прехвърляше и върху другото.

— Е, ще дойдеш ли с мен? — Това беше въпрос на доверие, затова отговорът имаше огромно значение. Той застина в очакване.

— Не съм облечена подходящо да газя из блатата — посочи роклята си тя.

— Няма да се наложи, честна скаутска. Обзалагам се, че Тали има поне един чифт подходящи обувки, които може да ти заеме.

— Ти бил ли си скаут изобщо? — Изгледа го предизвикателно изпод спуснати мигли, докато събуваше сандалите.

— Бях при „вълчетата“^[1] в продължение на цели три месеца. Отказах се веднага щом разбрах, че няма да ме научат как да паля огън или да оцелея в зомби апокалипсиса. — Смехът ѝ му подежда успокояващо. — Ще направя няколко сандвича. В аптеката има слънцезащитен крем, а Тали държи някои неща в средната спалня.

Монро мина покрай него, мърморейки за отровния бръшлян, змиите и опасността от слънчев удар, но със същата закачлива усмивка. Той сложи в хладилната чанта няколко сандвича с бекон, марули и домати, чипс, неразпечатан пакет бисквити „Орео“ и две кутии гроздов сок „Нехи“^[2]. Храна, достойна за обяд в елитно начално училище.

Появи се отново, обута в чифт джапанки с големи пластмасови маргаритки между пръстите, и застана на крачка встрани от струящата през прозореца слънчева светлина. Кейд се вторачи в нея. Изглеждаше сладка, благоприлична и дяволски привлекателна.

— Предполагам, че са на Тали, освен ако Сойер не е започнал да се облича като травестит.

— Определено са на сестра ми. Да вървим. — Закопча ципа на хладилната чанта и тръгна навън. — Ще вземем лодката с първия двигател, който разработих.

— И какво прави той?

— Нищо вълнуващо, като да лети или да се върти. Просто е побезщумен. И пести гориво.

— Звучи перфектно. — Пъхна ръката си в неговата и по тялото му премина ток, сякаш беше бръкнал в контакт.

Когато пое по осеяната с борови иглички пътека, внезапно го осени вцепеняваща мисъл. Това среща ли беше? Истинска среща? Погледна към нея. Тя следеше внимателно къде стъпва. Жълтият цвят на роклята придаваше особен блясък на кожата и хвърляше златисти отблясъци върху косата ѝ.

Да, беше. Би трябвало да я заведе в някой скъп ресторант на брега на реката от страната на Мисисипи. Да потвърди претенциите, които беше предявил вчера на дансинга.

Реката просветна между дърветата и нежният ромон на течащата вода прозвуча в ушите му като стара, до болка позната песен. *Реката*. Усещането за неизбежност отпусна възлите в стомаха му. Всичко беше започнало тук преди толкова много години. Кръгът се затваряше.

Плоскодънната двуместна лодка ги очакваше на брега. Беше идеална за управление през тесните ръкави, излизащи като пипала от основното русло.

Той остави хладилната чанта и избута лодката във водата. Стъпил с единия крак на борда, а с другия на земята, протегна ръка. Монро прескочи крака му и застана в средата на лодката.

За да стигне до кърмата, улови ръцете ѝ малко над лактите и мина покрай нея. Ароматът на слънцезащитния крем, примесен с познатата миризма на реката, му напомни за летата преди смъртта на родителите му, когато двамата със Сойер привързваха лодката към брега, оставяйки я да се поклаща от вълните, и се преструваха, че ловят риба с часове, докато слънцето изцедеше и последните им сили.

Монро стрелна език по долната си устна и той едва не я целуна. Потискайки натрапчивия импулс, той седна на затоплената метална седалка. Не искаше да оставя у нея впечатлението, че единствената му цел беше леглото, въпреки че я желаше именно там по възможно най-вулгарния начин, особено след като се беше насладил на вкуса ѝ предишната вечер.

Желаше много повече. Поне докато си беше у дома.

Меланхолия обагри чувството му за собственост. Временно. Всичко това беше временно. Реката, домът, Монро. Защо непрекъснато трябваше да си го припомним?

Неохотно отмести вниманието си от нея към това, което правеше. Тя се отдръпна, настани се на съседната седалка, кръстоса глезени и стисна ръце в скута си, сякаш седеше на скамейка в църквата.

Кейд включи двигателя. При шумозаглушителната технология, която самият беше разработил, не му се налагаше да повишава глас, за да бъде чул.

— Готова ли си?

Тя погледна през рамо и кимна точно когато моторът заработи, оттласквайки ги леко назад. Лодката бавно се насочи към средата на реката. Къде щеше да я отведе? От спомените от детството ѝ нахлуха поне стотина маршрута. Но само един имаше значение. Резкият тласък, с който поеха напред, я накара да вкопчи ръце в страничната преграда.

Преди да се върне, Кейд изобщо не си даваше сметка колко много му липсва реката. Пулсът му следваше ритъма на течението. Нито веднъж, когато изкачваше поредната стръмна скала или висеше на стълбата от хеликоптера, не се беше чувствал толкова силно свързан с природата, както тук, точно в тези води. Всичко друго беше правил заради адреналина и за да овладее страха си, а не да оцени величието на света.

— Толкова е тих. — Тя сви единия си крак и се обърна така, че да може да го вижда. Русата коса се разпиля по тила ѝ.

— Освен това може да премине през най-плитките, обрасли с тръстика ръкави, за разлика от всеки друг на пазара. Няма нищо лошо от това да се измокриш до кости, за да почистиш мотора. Особено в район, гъмжащ от крокодили.

— Изглежда много специфичен пазар.

— Направо няма да повярваш. Любителският риболов всъщност е огромна индустрия. — Той насочи лодката към по-широк поток. Бризът беше достатъчно силен, за да държи насекомите и жегата далече.

— Ти ходиш ли за риба? — Погледна го право в лицето и прибра зад ушите няколко развяващи се кичура коса.

— Като деца двамата с брат ми често излизахме с лодката, но хвърляхме обратно целия си улов, защото ни мързеше да го чистим. Майка ми постоянно се оплакваше, че вкъщи няма истински рибари. — Той се засмя, но самотният звук заглъхна в нищото, когато добави тихо: — Така и нямахме възможност да ѝ кажем истината.

— Готова съм да се обзаложа, че е била наясно какви сте ги вършили вие двамата. — Нежната ѝ усмивка правеше странни неща със сетивата му.

— Може би. Поне така се надявам. След смъртта на родителите ми риболовът за мен се превърна от развлечение в необходимост.

— А аз понякога... — Тя отклони поглед към брега.

— Какво?

— Понякога лежах в леглото и се питах дали си излязъл навън да търсиш храна. Притеснявах се дали имате достатъчно. Не ми се смей, но... всяка вечер се молах за теб.

Изобщо не му беше до смях. Отдавна беше престанал да вярва в съществуването на някаква висша сила. Откакто суровата действителност разруши представата му за милостивия Бог, който би трябвало да се погрижи за тях.

Независимо дали молитвите ѝ бяха стигнали до небето или не, самото усещане, че някой се беше притеснявал за него и бе мислил за него с разбиране, облекчи бремето, което носеше от години.

Всеки се взираше в очите на другия, разстоянието от няколко крачки помежду им зееше като пропаст. Реката се стесни, дърветата на двата бряга сплетоха короните си, образувайки тунел, изпълнен със сенки и зелена светлина.

Той забави ход, лодката се разлюля под напора на течението, после продължи уверено напред. Красотата наоколо беше неговият храм, ромонът на водата — неговият химн, а тишината — молитвата му.

Думите сякаш не съществуваха.

— Прекрасно е — обади се тя с благоговение. — Знам къде отиваме.

— Откъде знаеш?

— Веднъж ми спомена за тази част на реката. Спомняш ли си?

Не, не си спомняше, но през техните ноци бяха говорили за всичко и нищо.

— След като замина, аз продължих да те чакам. При всяко пълнолуние. — В тона ѝ се прокрадна нотка на дълбока тъга.

— Защо? — Гласът му прозвуча дрезгаво като жабешки кряк.

— Ти беше единственият, който знаеше всичко. Който ме разбираше. А аз бях... съвсем сама. Толкова самотна.

Никой не би допуснал, че богатото момиче от Мисисипи, с голяма къща с плувен басейн и множество приятели, може да се чувства точно толкова самотно и изоставено като бедното момче от Луизиана, борещо се за оцеляването си.

Тихият ѝ смях беше пълен със самоирония.

— Както и да е, ти така и не се появи.

Думите ѝ го пронизаха като обвинение. Собствената му истина изскочи на повърхността също като през онази нощ под старата топола.

— Не съм искал да си тръгна. Наложих се.

Тя наклони глава и зачака.

Признанието пред Тали беше отприщило бента и сега думите потекоха като река. Монро слушаше. Изразът на лицето ѝ не се промени.

— Искаше ли да те хванат? — попита тя, когато Кейд най-последно замълча.

— Не, разбира се. Какво те накара да си го помислиш?

— Имаше нужда от помощ, Кейд. Беше изтощен, отчаян, без надежда. И нещата се влошаваха при всяка наша среща.

Той премигна и превключи двигателя на по-висока предавка. Сърцето му биеше в ускорен ритъм. Тя седеше, все още обърната към него, с развяваща се от вятъра коса. Беше ли права?

Не след дълго източените сенки на тополите очертаха приближаващия завой. Никога не беше стигал толкова нагоре по реката през деня. Слуховете, разпространявани от мъжете, разделили някога града, държаха баровците на единия бряг, а блатните плъхове — на другия.

Насочи лодката към мястото, където се беше скрил при първата им среща. В топлия слънчев ден, изпълнен с песента на птиците, черната магия, която беше открил там онази нощ, беше изчезнала.

Скочи в плитчината и завърза лодката. Монро се изправи и разпери ръце, за да запази равновесие. Брегът беше стръмен, пътеката, по която бяха вървели толкова много пъти, криволичеше и се губеше в далечината. Без да я предупреди за намеренията си, той опря рамо в корема ѝ и я повдигна.

Тя извика името му, гласът ѝ преливаше от изненада и смях. При тях преходите от сериозните неща към шегите винаги се

осъществяваха бързо, с изумителна лекота. В един момент говореха за поредния запой на майка ѝ, а в следващия вече го разсмиваше, разказвайки му за номерата, които съучениците ѝ погаждаха на някой заместващ учител.

Кейд изкачи брега, като използваше свободната си ръка и се хващаше за оголените коренища за опора. Тя се вкопчи в колана на късите му панталони и се разсмя още по-високо.

Най-после изкачиха склона, но той не я пусна. Загледа се в дървото, изумен колко беше израснало. Листата шумоляха от вятъра, който се носеше из покритите с памук полета, простиращи се докъдето стига погледът. Целият пейзаж беше обсипан с пухкави, бели топчета.

— Смяташ ли изобщо да ме пуснеш? — провикна се откъм гърба му тя.

— След малко. — Пъхна ръка под полите на роклята и кожата на бедрото ѝ му се стори копринена под грубата мазолеста длан. Наранените нервни окончания около пресния белег пламнаха. Монро се отпусна и обви ръце около кръста му. Той отдръпна пръсти и я шляпна леко по дупето.

Нейното възмутено „Хей!“ го накара да се разсмее, преди да се наведе и да я остави на земята. Лицето ѝ беше зачервено от дългото висене с главата надолу или от възбуда, а може би и от двете.

— Снощи исках да те преметна през рамо и да те отведа от онзи коктейл.

— В известен смисъл съжалявам, че не го направи — повдигна вежди тя. — Може би следващия път?

Подтекстът я накара да се усмихне замечтано. Щеше ли да има следващ път? Той погали леко бузата ѝ и прошепна:

— Може би. — После, опитвайки се да се върне към неутралния тон, продължи: — Ще разтоваря лодката.

Хвърли едно старо одеяло в протегнатите ѝ ръце. Монро изчезна и той остави хладилната чанта на земята. Беше устроила бивака им на тяхното място и го чакаше, подпряна на ствола.

Кейд остави чантата наблизо и се присъедини към нея. Легна върху одеялото и се загледа в клоните на дървото. Струваше му се едновременно познато и неузнаваемо на дневна светлина след толкова много години. Също като нишката, която го свързваше с Монро.

— Какво според теб щеше да се случи, ако беше останал? — Тя си играеше с косата му и удоволствието беше неописуемо.

— Със сигурност щях да свърша в затвора.

— Не. С нас.

Той се извъртя, за да може да вижда лицето ѝ на фона на нашарените от слънцето листа.

— Какво искаш да кажеш?

— Понякога... мислил ли си за мен не като за малкото момиченце, което бях тогава?

Той изпусна бавна, дълга въздишка, сякаш очакваше някой да смъкне превръзката на дълбока рана.

— В началото не. Също и през годините. Смятах, че продължавам да се връщам по същата причина, поради която и ти си се нуждаела от мен. Някой, с когото да си поговоря. Човек, на когото мога да разчитам.

— Щом не в началото, поне в някакъв момент след това?

Усмихна се на надеждата в гласа ѝ.

— Кълна се, че в една нощ по пълнолуние аз се появих, но ти се беше променила.

— Като върколак?

Бурен смях разтърси гърдите му.

— Нещо такова. Малкото ти тяло беше придобило съблазнителни извивки. Нямахме как да не забележа, но за нищо на света не бих те докоснал. Беше прекалено млада, предстоеше ти да отидеш в колеж и да заживееш свой собствен живот. А аз не можех да ти предложа нищо. Натам, накъдето се бях запътил, ме очакваха само проблеми. — Отметна косата ѝ назад. — Но често се сещах за това. Мислех за теб.

— Аз също. — Легна до него, сложи глава на гърдите му и затвори очи. — Представях си, че ти си възглавницата ми, и понякога я целувах. Но по-често просто я прегръщах и си въобразявах, че ми отвърщаш.

Чувството на болезнена уязвимост, което премина през него, беше нещо съвсем ново. В живота си беше правил много неразумни неща, някои от които изключително опасни, но страхът никога не го беше възпирал. Да поема рискове беше в природата му.

— Но ти се целуваш много по-добре от възглавницата ми.

— Така ли?

Тя изсумтя утвърдително и се надвеси над него. Гърдите ѝ се притиснаха към неговите, когато пъкна единия си гладък крак между бедрата му. Косата ѝ се спусна и погъделичка страните му.

Да целуне Монро под старата топола беше непостижим блян преди десет години. Фактът, че това се случваше сега, при това посред бял ден, беше умопомрачителен.

Беше като първа целувка, *неговата* първа целувка. Нежна и сладка, преливаща от чувственост. Тя задаваше ритъма, като едновременно даваше и вземаше, настъпваше съкрушително и се оттегляше.

Тази Монро беше колкото непознатата, толкова и част от него. Част, която се бе опитал да забрави, но все още му помагаше да разбере кой бе той всъщност. Как бяха стигнали дотук толкова бързо? С целувките си Монро разби цялата му защита и той се предаде.

[1] Възрастова група, обхващаща скаути от 6 до 11 години. — Б.р. ↑

[2] Газирана безалкохолна плодова напитка, за първи път произведена в Съединените щати през 1924 година. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Стонът, изтръгнал се от гърдите и гърлото му, отекна като вибрация в тялото ѝ. А може би този трепет се дължеше на нея. Властта беше опияняващо чувство. Зарови ръце в косата и прокара език по долната му устна бавно, чувствено, наслаждавайки се на податливостта на устата под нейната.

Но превъзходството ѝ се оказа краткотрайно. Той сложи едната си ръка на тила ѝ, с другата притисна здраво гърба ѝ и се завъртя, като я повлече със себе си, докато се озова отгоре, изцяло подчинявайки я на волята си. Страстта замени бавното изучаване. Агресивни и настойчиви, целувките му опустошаваха сетивата ѝ.

Тя изгуби всякаква представа за време и пространство. Нищо нямаше значение, освен тази целувка. Кейд продължаваше да я притиска към себе си с грубите си ръце, докато езикът му си играеше с нейния. Наболата му брада драскаше брадата и бузите ѝ.

Отдръпна се леко, плъзгайки устни по очертанията на челюстта ѝ. Тя наклони глава и устата му се плъзна по шията. После се надигна и се подпря на лакти. Погледът му беше остър и настойчив. Толкова различен от срещите в детството им, когато тъмнината смекчаваше яростта му.

Монро си играеше с косата на тила му.

— Какво има?

— Нищо. Всичко е перфектно. — Но не звучеше особено щастлив от това.

Претърколи се от нея и посегна към хладилната чанта. Тялото ѝ веднага усети липсата на тежестта му. Роклята се беше навила високо около кръста ѝ, тя цялата гореше.

Подаде ѝ кутийка леденостудено безалкохолно. Бързината, с която отново я притегли към себе си, сякаш не можеха да се окажат достатъчно близо, за да изядат спокойно обяда си, ѝ се стори смущаваща, още повече като се имаше предвид колко рязко се беше отдръпнал. Защо ѝ се струваше, че изводът, до който бяха стигнали по

време на откровените си разговори, изобщо не го засягаше, докато тя се терзаеше и се опитваше да постигне някакво психическо равновесие? Допря кутията до тила си, за да охлади не само страстта.

— Не съм пила „Нехи“ от цяла вечност. — Натисна алуминиевата пластинка навътре и отпи няколко глътки. — Мили боже, обади се на деветстотин и единайсет, ако изпадна в диабетна кома.

— Това ще компенсира захарта.

Тя повдигна горната филия на сандвича.

— Бекон, марули и домати. Любимият ми.

— Откраднах домати от градината на майката на Регън.

Монро застина с отворена уста. Той отметна глава и се разсмя толкова гръмко, че адамовата му ябълка заподскача.

— Лицето ти. Човек ще си помисли, че съм признал за обир на кралските бижута или нещо такова. Успокой се, купих ги от магазина. Най-вероятно са от Калифорния.

Тя отхапа и установи с абсолютна сигурност, че наистина не бяха достатъчно сладки, за да са отгледани в Мисисипи.

— Значи ти си бил лъжливото овчарче, докато си обмислял как да пуснеш зайците в градината ѝ.

Кейд само повдигна рамене и се зае със сандвича си.

— Честно казано, нямах представа какво е замислил Сойер, докато не ми подаде първия заек от капана.

Тя преглътна последната хапка и се протегна към чипса, но не можа да подмине и изкушението на бисквитите „Орео“.

— Ти как ги ядеш?

— С устата — сухо отговори той.

— Питам дали ги разделяш и първо ближеш крема? — Побърза да му покаже предпочитания начин. На средата на второто близване забави движенията си. Напрегнатият му поглед беше фокусиран върху демонстрацията ѝ, бисквитата му остана във въздуха, преди да стигне до устата. Тя облиза с език горната си устна, оставяйки върху нея сладка следа. Кой би допуснал, че яденето на бисквити може да бъде толкова чувствено? Сигурно би могла да го предизвика да довършат това, което бяха започнали преди обяда.

Телефонът му забръмча.

В ругатнята, която измърмори под носа си, се прокрадна по-скоро съжаление, отколкото недоволство. Погледна дисплея и отговори:

— Какво има? — От другия край на линията се чу мъжки говор с дикцията на учителя на Чарли Браун^[1]. — Очаквах го най-рано утре. Ще ти обясня всичко, когато се върна в къщата. — Очите им се срещнаха и Кейд изкриви устни. — Размотавам се край реката. Ще се видим след малко. — Прибра телефона обратно в джоба си. — Трябва да се прибираме. Новият ми проект е пристигнал и Сойер е побеснял.

Тя приглади роклята и облиза крема, останал върху горната ѝ устна.

— За какво толкова се е ядосал?

— Вероятно защото съм деспотичен звяр, който се разпорежда с гаража му.

— Двамата много ли се карате?

— Напоследък често се настъпваме по пръстите. — Зае се да прибира остатъците обратно в хладилната чанта и ѝ направи знак да сгъне одеялото.

Тръгнаха един до друг към брега. Докато го чакаше да натовари лодката, тя се обърна и погледна към тяхното дърво. Безопасността и сигурността, които олицетворяваше, се оказаха измамни. Беше топола като всяка друга покрай реката. Кейд се изкачи на насипа и вниманието ѝ се насочи към него.

Така жадуваната безопасност и сигурност бяха в него, не в дървото. Усмивката ѝ надмогна сълзите, които не искаше да обяснява. Той я вдигна отново с изумителна лекота, спусна се към брега и я настани на седалката.

Очакваше, че ще натисне докрай мотора и буквално ще полети по реката. Вместо това поеха бавно по течението, като ту се скриваха в сенките, ту излизаха под ярката слънчева светлина.

Срита джапанките настрани и провеси крака през страничния борд. Водата никога не бе чиста, но през лятото сушата и изобилието от водорасли ѝ придаваха зеленикавокафяв оттенък. Нашествието на високите тръстики стесняваше плавателния участък до средата на реката.

Скоро се показва малкият кей зад къщата на Сойер. Монро извади краката си от водата и отново обу джапанките. Скръстил ръце пред

гърдите си, Сойер стоеше на насипа като родител, готов да ги напляска, задето са откраднали лодката.

Кейд скочи в плитчината и газейки в тинята, извади лодката наполовина на брега и я завърза за близкия бор. Обви ръка около кръста на Монро и я пренесе на сушата. Вместо уязвима, силата му я караше да се чувства женствена.

— Не бях планирал да пропиляя цялата си неделя с твоята специална пратка, Кейд. — Гласът му прозвуча прекалено гневно за такъв дребен повод.

— Съжалявам. Очаквах я най-рано утре.

— Предполагам, си намислил да окупираш гаража ми, нали?

— Наистина искам да използвам гаража ти, докато съм тук. — Не приличаше на човек, който моли за услуга. — Предупредих те, че очаквам да изпратят новия ми проект.

— Разбира се, избутай моите неща настрани. Те не са толкова важни, колкото *твоите* двигатели.

Монро местеше поглед между двамата братя. Никой не би могъл да сбърка борбата за територия, пламнала помежду им. Кейд пристъпи крачка напред:

— Ти изобщо не го използваш. Какъв ти е проблемът, малко братле?

Язвителната му забележка увеличи още повече напрежението. Сойер повдигна войнствено рамене:

— Хвърлих око на едно „Камаро“^[2] и смятах да го постегна, но сега твоите боклуци ми пречат.

Монро обви пръсти около бицепса на Кейд и с изненада установи, че мускулите му са стегнати и пулсират от вътрешно напрежение.

— Имам идея. Разделете гаража с тиксо точно по средата. Това свърши работа в „Брейди Бънч“^[3]. — Пресилената ѝ шега разсея напрежението. Сойер завъртя очи, но гневът му се смекчи.

— Можеш ли поне да върнеш мотора на Делмар?

— Разбира се. Ще му го закарам още сега.

Сойер тръгна към къщата с ръце в джобовете и наведена глава. Тя наблюдаваше Кейд, който го съпроводи с поглед. С увеличаване на разстоянието помежду им, мускулите под ръката ѝ постепенно се отпуснаха.

— Искаш ли да дойдеш с мен? — попита той, без да я погледне.

— Защо не?

Не беше сигурна дали предложението се дължи на желание да поговори за брат си, но Кейд заговори, преди да успее да го попита:

— Ходила ли си някога у чичо Делмар? — Освободи се от ръката ѝ и тръгна до нея.

— Не бих казала.

— Е, очаква те голяма изненада. — Докато в гласа му все още се долавяха нотки на раздразнение от разправията със Сойер, настроението му се разведри и тя реши да последва примера му.

Настани се върху металното бюро, докато той вкара на заден ход стария пикап в гаража и използва подемния механизъм, за да натовари мотора в каросерията. Приятно ѝ беше да го гледа как работи и с каква лекота се справя с всичко. Но той съвсем не изглеждаше не на мястото си и когато се движеше сред елита на Котънблум в официален костюм.

Той отвори вратата откъм пътническата седалка и ѝ помогна да се качи, сякаш бяха на среща. А може би беше точно така? В такъв случай това беше най-необикновената среща, на която беше ходила някога. И определено най-приятната.

Пикапът заподскача по настланата с чакъл алея пред къщата на Сойер към главния път. Когато набра скорост, косата ѝ се развя пред лицето и тя я прибра с ръка, доколкото можа. След разходката с лодка и това пътуване имаше належаща нужда да я среше.

— Не успях да поправа климатика. Съжалявам — успя да надвиха рева на двигателя Кейд.

Монро се премести на междинната седалка, за да се предпази от вятъра. Остатъци от тиксо залепнаха за полата ѝ.

— Няма проблем.

Ръката му се озова върху бедрото ѝ, повдигайки памучната тъкан, за да докосне голата кожа. Тя застина, сякаш всяко движение щеше да го подплаши като диво животно. Палецът му погали коляното ѝ с бавни, чувствени движения. Тръпката, разтърсила тялото ѝ, я свари неподготвена и я изненада със силата си.

Бяха се целували под старата топола, беше я докосвал много поинтимно в нощта след коктейла, но именно това докосване беше изпълнено с обещания и предзнаменования.

Никой от двамата не проговори, но когато отдръпна ръката си, за да завие по тесен черен път, обрасъл с трева между издълбаните коловози, тя установи, че отчаяно ѝ липсва докосването му. Високи борове от двете страни предлагаха мигове на отмора от жаркото слънце.

Лятната жега, мирисът на борова смола, усещането за тялото му до нейното... На пръв поглед незначителен, моментът се запечата в съзнанието ѝ като нов спомен.

Спряха пред малка квадратна къща с олющени тъмнозелени стени. На малката и тясна веранда се виждаше само един люлеещ се стол. Около гърлата на захвърлените на страничната маса празни бирени бутилки бръмчаха мухи.

Тя дръпна Кейд за ръкава, преди да слязат от пикапа:

— Не мислиш ли, че Делмар е самотен тук? Това място изглежда малко...

— Занемарено? Запуснато? — Той се усмихна с неприсъща за него меланхолия. Скръсти ръце върху волана, подпря главата си върху тях и я погледна: — Предложих да му купя нещо по-прилично и по-близо до града. Сойер го покани в къщата в ранчото. Той отказа и на двамата. Иска точно това място. Израснал е тук.

Монро преглътна и отново се обърна към зелената къща. Изглеждаше прекалено малка дори за сам човек, още повече за семейство.

— Не си спомням татко да ми е разказвал много за това. Работил е упорито, за да се измъкне от тази бедност. И е успял. Оженил се е, купил си е красив дом, създал е семейство. — Затвори очи и се усмихна накриво: — Това те кара да се питаш защо добрите мъже умират, а негодници като Сам Ландри продължават да живеят. Не е честно.

— Не, не е. — Тя се наведе към него, улови лицето му в ръце и погали скулите му с палци.

Без да отваря очи, Кейд се обърна и долепи устни до ръката ѝ. Искаше ѝ се да го притегли към себе си и да облекчи с целувка болката от детството, да му благодари с целувка за всичко, сторено за нея, да целуне мъжа, в когото се беше превърнал. Задълбочаването на взаимоотношенията им ѝ се струваше неизбежно.

Мисълта беше колкото утеха, толкова и проклятие и я накара да се почувства едновременно силна и слаба. Независимо дали го осъзнаваше или не, той щеше да отнесе частица от нея, когато си тръгнеше от Котънблум. А може би винаги я беше носил. Години наред го бе чакала, за да ѝ я върне. Проблемът беше, че междувременно завладя още по-голяма част.

В гърлото ѝ запариха сълзи и в изблик на емоция, дошла с неочакваното, жизненоважно прозрение, тя прошепна:

— Кейд, аз...

— Кейд! Монро! Виж ти! Какво правите вие двамата тук? — прекъсна я боботещият глас на Делмар.

Той се отдръпна, моментът отлетя.

— Докарах ти поправения мотор. Къде искаш да го оставя?

— Ей там, под навеса, ще е най-добре.

Монро се измъкна от пикапа и се озова сред гората от иглолистни и широколистни дървета пред къщата. Какво се готвеше да признае? Не знаеше със сигурност. Не бяха изминали и три седмици, откакто Кейд се бе върнал в Котънблум. И все пак, независимо какво ѝ говореха логиката и здравият разум, със сърцето си приемаше, че двамата са безвъзвратно свързани.

Отчупи парче борова кора и се загледа към гъстите дървета в далечината. Проблясък на нещо, създадено от човешка ръка, привлече погледа ѝ. Без помощта на подемен механизъм Делмар и Кейд сваляха мотора от каросерията на пикапа.

Тръгна между дърветата, като внимателно заобикаляше ниските храсти. Високите дървета оредяха и в един момент се озова сред сечище, обрасло с бурени и кълнове, някои от които бяха почти колкото нея.

В средата стоеше стара каравана, подпряна на бетонни блокове. Слънчевата светлина се отразяваше в единствения останал диск от ръчно направените вятърни камбанки, който мълчаливо се люлееше от лекия бриз. Имаше нещо много тъжно в самотното парче метал. Една четвърт от караваната беше обрасла с кудзу^[4] и тя изглеждаше наклонена на една страна, сякаш бавно и мъчително се предаваше на природата.

Караваната на Кейд. Същата, в която беше живял след смъртта на родителите си. Беше ѝ разказвал за нея, но нищо не можеше да я

подготви за действителността. Приблужи се на пръсти с усещането, че скверни сакрално място.

На земята под някогашните вятърни камбанки лежаха още няколко парчета метал, които се бяха отказали от борбата. Посегна да докосне едното, но изгнилата корда се скъса и то изчезна в тревата. Гледката я покърти.

Зад гърба ѝ изпука клон, тя подскочи стреснато и издра крака си в близката туфа тръни. Разтривайки наранената ръка, Кейд се появи измежду дърветата и тръгна към караваната, без да поглежда към нея. Изглеждаше като хипнотизиран от видяното и вълнението му накара сърцето ѝ да ускори ритъма си.

Спря до изгнилите стълби на не повече от десетина крачки от нея, но все още, без да я забелязва. Но точно когато тя отвори уста да заговори, гласът му избоботи:

— Ако имах туба бензин в колата, щях да изгоря тази дяволска дупка из основи.

[1] Герой от популярен американски анимационен филм. Използва се като нарицателно за неясен, изкривен от високоговорители или чрез други средства говор. — Б.пр. ↑

[2] Модел спортни коли на „Шевролет“. — Б.пр. ↑

[3] Американски сериал, излъчван от 1969 до 1974 година. В основата на сюжета е голямо семейство с шест деца. — Б.пр. ↑

[4] Азиатско растение, считано за вреден плевел. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Делмар му беше представил караваната, сякаш беше олицетворение на блаженството. Тя беше стара още тогава и така отчайващо се различаваше от предишната им уютна тухлена къща в провинциален стил с две бани и три спални, че му идваше да се разплаче и да се откаже. Първият от многото пъти, когато почти се беше предал.

Вместо това я почисти, доколкото беше възможно, преди да доведе Тали и Соьер да я видят и с привидно въодушевление да им обясни колко забавно ще бъде да живеят близо до Делмар. И някак си успяха да превърнат изгнилата, разкривена каравана в дом.

— След смъртта на мама и татко се опитах да задържа къщата, но те не бяха предвидили, че могат да си отидат толкова рано... Нямаха застраховка живот. Пияният шофьор, който ги уби, умря в нищета. Бяха спестили няколко хиляди, но повечето отидоха за погребенията.

Тя се промъкна до него, сякаш бе диво животно, което искаше да улови — бавно, безшумно; сякаш се опасяваше да не го стресне. Кейд копнееше за утешителното ѝ докосване, но не можеше да се насили да посегне към нея.

— Все пак останахме шест месеца в старата къща, преди банката да ни я отнеме. Чичо Делмар ни предложи това място. Направих всичко възможно. — Гласът му беше дрезгав и приглушен.

Монро хвана ръката му. Той я стисна прекалено силно, но тя нито възрази, нито я издърпа, когато я притисна над сърцето си.

— Съхранил си семейството си. Правеше невероятни жертви заради тях.

Кейд затвори очи и поклати глава.

— Понякога се питам дали не трябваше да оставя властите да ги настанят в приют. Поне щяха да живеят в по-приемливи условия. Всяка вечер щяха да имат на масата прилична храна. И със сигурност щяха да получат по-добър старт в живота.

— Какво говориш? Сойер отиде в колеж, а Тали притежава успешен бизнес. Очевидно ти също се справяш добре. — В гласа ѝ се прокрадна закачлива нотка. Но и нещо друго. Нещо важно, което прозвуча фалшиво.

Господи, говореше така, сякаш се гордееше с него, когато истината се криеше в най-тъмните кътчета на душата му, където самият той рядко надничаше. Той преглътна с усилие и приклепна във високата трева. Тъй като все още държеше ръката ѝ, Монро беше принудена да го последва.

— Толкова завиждах на Сойер — призна шепнешком.

— Защо?

— Завърши гимназията с лекота, ползваше се с популярност, въпреки обстоятелствата, срещаше се с богато момиче, после отиде в университета със стипендия. Аз бях достатъчно умен, за да постъпя в колеж. Но вместо това единствените ми постижения бяха взетите приравнителни изпити за завършено средно образование и работата като механик в работилница за лодки, където работех без пари и бях постоянно омазан с масло. Докато Сойер... Звуча като най-големия негодник на планетата.

Нямаше да се изненада, ако го отблъсне и си тръгне. Наранената му ръка изтръпна. Разпери широко пръсти и я сложи върху затоплената земя. Тя се изправи и той най-после вдигна поглед. Нямаше ужас в бистрите ѝ очи. Само съжаление. Не можеше да реши кое е по-лошо.

Монро се наведе, обви ръце около отпуснатите рамене и допря устни до ухото му:

— Звучиш съвсем човешки.

Не можа да се въздържи, притисна я и челата им се допряха.

— Радвам се, че Сойер се издигна толкова, кълна се.

— Знам. Той също се гордее с теб. Но това обяснява много.

— Какво имаш предвид?

— Напрежението между вас двамата. Трябва да поговориш с него. Той знае ли защо си заминал?

— Още не, но ако му разкажа всичко, ще си помисли...

— Какво? Че си нормален? Опитал си се да бъдеш всичко за Сойер и Тали — баща, майка, брат, приятел, и си заминал, преди да успееш да намериш подходящ заместник.

Той се повдигна на колене, прегърна я и притисна бузата си до слепоочието ѝ.

— Иска ми се да можех да им дам онова, което имаше ти.

Монро се напрегна и го блъсна леко в гърдите.

— Да, живееш в голяма къща с чудесен басейн. Между мама и татко получавах почти всичко, което пожелаех — дрехи, обувки, уроци по балет. Щяха да ми купят дори пони, ако ги бях помолила.

— Звучи ми дяволски добре.

— Ти наистина не разбираш, нали? — Улови лицето му с ръце и го застави да я погледне: — Това, което никога не съм имала, е истинско семейство. Сигурност. Закрила. Това са най-важните неща, които ти си дал на Тали и Соьер. Може никога да не съм си лягала гладна, но съм лежала в леглото си уплашена. Завиждал си на брат си? Е, аз пък завиждах на сестра ти. Тя си имаше теб, да се грижиш за нея, докато аз си нямах никого. Затова не ми разправяй, че не си им дал достатъчно. Било е повече от достатъчно.

Сълзи проблеснаха в очите ѝ въпреки решителността, изострила чертите ѝ. До такава степен беше потънал в самосъжаление, че бе подценил емоционалните белези, оставени от собственото ѝ детство.

Нещо повече, думите ѝ отекнаха и смекчиха вината, която се бе трупала през годините на доброволната му изолация.

Не знаеше какво да каже, как да се извини, затова я целуна, притискайки се към нея с отчаяние, което го разтърси. Тя измърмори нещо неразбираемо, преди да го притегли към себе си и да зарови ръце в косата му.

Това, което започна като обикновена, утешителна целувка, премина в нещо, което заплашваше да предизвика горски пожар. Случи се бавно и чувствено, сякаш топлината около тях забавяше движенията им. Монро докосна с език неговия и гърленият ѝ стон увеличи още повече възбудата му.

Той плъзна длани по гърба ѝ от лопатките към кръста и обхвана ханша ѝ. Притисна я по-плътено и завъртя бедрата си около нейните с ясното съзнание, че ще усети нарастващата му ерекция.

Рязкото изсвирване на Делмар се разнесе из гората и подплаши ято птици. Част от Кейд проклинаше чичо му за прекъсването, но другата изпита облекчение. През последните няколко седмици мъглявият ѝ образ от спомените и сънищата му се превъплъти в жена

от плът и кръв. Жена, която го познаваше и го разбираше по-добре от всеки друг. Вероятно дори повече, отколкото той самият се разбираше. Това беше лудост.

Въпреки това продължи да я притиска към себе си, без да отговори на повикването на чичо си. Наведе се за една последна нежна целувка и захапа леко долната ѝ устна със зъби. Вдигна глава и я видя да отваря очи със замаян от възбуда, блуждаещ поглед.

Какво щеше да стане, когато се завърнеше в Сиатъл? Нетърпението на Ричард бликаше от всеки имейл. Според него изпращането на последния проект на Кейд беше загуба на време и пари.

— Къде си, момче? — чу се между дърветата гласът на Делмар.

— Идваме, чичо.

Помогна ѝ да се изправи и я поведе през гората, като отместваше клоните и стъпваше върху трънливите храсти, за да може да върви, без да се одраска. Пътеката, по която беше минавал редовно в миналото, с времето беше обрасла. И двамата мълчаха.

Насили се да се усмихне на чичо си, който не преставаше да му благодари за помощта. Всъщност Кейд му дължеше хиляди услуги за всичко, което беше направил за него през годините. Колкото и да мразеше караваната, някога тя бе тяхното единствено убежище.

Монро седна отново в пикапа, но преди да я последва, той прегърна чичо си през раменете. Делмар подскочи изненадано, но отвърна на мъжката ласка с цялото си сърце. Кейд се отдръпна, въпреки че другият продължаваше да го потупва по рамото.

— Чудесно е, че се върна, момче. Липсваше ми семейството, което може да разбере.

— Какво?

— Животът тук. — Делм посочи зад гърба си към реката.

Кейд не схвана напълно какво имаше предвид чичо му, но очевидно беше важно.

— Сойер обича да излиза за риба с лодката.

— За него риболовът е развлечение. За нас е въпрос на оцеляване. Нашата връзка с реката е различна.

Сърцето му заби учестено, когато дълбоко в себе си разбра думите на Делмар. Ето защо винаги се установяваше близо до вода,

след като по принуда напусна Котънблум. Мобайл, Алабама. Ню Бърн, Северна Каролина. Мериленд. Кънектикът. И накрая Сиатъл.

— Няма да остана тук. Не мога.

Възрастният мъж погледна над рамото му към пикапа:

— Толкова много обичаш Сиатъл?

— Там е невероятно. Колко пъти ти предлагам да ми дойдеш на гости?

Делмар изсумтя презрително:

— Никъде няма да намериш място като Котънблум.

— Абсолютно вярно — сухо отвърна племенникът му. — Слушай, трябва да откарам Монро обратно. Скоро ще дойда и ще идем за риба, става ли?

Чичото се обърна и размаха два пръста над главата си, което за местните означаваше „непременно“.

Кейд се настани зад волана, обзет от необяснимо безпокойство. Шумът на пътя и свистенето на вятъра правеха разговора невъзможен. Истинска благословия. Тя отново се приближи до него, но този път не я докосна. Твърде много неща от миналото си беше разкрил този следобед. Двойственото отношение към Котънблум и задълбочаващата се връзка с Монро го изпълваха с объркани, неприятни чувства.

Паркира зад джипа ѝ пред къщата. Излезе от колата и тя го последва. Кейд запристъпя от крак на крак, упорито отбягвайки погледа ѝ, защото се опасяваше, че очите му могат да издадат повече, отколкото беше готов да признае.

— Е, добре. Предполагам, ще се видим по-късно? — попита тя, но Кейд долови друг въпрос в тона ѝ.

— Все още ти трябва като тренировъчен манекен, нали? — Все пак пое риска да я погледне.

Тъглчетата на устата ѝ се изтеглиха нагоре, в очите ѝ проблеснаха искри:

— Да, ти наистина все още си манекен.

— Какво? — Направи крачка към нея, но тя отвори вратата и се качи в колата си.

— Нищо. Доскоро. — При потеглянето гумите разхвърляха чакъл, който се разхвърча наоколо, удрайки се в бронята на пикапа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Монро балансираше с две хартиени торби, пълни с хранителни продукти, а вятърът развяваше роклята около краката ѝ. Верандата, опасваща цялата ѝ къща, предлагаше убежище от приближаващата буря. Обикновено по това време на денонощието през лятото деца тичаха нагоре-надолу по тротоара, следвани от загрижени родители, готови всеки момент да предотвратят сълзите. Тази вечер беше пусто.

Улицата беше очарователна, къщите — солидни. Сградите в стил *крафтман*^[1] от двацетте години бяха разположени на разстояние една от друга, за разлика от гъстонаселените квартали в близост до колежа. Вдовици, пенсионери и млади семейства съставляваха миниатюрната, кипяща от живот общност в рамките на Котънблум. Нещо, което тя обожаваше.

Камбанките, висящи на кука от напречната греда, издаваха истинска какофония от звуци, а концертът им се допълваше от скърцането на люлката, тласкана от невидимата ръка на вятъра. Летните бури изпълваха Монро с вълнение и страх.

Обичаше да гледа как дърветата се огъваха под напора на ветровете, носещи се от равнините на Тексас през цяла Луизиана чак до другия бряг на река Мисисипи. Но същите ветрове можеха да се обединят в опустошителната стихия на торнадото. В най-ранните ѝ спомени торнадото бе чудовище в нощта, с което майка ѝ я плашеше.

Бурята, задаваща се от югозапад, не беше плашеща, по-скоро създаваше усещането, че майката природа се опитва да облекчи горещината и напрежението, което ги притискаше като похлупак. Вятърът връхлетя дърветата по улицата на Монро. Тъмните облаци угасиха плъзналите по небето оранжеви слънчеви лъчи и донесоха ранен здрач.

Тя подреди продуктите и взе бърз душ. Следобедът с Кейд, прекаран навън, я бе оставил лепкава от пот и неспокойна. В къси панталони и тениска, излезе отново на верандата с чаша студен чай. Вятърът сякаш ѝ говореше. Вихрецият се хаос съответстваше на

сътресенията, причинени от Кейд. Една по-различна буря, но не по-малко разрушителна. След като бяха отгръщали заедно страниците на миналото, той все още можеше да се затвори в себе си и да се отдръпне.

Засмя се безрадостно. Нима сама не бе разпознала отбранителното му поведение много преди този ден? Защо трябваше да се смята за специална? Не беше. По-скоро се държеше като глупачка. Така беше по-добре. Да оставят нещата неясни и неизследвани. А тя щеше да залепи с тиксо пукнатините в сърцето си, преди да е успял да нанесе още щети.

Лампите блещукаха като фарове по протежението на улицата. Мълния проблесна в тъмнината, последвана от тътен и гръм, сякаш боговете се гневяха. Още една светкавица проряза зигзаговидно небосклона. Оглушителният трясък накара Монро да потръпне.

С настъпването на нощта мракът се сгъсти. Уличните лампи вече не осветяваха пътеката и примамливите светлини в съседските прозорци бяха помръкнали, създавайки призрачно усещане за нереалност и пустота. По гръбнака ѝ премина тръпка и тя разтри ръцете си. Температурата беше паднала с няколко градуса в минутите, които прекара на верандата.

Първите дъждовни капки по ламаринения покрив се присъединиха към звъна на камбанките в нестроен хор. Продължиха да се сипят все по-бързо и по-бързо, докато накрая плътна водна стена закри къщите отсреща, подсилвайки усещането ѝ за изолация.

Когато вятърът развя косата ѝ и насочи дъждовните струи към верандата, мокрейки краката ѝ, тя се прибра в къщата. Електричеството можеше да бъде възстановено след минути, но понякога бяха нужни часове. Стискайки малко джобно фенерче между зъбите си, потърси кибрит в едно от чекмеджетата. Докато палеше последната свещ върху камината, силно почукване на входната врата я накара да подскочи и да изпусне кутийката.

Прилив на адреналин изпрати конвулсивни тръпки по цялото ѝ тяло. Но това не беше познатият ѝ, парализиращ сетивата страх, а нещо много по-тъмно, по-опасно. Онова, за което беше копняла, докато се опитваше да разубеди сама себе си. Със сърцето си усети кой стои от другата страна на вратата, а тялото ѝ разбра, че моментът е дошъл.

Отвори рязко, без дори да погледне през шпионката. Кейд беше подпрял едната си ръка на касата, в другата държеше забравените ѝ сандали. Водата се стичаше по лицето му и капеше от тениската. През дъждовната завеса надничаше ръждивият пикап, спрян на тротоара.

Моментът натежа от неизречени обещания. Съдбата ѝ се бе преплела с неговата още от нощта, в която я беше намерил в лодката.

— Донесох ти обувките. — Гласът му се разля в нея като гъст мед, въпреки че оправданието прозвуча неубедително.

— Карал си в бурята дотук само заради това? — опита се да внесе закачлива нотка в тона си, но не се получи.

Застанал неподвижно, той чакаше. Монро докосна рамото му. Единствената покана, която му трябваше. Влезе в къщата толкова бързо, че тя усети само как я привлече към себе си и подгизналата тениска я намокри. Обви ръцете си около нея в прегръдка, която едва не я задуши. Или може би целувките му — настойчиви, дълбоки, властни, я оставиха без дъх.

Сандалите изтропаха на пода. Кейд плъзна устни по шията ѝ и захапа леко кожата, изпращайки тръпки по цялото ѝ тяло. Зърната ѝ се втвърдиха болезнено, докато се извиваше в ръцете му. Той сграбчи мократа тениска и я изхлузи през главата си.

Можеше ли да прочете мислите ѝ? Широките, топли гърди облекчаваха болката в нейните. Прокара пръсти от раменете, по мускулите на ръцете му и обратно. Те се издуваха и стягаха от нейното докосване.

— Красив си.

Той вдигна глава от извивката на ухото ѝ и попита с дрезгав смях:

— Какво?

Нямаше място за срам.

— Красив си. Съвършен.

Сериозно изражение покри лицето му като рязко спуснати щори.

— Нито едно от двете. Най-малко съвършен.

Кога щеше да се пребори със съмненията си и да повярва, че е достатъчно добър?

— За мен си точно такъв.

Той поклати глава с все още помрачен поглед, но този път не ѝ възрази, а само протегна устни за още една целувка. Тази беше пълна с

нежност и копнеж и Монро се надигна на пръсти, за да ѝ отдаде всичко, което има.

— Желая те от дяволски много време. — Устните му се раздвижиха върху нейните, сякаш не можеше да понесе да се откъсне от тях.

Сега беше неин ред да се усмихне.

— Ти си дойде преди по-малко от три седмици.

Сериозното му изражение се върна и изтри усмивката ѝ.

— Сториха ми се цяла вечност.

Не беше сигурна дали го казва в добрия смисъл, или го приема като доживотна присъда. Той прекъсна размислите ѝ, като повдигна блузата с остро деколте. Движенията му рязко се ускориха и дрехата след секунди лежеше като розова локва до краката им. Веднага се зае с копчетата на късия панталон, който се свлече около глезените ѝ.

Прекъснатото електричество допринасяше за романтичното настроение. Свещите потрепваха, разпръсквайки наоколо букет от аромати. Борът и лавандулата се оказаха земна и възбуждаща комбинация, но не можеше да се сравни с чистата, първична мъжка миризма.

Избута я леко назад, повдигна я и я положи върху тежкото антикварно бюро в ъгъла. Студената дървена повърхност охлади кожата ѝ. Монро разтвори крака и той се настани между тях толкова леко и естествено, сякаш го бяха правили хиляди пъти.

Тя се подпря на ръце и позата ѝ изложи на показ простия дантелен сутиен, който бе купен на разпродажба в мола, а не в скъп магазин за бельо. Но това изобщо не му направи впечатление. Дланите му се плъзнаха от кръста нагоре и се обвиха около гърдите. Когато палците му се завъртяха около втвърдените зърна, тя изстена и отметна глава назад.

Здравата му ръка се прокрадна зад гърба ѝ. Сутиенът се разхлаби. В изблик на внезапен срам, тя се изчерви и го притисна свенливо към гърдите си с разперени пръсти.

Вдигна очи, за да срещне неговите. Всичко в Кейд Форнет будеше инстинктивно доверие. Както винаги. Също както преди малко до вратата, той очакваше следващия ѝ ход. Тя смъкна сутиена и го захвърли настрана.

Сякаш тътен разтърси гърдите му. Принуди я да се облегне на лакти, като я придържаше с една ръка през кръста. Извитото ѝ назад тяло изложи гърдите ѝ на показ и той побърза да се възползва. Обви устни около едното зърно, като едновременно с това галеше другото с пръсти.

Монро успя да погледне надолу и гледката едва не я доведе до оргазъм. Очите му бяха затворени и миглите хвърляха сянка на светлината на свещите. Лицето му беше като маска на удоволствието, примесено с решителност.

Сякаш усетил погледа ѝ, той вдигна глава и пусна влажното, лъскаво зърно.

— Красива си. Съвършена.

Дали нарочно повтаряше комплимента ѝ? В съзнанието ѝ веднага се оформи опровержение, но беше пометено от погледа, устата и ръцете му. Този мъж наистина я караше да се чувства съвършена.

Нетърпението я обхвана като треска. Надигна се, принуждавайки го да се изправи, и се зае с колана на дънките. Влажният плат превърна разкопчаването на копчето в истинско предизвикателство. Издутината, опънала ципа, изобщо не ѝ помагаше да се съсредоточи. С някакво свое собствено намерение пръстите ѝ се плъзнаха по дължината ѝ.

Здравата му ръка се присъедини към усилията ѝ да го освободи от панталона. Най-после копчето поддаде и тя припряно дръпна ципа. Той се предаде. Твърдият му член се озова върху дланта ѝ. Монро го стисна леко и започна да го гали. С настойчиви, бавни, съблазнителни движения. Опита се да го отблъсне леко, за да може да се отпусне на колене, но от гърлото му се изтръгна недоволен стон.

— Знам, че ни е за първи път, но имам нужда да вляза в теб. Веднага.

Думите му я развълнуваха и ужасиха едновременно. Той дръпна грубо бикините и страничният им шев се разпра с неестествено силен звук. Пъхна ръце под коленете и повдигна краката ѝ, но вместо да влезе в нея, остана загледан между тях. Изглеждаше сякаш погледът му физически я облизва, нагоре и надолу, отново и отново.

— Кейд, моля те. И аз имам нужда от теб.

Молбата ѝ разпали ножар в него. Улови краката ѝ, разтвори ги още по-широко, но този път се намести в празното пространство и

главата на члена му проникна в нея. Тя прехапа бузата си от вътрешната страна, за да спре оргазма от този първи контакт.

— Ще ми трябва ли презерватив? — Монро изстена, без да му отговори. Той улови брадичката ѝ и я застави да го погледне: — Да използвам ли презерватив? Има ли опасност да забременееш?

— Н-не. Взимам противозачатъчни.

Нищо повече не му трябваше. Натисна и влезе по-навътре, сантиметър по сантиметър. Тя приветстваше това протакане, а когато членът му беше наполовина в нея, усещаше, че се разпада, обгърната от нажежен до бяло пламък. Като в унес го чу да ругае, преди да проникне дълбоко, и само смътно си даваше сметка, че се гърчи в ръцете му.

Повдигна я от бюрото, обвил ръце около хълбока ѝ, без да извади от нея твърдия, топъл член. Гърбът ѝ се притисна към възглавниците на дивана, когато легна върху нея със свлечени дънки.

Улови китките ѝ, вдигна ги високо над главата и започна да движи ханша си на тласъци. Не се чувстваше нито използвана, нито безпомощна. Погледът му не се откъсваше от нейния, дори когато удоволствието се увеличаваше.

Той изстена и затвори очи. Монро притисна пети от двете страни на хълбока му, за да го задържи неподвижен. Каквото и да беше това между тях, то беше дълбоко. Много по-дълбоко от секс и просто съвкупление. Поне за нея.

Свлече се върху тялото ѝ, притискайки тежко гърдите ѝ със своите, и зарови лице в косата ѝ. Ръцете му все още държаха китките ѝ, но хватката се беше разхлабила. Тя ги освободи и плъзна длани по гърба и извивката на хълбока му. Обърна се леко, обсипа страната и челюстта му с целувки и усети устните му върху меката част на ухото си.

След цяла вечност той се повдигна на лакти, допрял носа си до нейния, оставяйки все още твърдия си член дълбоко в нея. Моментът изглеждаше важен, граничещ със свещеното.

[1] Стил за интериорна и екстериорна архитектура. Къщите са с квадратна форма и наклонен покрив, фронтони, осмоъгълни или кръгли кули и веранда, опасваща цялата постройка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Изкуствената светлина блисна с ослепителна интензивност. Дъждът продължаваше да барабани по прозорците, но именно бръмченето на климатика го върна рязко към реалността. Въпреки че случилото се изглеждаше неизбежно, сега се бяха озовали от другата страна и Кейд не беше сигурен какво трябва да направи.

Тя присви очи срещу ярката лампа, скривайки яносините ириси. Русата ѝ коса се стелеше като коприна над ръката му върху шоколадовокафявата възглавница на дивана.

Кейд не я бе залъгвал, за да свали бикините ѝ. Монро беше най-красивата, най-съвършената жена, която някога беше срещал. И тъкмо поради това трябваше да си тръгне.

Костваше му много усилия да се изправи и да застане до дивана. Господи, дори не беше успял да събуе панталона и ботушите си. Поне бягството му щеше да е бързо. Дръпна дънките и вдигна ципа, но заради наранената му ръка и мокрия плат копчето се оказа проблем.

Направи фаталната грешка да погледне надолу. Тя примигна към него замаяна, със зачервени, подпухнали устни. Зърната ѝ молеха за ласката му, босите ѝ крака бяха приканващо разтворени.

— Какво правиш?

— Не знам — откровено прошепна той.

Монро се изправи, наклони се към него, обви ръце около кръста му и притисна гърдите си към неговите.

— Нали не си тръгваш?

— Може би?

Вместо да тропа с крака или да се облее в сълзи, тя се отдръпна и поклати глава. Сините очи проблясваха меко:

— Не. Ще се гушкаме. В леглото.

Тонът ѝ му напомни за начина, по който говореше с момичетата — това беше Монро, която не приемаше „не“ за отговор. Не се съдържа и се усмихна, но се насили да вмъкне в гласа си предупредителна нотка:

— Аз не се гушкам.

Тя само изсумтя, сграбчи ръката му и го поведе по тъмния коридор, като пътьом духаше свещите и гасеше осветлението. Заведе го в спалнята си. Честно казано, би следвал малкия ѝ сладък задник дори в блато, пълно с алигатори.

— Трябва да се измия. Защо не свалиш ботушите и дънките и не ме изчакаш под завивките? — Повдигна се на пръсти, за да допре устни до неговите, и тръгна към банята с развети коси.

Съвсем объркан, опипвайки наоколо в тъмнината в буквален и преносен смисъл, той направи точно каквото му беше наредила и се пъкна гол под хладните памучни чаршафи.

Яростта на бурята беше утихнала до силен, монотонно сипещ се дъжд. Никога не оставаше да спи при жената, с която беше прекарал вечерта. Беше негодник, който се изнизва, грабнал панталоните си, а не наивник, готов да се съблече, за да се гушка.

Щеше да си тръгне, щом дъждът спре. Спорът между мозъка и сърцето му завърши с компромис. Монро се върна, поклащайки игриво ханша и косата си, с малки закръглени гърди и дълги, стройни крака. Той мълчаливо благодари на гените си и на възможността да се наслади на всяка извивка на тялото ѝ в тъмното.

Тя се пъкна под завивката и притегли рамото му, принуждавайки го да се обърне настрани, лице в лице с нея. После се намести, докато телата им се оказаха притиснати едно към друго от гърдите до краката.

— Ето така. Гушкането не е толкова трудно, нали? Дори ти можеш да се научиш, Кейд.

Той се усмихна, зарови лице в косата и вдъхна аромата ѝ. Изпод ваниловия сапун се прокрадваше миризмата на секс. Подхождаше ѝ чудесно. Не, повече от чудесно — идеално.

Ръцете му шареха по гърба и ханша ѝ, докато нейните извършваха подобно проучване върху неговото тяло. Захапа го леко по врата и пулсът му веднага се ускори.

— Миришеш толкова хубаво, че ми идва да те изям. — Думите излязоха, преди да осъзнае двусмислената закачка, или беше неволна грешка, тъй като преценката му беше абсолютно точна.

— Кейд... — Начинът, по който прошепна името му, му напомни за предишната, свенлива Монро.

Харесваше му, че можеше да бъде дръзка и пламенна, а също и срамежлива в рамките на няколко минути, понякога дори едновременно. Засмя се тихо и я притисна към себе си. Слава богу, че дъждът продължаваше да тропа по стъклото на прозореца, защото не беше готов да си тръгне. Още не. Определено беше подценявал гушкането.

Затвори очи, когато ръката ѝ разроши косата му и започна леко да го разтрива по тила. Колко време бе изминало, откакто някой го бе докосвал, без да иска нещо в замяна?

Върна се назад в детството си, когато родителите му бяха живи. Дните и нощите му бяха изпълнени със свобода, която упорито се бе опитвал да си върне, след като напусна Котънблум. Свободата да не му се налага да мисли за храна, да се опитва да задържи семейството си заедно и да осигури покрив над главите им. Свободата от отговорност.

С чувството, че се беше приближил до тази свобода повече от всякога, той се унесе в забрава под тропота на дъжда и ръцете, извършващи с тялото му древна алхимия. Времето се разми. Всичко се свеждаше единствено до аромат и докосване. Струваше му се, че сънува.

Отново беше възбуден, може би повече от всякога. Болезнено. Размърда се неспокойно и нощният въздух охлади надигналата се в тялото му топлина. Влажна, мека уста се обви около него.

Надигна глава от възглавницата. Косата на Монро се разстиляше по бедрата му, ръката ѝ държеше основата на члена му, езикът докосваше върха. Това беше сън. Със стон отпусна глава назад и протегна ръка да погали вдлъбнатата ѝ буза. Дръзката, страстна Монро се беше върнала.

— Ако знаех, че гушкането включва и това, щях да започна да го практикувам още преди години — опита да се пошегува той, но гласът му излезе прекалено дрезгав.

Устата ѝ се отдръпна и бедрата му се повдигнаха, търсейки топлината ѝ.

— Смятай го за гушкане с екстри.

Кейд притисна буза към възглавницата и се усмихна. Закачките в такъв момент бяха за него точно толкова чужди, колкото и гушкането, но му харесваха. Много. И докато Кейд Форнет, който не се гушкаше и не се шегуваше в леглото, щеше егоистично да я остави да си свърши

работата, този в леглото искаше да я докара до същата лудост, до която тя докарваше него.

С ловко движение, което я накара да се разсмее, той я издърпа нагоре, превъртя я и се озова върху нея. В тъмнината не можеше да се наслади на цвета на очите ѝ, но затова пък виждаше спокойната ѝ, приканваща усмивка. И в гърдите му отново се надигна топлина.

Целуна я. Тя обви ръце около врата му и се отвори за него. В природата ѝ беше да се раздава, без да иска нищо в замяна. А в неговата беше да взима. Или поне така стояха нещата през последните няколко години, въпреки че невинаги е бил такъв егоистичен негодник. Монро изваждаше на повърхността нещо, което той се опитваше да остави в миналото. Може би трябваше да се върне у дома, за да го преоткрие. Знаеше само, че не иска да взима от нея. Искаше да дава, да я задържи, да я закриля.

Прекъсна целувката и се загледа в нея. И двамата дишаха тежко, забравили шегите. В съзнанието му се въртяха цял рояк думи, но не можеше да ги подреди в ясна и логична мисъл. Миналото, настоящето и бъдещето се бяха слели в един-единствен момент.

Страхът го накара да се плъзне надолу по тялото ѝ. Удоволствието беше нещо просто, което можеше да ѝ даде, без да изгуби част от себе си. Всичко, свързано с нея, беше мило и чисто. Можеше да остане между краката ѝ, докато изгрее слънцето, да усеща как се извива под него, да слуша как шепне името му и заравя ръце в косата му.

Оргазмът ѝ беше внезапен и бурен и той притисна бедрата ѝ към леглото, за да ѝ даде възможност да му се наслади. Продължи да я дразни дълго след като тялото ѝ престана да тръпне. Дръпна го силно за косата, но болката само още повече усили желанието му. Освободи се от пръстите ѝ и застана на колене. Краката ѝ бяха разтворени широко, гърбът ѝ се беше извил в няма молба.

Част от него искаше да я обладае, гледайки отново лицето ѝ. Да открие какви още тайни пазеше, но тя също можеше да отгатне неговите, а все още не беше готов за това. Може би никога нямаше да бъде.

— Застани на колене и се подпри на ръцете си. — Гласът му беше твърде груб и заповеднически в сравнение с нежността, която бяха споделили преди малко, но не можеше да го промени.

Помисли си, че рискува да стане обект на негодуванието или шегите ѝ, но тя се подчини, сякаш бе плеснал с камшик, и се премести леко назад, докато докосна члена му. Той се нагласи и натисна силно, усетил притегателната сила на тялото ѝ дори по-силно от преди.

Смяташе да затвори очи и да преследва единствено собственото си удоволствие. Но вместо това уви тялото си около нейното и впи устни в слепоочието ѝ. Откъслечни думи се изтръгваха от гърлото му при всеки мощен тласък. Но те останаха нечути.

Искаше му се да свършат заедно. Нейното удовлетворение се оказва по-важно от неговото. Пъхна ръка между краката ѝ и я погали. Не беше неопитен и знаеше как да доведе една жена до оргазъм, а с Монро това не изискваше никакви усилия. Тя беше в пълен синхрон с него и невероятно отзивчива.

Веднага щом тръпките разтърсиха тялото ѝ, той влезе в нея докрай с мощен тласък и изпадна в екстаз, който го остави без сили. Отпусна се върху нея, повличайки я към леглото, заровил лице в косата ѝ. Онова, което трябваше да бъде първичен, животински секс, се превърна в нещо изключително интимно.

Част от изреченото в тъмнината се върна в съзнанието му и го накара да се изчерви от срам. Каза ѝ, че е красива и секси. Вярно. Сладка и неустоима. Също вярно. Думата „любов“ не беше излязла от устните му, но затова пък спомена „завинаги“. Сякаш я желаше завинаги, беше готов да остане завинаги в леглото ѝ.

По-малко от три седмици, бе казала тя същата вечер. Струваше му се, че се беше върнал преди дни. Годишите в Сиатъл му се струваха като сън. Беше живял някакъв призрачен живот, в който душата му постоянно се връщаше към Котънблум. Вероятно еротичната топлина го беше подлудила.

Обърна се към нея и я прегърна. Тя сгуши лице в извивката на врата му, обсипвайки влажната кожа с целувки. Дъждът беше преминал в лек ръмеж и само от време на време случайно потропване нарушаваше тишината. Трябваше да си върви. И щеше да си тръгне.

Монро улови наранената му длан и я притегли към себе си, за да може да я разтрива с две ръце.

— Все още ли усещаш изтръпване?

Въпросът го изненада. Очакваше да прокара език по белега.

— Даже в пръстите на краката. Не съм свършвал така, откакто бях тийнейджър.

Тя се разсмя и се наведе да го целуне с усмивка.

— Имах предвид нервите на ръката ти, глупчо, но ти също ме накара да изтръпна.

Глупчо. От детството му никой не го беше наричал така.

— Научих се да не й обръщам внимание.

— Стисни ми китката.

Кейд се подчини и сам усети подобрението, въпреки че пръстите понякога все още не го слушаха. Коляното му се беше възстановило почти напълно. Време беше да поема към Сиатъл. Но вместо облекчение, изпита ужас, съпроводен с известна доза ирония.

Монро продължи да масажира ръката му. Топлото и нежно тяло го унасяше отново в сън. Реши да затвори очи за десетина минути, докато тя заспи, и после да се измъкне на пръсти. Страхуваше се, че срещата лице в лице на дневна светлина може да го възпре.

Събуди го дрънчене на тиган. В прокрадващите се между завесите слънчеви лъчи танцуваха пращинки. Притиснал чаршафа към гърдите си като целомъдрена девица, той приседна в леглото. Нямаше как да се измъкне през деня, след като Монро беше будна и стоеше между него и свободата му. Беше изпуснал момента.

Нахлузи все още влажните дънки и ботушите. Ризата му беше в кухнята на долния етаж. Измъкна се от спалнята, но широката открита площадка го издаде още при първите крачки.

— Добро утро — подвижна тя с твърде бодър за такъв ранен час глас. — Права палачинки, а беконът вече е готов.

Кейд се обърна бавно. Русата ѝ коса се спускаше по гърба ѝ разрошена и дяволски секси. Тениската стигаше до средата на бедрата ѝ и под нея нямаше нищо, ако можеше да се съди по набъбналите зърна.

Монро сложи върху плота чиния с палачинки, върху която бавно се топеше бучка масло. Той тръгна към кухнята предпазливо, сякаш всеки момент очакваше да чуе щракване на капан.

В съзнанието му като мълния проблесна разтърсващ спомен. Когато се събуждаше сутрин в детската си стая, до него достигаше аромат на бекон и разговорът на родителите му, прекъсван от смях. Колко по-различен щеше да бъде животът му, ако бяха живи?

Загубата отпреди двайсет години сякаш го бе сполетяла преди дни. Родителите му си бяха отишли за миг. Траекторията на съществуването му се промени като на сателит, излязъл от орбита, върху който никой няма контрол. И сега скърбеше за онова, което можеше да бъде.

Усмивката на Монро изчезна. Тя заобиколи кухненския плот.

— Какво има?

Години бяха изминали, преди да успее да се превърне в непревземаема крепост. А тя само за секунди усети, че нещо не беше наред, без да й каже даже дума. Внезапно го обзеха паника и клаустрофобия.

— Благодаря, но трябва да помогна на Сојер. Нямах намерение... — Преглътна и заотстъпва към вратата.

Лицето ѝ помръкна, но му беше трудно да определи дали беше обидена, или гневна. Имаше право да изпитва и двете. Вратата се оказа негов враг. Наранените пръсти на лявата му ръка не успяха да се справят с веригата.

Дланта ѝ покри неговата и топлината и ароматът ѝ го обгърнаха като милувка. Монро дръпна резето и освободи веригата. Той се надяваше, че ще отдаде треперенето на пръстите му на травмата, а не на водовъртежа от емоции, който бушуваше в него.

Вратата се отвори. Кейд вдъхна дълбоко няколко пъти и се втурна към пикапа. Постъпката му беше страхлива и непочтена, но беше безсилен. Потегли, докато тя стоеше на верандата, облечена само с неговата тениска. Наблюдаваше я в огледалото за обратно виждане до първия завой.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Боже мой, правила си секс? — прозвуча силният, висок глас на Регън.

Монро изшътка и огледа дизайнерското студио на приятелката си. Единственият клиент беше лелята на Наш, госпожица Леора, която имаше слух на ястреб, въпреки че беше прехвърлила седемдесетте. Нямахте намерение да споделя, но се нуждаеше от отдушник за тревогата, обзела я през последните няколко дни заради мълчанието на Кейд, пък и нямаше да откаже съвет.

— Няма да повярваш колко тягостно беше на следващата сутрин. Първо, аз съм сигурна, че имаше намерение да си тръгне две минути след като го направихме за първи път.

— За *първи* път? Само така, момиче! — Регън вдигна ръка за приятелски поздрав.

Монро я плесна разсеяно.

— Да, но както и да е. И така, аз се чувствам страхотно, нахлузвам неговата тениска и правя палачинки, а Кейд излиза от спалнята ми и се прави на срамежлив. Сервирам чинията на плота, а той се опитва да мине през вратата ми като Кул Ейд Мен^[1]. И си тръгна така, гол до кръста.

Регън вдигна свита в юмрук длан пред лицето си. Монро не беше сигурна дали се опитва да потисне изумлението или смеха си.

— Съжалявам. Знам, че е ужасно. Много ли си ядосана?

— Честно казано, не знам. По-скоро потисната, но като си спомня лицето му... Нещо го разстрои. А той полага толкова усилия да изглежда безстрастен. Все едно не беше в спалнята с мен. Блуждаеше някъде другаде.

— Сигурна ли си, че си няма приятелка в Сиатъл? Или *съпруга*?

Тъй като не знаеше почти нищо за личния му живот, Монро за момент дори си пожела проблемът да се крие в друга жена. Всичко друго, което би могло да го накара да избяга онази сутрин, изглеждаше

още по-плашещо. Жена от плът и кръв не ѝ се струваше толкова смущаваща, колкото демоните, с които той се бореше от години.

— Регън, миличка, ще ми кажеш ли мнението си? — стресна ги гласът на госпожица Леора. Тя вдигна дамска във флорални синьо-зелени нюанси. — От това няма ли да станат чудесни възглавници?

Регън наклони глава:

— Наистина ще подхожда много на тапицерията на дивана във всекидневната, която сменихме миналата есен. — Тя отведе госпожица Леора до касата.

— О, здравей, Монро. Чух, че благотворителният коктейл е минал много добре. — Възрастната дама извади чековата си книжка и я остави на плота.

— Така е, госпожице Леора, благодаря — усмихна се любезно Монро.

— А как върви подготовката на доматения фестивал, Регън? — Жената щракна закопчалката на чантата с тънките си пръсти.

— Много добре. — На всички други усмивката ѝ би се сторила слънчева, но приятелката ѝ долови напрежение.

— Надявам се, че няма да се окаже загуба на време и пари. Кой ще плаща за красивата беседка на поляната?

— Дървеният материал е купен на едро, а Наш щедро отдели от времето си, за да я сглоби.

— И на мен така ми каза. Е, поне ще прекарва известно време навън. Опасявам се, че няма достатъчно приятели, откакто се върна.

Монро не можа да сдържи усмивката си от загриженото изявление.

— Той се справя чудесно. Всъщност ние всички бяхме заедно в гората миналата вечер.

Госпожица Леора хвърли преценяващ поглед към Монро и измърмори нещо, преди отново да насочи цялото си внимание към Регън и да подхване с характерния си кисел тон:

— Разбира се, няма как да не си даваш сметка, че целият град е настръхнал срещу преоценката на имотите на Ривър стрийт и увеличаването на данъците. Горката Марта е отчаяна. Елизабет, Бог да я благослови, остави на дъщеря си „Юрганските пчели“ в окаяно състояние.

Марта беше едно поколение по-млада от останалите жени, които се събираха и пазаруваха в „Юрганските пчели“. Майка ѝ беше получила фатален инфаркт по време на една от сбирките и остави магазина на единственото си дете. Тя така и не се омъжи, а с годините бизнесът се превръщаше по-скоро в тежест, отколкото развлечение, и наследството ѝ в Котънблум бе като хомот на врата ѝ.

— Измина цяло десетилетие от последната оценка, а със съживяването на икономиката имотите в центъра поскъпнаха. Това е добър знак за собствениците в града.

— Котънблум няма нужда от съживяване. И така си е добре.

— Чувствайте се поканена да споделите мнението си на следващото заседание на Градския съвет, госпожице Леора. — Регън надникна в бележника за поръчки: — Нека да видим... Възглавниците ще бъдат готови следващата седмица. Ще ви се обадя.

Докато приятелката ѝ обслужваше клиентката, Монро се оттегли в офиса ѝ, премести купчина разкроени платове от фотьойла върху бюрото и се отпусна върху него. Дисплеят на телефона ѝ не показваше пропуснати обаждания или съобщения. От опит знаеше, че мъжете обикновено не се обаждат след една-единствена бурна нощ, но случилото се между тях беше различно, нали? Бяха си казали твърде много неща. Всичко беше много по-дълбоко.

Звънчетата на входната врата иззвъняха и след няколко секунди Регън влезе и се запъти направо към дървения бюфет.

— Днес затворих по-рано. Нямам други планирани срещи, пък и е прекалено горещо за разходка пеша. — Извади бутилка „Джак Даниелс“ с черен етикет и две чаши.

— Това къде е в каталога? На „Д“ като Джак или на „У“ като уиски?

— На „Л“ като лекарство. — Регън се усмихна и повдигна вежди. Това беше истинската ѝ усмивка, а не онази, която използваше на конкурсите за красота или в работата си като кмет.

— Аз не искам.

— А трябва. Не можеш да оставиш най-добрата си приятелка да пие сама — пошегува се тя, докато наливаше.

Монро се загледа в кафявата течност, която едва покриваше дъното на чашата. Не беше ли и тя също толкова затворена като Кейд, но по свой начин? Бутна чашата настрана.

— Всъщност не пия.

— Откога? — Приятелката ѝ отпи от уискито и я погледна със стиснати устни.

— Никога не съм пила.

Регън остави питието на бюрото с бавно движение.

— Не си спомням да си отказвала бира или чаша вино.

— Не и не знам защо. — Монро се облегна обратно на стола и се загледа в плоскостите на окачения таван. — Излъгах. Приемах, защото не исках никой да разбере истината.

— Истината за какво?

— Не пия, защото майка ми е алкохоличка. Години наред държах пълни бутилки с бира и чаши с вино, за да избегна неудобни въпроси. — Вдигна глава, любопитна да види реакцията на приятелката си.

Изражението на Регън беше мрачно и замислено.

— Значи, е по-сериозно от любов към забавленията?

— Много повече. Започна още в детството ми. Опитах се да я убедя да замине на лечение в Джексън, но тя се страхува, че ще плъзнат слухове.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Не. За майка ми пиенето е един вид бягство, но никой не може да избяга от себе си.

Регън завъртя чашата между пръстите си. Движенията ѝ издаваха несигурност, в гласа ѝ се прокрадна обида:

— Защо не си ми казала? Господ ми е свидетел, че съм последният човек, който би си съставил мнение за теб от начина на живот на майка ти.

Монро въздъхна:

— Навик. Срам. Ти си най-добрата ми приятелка, но прекалено дълго тайната ми се струваше твърде ужасяваща, за да се изправа срещу нея и ако ти бях казала... Моля те, не се разстройвай. Изглежда, колкото повече таиш нещо в себе си, толкова по-трудно става да говориш за него.

Регън обърна лице към най-отдалечената стена, но сякаш гледаше през нея.

— Това мога да го разбера. — И после отново към нея: — Можех да ти помогна.

— Нямах нужда от помощ. Просто се уморих да се преструвам.

— Не мога да повярвам, че си ме заблуждавала в продължение на години. — Тя поклати глава и вдигна чашата към устата си, но ръката ѝ замря във въздуха: — Имаш ли нещо против да пийна?

— Естествено, че нямам. Давай.

Напрежението между тях се уталожи и Монро се отпусна във фотьойла с мисълта, че не се беше чувствала толкова добре, откакто Кейд напусна леглото ѝ. През следващите няколко часа разговаряха за всичко и нищо. Обсъдиха клюките за знаменитости и техните луди семейства, политиците на Котънблум, идиотщините на Соьер Форнет и глупостта на Кейд Форнет.

В крайна сметка Монро се озова на пода, вдигнала крака на стола с мострите от платовете, покриващи голата ѝ кожа, и климатик, насочен към нея. Регън срита сандалите си и провеси крака през страничната облегалка на коженото кресло.

Внезапно Монро скри лицето си с ръце, издавайки страха си:

— Мисля, че за Кейд бях просто поредната бройка. За единствения мъж, когото...

Пулсът ѝ се ускори. Кейд Форнет беше единственият мъж, когото би могла да обича. Или вече обичаше. А може би го беше обичала винаги.

— Знаеш ли какво ще направим?

Веднага разпозна пламения ентузиазъм в гласа на приятелката си. Със същия тон я беше увещавала да скочи в градския басейн посред нощ, да си купят фалшиви документи за самоличност и да прекара пет мъчителни минути, целувайки се в килера с Кит Уолмейкър в девети клас. Нито едно от тези начинания не беше завършило добре. Естествено, хванаха ги и в басейна, и с фалшивите документи, а Кит бе признал, че е гей, на следващата година.

Но това бе същият онзи тон, на който не можеше да откаже. А и поредната щура идея на Регън може би щеше да я отвлече от мислите за Кейд.

— Има ли смисъл да питам?

Регън вече беше на крака и ровеше в някаква кутия в един от ъглите на тесния, разхвърлян офис. Върна се с два флакона спрей и дяволита усмивка.

— Ще се позабавляваме, а има ли нещо по-забавно от това да дадем един урок на братята Форнет?

Беше пресушила питието си, както и чашата на Монро и поне две други. Макар да не беше мъртвопияна, мисловният ѝ процес очевидно беше нарушен. Спъна се в сандалите си, ризата се беше измъкнала от тясната пола, френският кок висна накриво.

Монро я улови за ръката, преди да успее да отключи входната врата.

— Идеята ти е ужасна.

— Ти дори не знаеш какво съм намислила.

— Знам само, че си пийнала и си въоръжена с два флакона спрей.

От тази комбинация няма да излезе нищо добро.

Приятелката ѝ направи знак да замълчи и отвори вратата. Докато си говореха, навън се беше стъмнило. Монро се поколеба за момент, преди да изтича да я настигне. Ако не друго, можеше поне да ѝ попречи да направи нещо опасно.

Промъкнаха се до пешеходния мост, водещ към луизианската част от града. Мястото беше популярно с графитите си.

— Как смяташ да стигнеш страничния парапет?

— Изобщо няма да цапаме моста — срязва я Регън.

Уличното осветление се отразяваше върху прясно боядисаната жълта стена. Тя свали капачката на единия флакон и го разклати.

Монро отново я улови за ръката.

— Ти сериозно ли?

Единственият отговор беше огромна буква „Д“ върху стената, от която подобно на кръв веднага се стекоха червени струи. Тя се огледа в очакване някой да изскочи всеки момент, да ги посочи с пръст и да изкрещи: „Аха!“. Въпреки че не беше опасно, онова, което правеше Регън, определено беше глупаво и съвсем не подхождаше на кмет.

Реши да опита отново:

— Утре сутринта ще съжаляваш.

Но приятелката ѝ продължи да пише посланието си. Захвърли празния флакон и взе другия, който висеше безполезен в ръката на Монро. Когато най-после приключи, двете отстъпиха назад, за да огледат стената в цялата ѝ прелест. Написаният с огромни букви надпис гласеше: „Доматите управляват, Раците се лигавят. Ден на труда“.

— Трябва да призная, че червено и жълто е невероятна комбинация — отбеляза Монро.

Вой на сирена раздра влажния въздух. Адреналинът нахлу в тялото ѝ и тя се втурна да бяга обратно през пешеходния мост. За нещастие, Регън не можеше да поддържа същото темпо заради високите сандали и тясната си пола. Фаровете я осветиха по средата на общинския затревен терен от страната на Мисисипи. Все още скрита в тъмнината, Монро можеше да свие зад ъгъла и да се скрие в ателието, но не искаше да остави приятелката си сама.

Нямаше друг избор, освен да се върне на мястото, където Регън, скръстила ръце пред гърдите и извила предизвикателно хълбок, разговаряше с шерифа на Котънблум Периш.

— Не бях аз, Уейн — говореше тя със сладък като парче орехов пай глас.

— Тогава защо лицето ти е изцапано с червен спрей? — Четиридесетгодишният офицер ветеран посочи с писалката, с която си водеше бележки на електронния таблет.

Регън се издаде, като добави още няколко черти с изцапаните си пръсти. Уейн се обърна към другата млада жена с пухтене:

— И ти ли участваш в това, Монро? Вие, дами, да не сте пийнали?

Заплахата от акт или дори нещо по-лошо я накара да прехапе устни и да се размърда неспокойно:

— Предполагам, няма да ни пуснете, за да се погрижим стената да бъде пребоядисана колкото може по-скоро?

— Да се пребоядиса? — Регън обви ръка около раменете на полицая и го обърна към стената: — Мисля, че изглежда страхотно. Ти какво ще кажеш, Уейн?

— Произведение на изкуството — отвърна той, леко развеселен, без да престава да си води бележки. — Виж, трябва да се обадя на градски съветник Форнет и да го попитам как иска да се оправим с тази ситуация. Както знаеш, това е общинска собственост. — Уейн се настани зад волана на патрулната кола.

Регън изстена.

— Ако зависи от Сојер, веднага ще ни тикне в щатския затвор, задето обезобразихме идеалната му малка стена.

Монро погледна написаното от приятелката ѝ послание. Ако не се опасяваше, че се е забъркала в неприятности, щеше да се разсмее.

Но при това положение стомахът ѝ сякаш участваше в шоуто „Ривърденс“^[2].

Уейн се върна при тях и намести колана с кобура, който висеше около тесния му ханш.

— Е, дами, ще се наложи да дойдете с мен. — Полицейското управление на Котънблум, Луизиана, отговаряше за целия окръг, докато територията на Мисисипи си имаше собствен участък.

Отвори задната част на патрулната кола и ги покани с жест да се качат, докато четеше правата им. Моментът изглеждаше като нелепа сцена от епизод на сериала „Ченгета“.

— Сојер не нареди ли да ни сложиш белезници? — протегна напред китките си Регън.

Полицаят не отговори. Историята между двамата, заемащи изборни длъжности, беше нещо, което хората обичаха да разнищват и коментират на чаша кафе или коктейл. Регън седна на седалката, сгуши се в единия ѝ край и се загледа през прозореца.

С много повече респект в гласа Монро попита, преди да се настани отзад:

— Мога ли да използвам телефона си за едно обаждане?

— Разбира се. Защо не.

Извади апарата от задния си джоб. Поколеба се на името на Кейд, но продължи надолу, стигна до *Таруотър* и натисна бутона.

— Монро. Виж ти, каква изненада. — Задоволство стопли гласа му и тя се сви вътрешно, знаейки, че той вероятно се надяваше да е променила мнението си за отношенията им.

— Здравсти, Андрю. Извинявай, че ще пропусна любезностите, но имам нужда от една услуга.

— За теб винаги. — Отзивчивостта му заседна като буца в гърлото ѝ.

— С Регън малко загажихме. Можеш ли да дойдеш в полицейското управление на Луизиана?

В слушалката се разнесе пукане, сякаш вече беше тръгнал.

— В какво сте се забъркали вие двете? Не, не ми казвай по телефона. Ще бъда там до десет минути. И за бога, не говори с никого.

Малко след като затвори, спряха пред грозна бетонна сграда с квадратна форма, строена със строго практична цел, без отстъпки по отношение на естетиката. Уейн склони да ги преведе през главния

вход, а не през страничния, предназначен за престъпници. Придружи ги до стаята на дежурния.

— Няма да ни регистрираш, нали? Андрю Таруотър вече пътува насам. Със сигурност това е само едно дребно провинение, ако изобщо е такава. — Монро се опита да се усмихне.

— Длъжен съм да спазя протокола, но нямаме нищо против да изчакаме, нали, Глория?

Седналата зад бюрото чернокожа жена беше облечена в стандартната кафява униформа, но розовите кичури в косата ѝ подхождаха на дългите, лъскави нокти. Тя се усмихна широко.

— С удоволствие ще изчезна.

— Благодаря ти, Глория. Как е бедрото на Емет? — През зимата съпругът ѝ беше ходил на рехабилитация при Монро.

— Играе голф и ходи за риба като двайсетгодишен. И вече няма причина да не изпълнява задълженията си. — Жената ѝ намигна, после поговориха още няколко минути.

Суматоха от говор и раздвижване извести пристигането на Андрю, Соьер и Кейд. Първите двама се бутаха по пътеката към бюрото. Кейд обаче остана на мястото си и мълчаливо погледна към Монро. Изглеждаше бесен.

Какво право имаше да се ядосва? Нали той си тръгна след онази нощ на умопомрачителен секс? И повече нито се обади, нито ѝ изпрати съобщение. Всъщност беше споделила с Регън само защото постъпи с нея като най-големия негодник в Котънблум. Единствено по негова вина се озова в тази неприятна ситуация. Тази преобърнатата логика ѝ се стори съвсем разумна, затова дръзко срещна очите му.

Докато Андрю отведе настрани Уейн за разговор на четири очи, дълбокият глас на Соьер прокъркна из малката стая, язвителен и гневен:

— Какви, по дяволите, ги вършиш, Регън?

— Просто малко реклама, нищо повече. — За разлика от неговия, нейният тон беше сладникав като захарен сироп, въпреки че в усмивката ѝ нямаше нито хумор, нито добра воля.

Соьер огледа Регън от разрошената коса до одрасканите високи токове, преди да прониже с поглед Монро:

— Как можа да се вържеш на глупостите ѝ?

Регън пристъпи две крачки към него:

— Затваряй си устата, Сойер Форнет. Тя няма нищо общо. Единственото ѝ провинение е, че държеше единия флакон със спрей, така че насочи чудесните си малки обиди към мен, щом това те кара да се чувстваш истински мъж.

Шерифът се дръпна от Андрю, който ѝ намигна, направи знак с вдигнат палец и се облегна на бюрото. Очевидно в полицейския участък на Котънблум никога не бяха виждали такива фойерверки.

— Какво е написала на стената, Уейн? — Въпреки че Сойер отпрати въпроса към полицаия, погледът му не се отделяше от Регън. Въздухът около тях трептеше. Ако не знаеше наизуст историята на отношенията им, Монро щеше да го определи като сексуално привличане.

Извличайки огромно удоволствие от драмата, Уейн превъртя с пръст дисплея на таблета и прочете, сякаш рецитираше стих от Шекспир:

— Доматите управляват, Раците се лигавят. Ден на труда.

Сега, когато Андрю беше поел нещата в свои ръце, облекчението на Монро се изля под формата на нервен смях. Сойер насочи гнева си към нея:

— Намираш го за смешно? Е, може би ще повдигна обвинение и вие двете ще прекарате нощта в ареста.

Най-после Кейд направи нещо, освен да ѝ мята убийствени погледи. Сложи ръка на рамото му и попита:

— Братле, ти сериозно ли? Няма да пратиш Монро в затвора.

Сойер отблъсна ръката му.

— Смяташ да я оправдаваш ли?

— Ще я защитавам. — Кейд разкрачи крака по-широко. Двамата с брат му влизаха в битка, която още повече нажежи обстановката.

Андрю се намеси в разправията:

— Няма да бъде повдигнато никакво обвинение, господа. Ако дамките се съгласят да пребоядисат стената в рамките на два работни дни, значи няма да има щети, а следователно — и наказание.

— Много мило от твоя страна, че се опитваш да ги измъкнеш, Таруотър — каза Сойер. — Ако всичко не е готово до петък сутринта, ще се върна тук и ще подам жалба.

Регън вдигна ръка с изпънат среден пръст. Монро я улови със своите, преди онзи, за когото беше предназначен жестът, да забележи.

— Не се съмнявай, Соьер — увери го тя. — Ще спазим условията ти.

Той излезе от сградата с широки крачки. Кейд го последва побавно, като ѝ хвърли през рамо поглед, който тя напълно пренебрегна. Прекалено много враждебност, напрежение и наранени чувства рикошираха в тясната стая. Сега, когато опасността от обвинение и попадане в ареста беше отминала, усети тъпа болка в слепоочията си.

Андрю махна към вратата:

— Хайде, дами. Ще ви откарам вкъщи.

Регън тръгна напред, вирнала горделиво и арогантно глава. За съжаление, раздърпаният ѝ външен вид не създаваше впечатление за спокойна увереност. Монро се надяваше, че не изглежда чак толкова побъркана.

Изравни крачка с Андрю и пъкна ръце в джобовете си. Кейд се беше облегал на електрически стълб близо до очукания си пикап, скръстил ръце и глезени в привидно непринудена поза, която контрастираше с каменното изражение на лицето му.

— Много ти благодарям, че дойде. Наистина го оценявам. Би ли закарал Регън до тях? Трябва да поговоря с Кейд.

Стигнал едва до средата на стълбите, Андрю улови ръката ѝ:

— Сигурна ли си, че не искаш да изпратя и теб? Той ми изглежда разстроен.

Тя го потупа успокоително по рамото, намеквайки му да я пусне.

— Ще се справя с него.

Устните му се свиха, но не възрази и тръгна към мерцедеса си, където Регън вече го очакваше. Монро пое дълбоко въздух и се приближи към Кейд. Независимо колко гневен и разочарован беше, той винаги щеше да я защити. Нещо, в което тя бе сигурна до мозъка на костите си.

— Защо не ми се обади? — Думите му я накараха да спре.

— Какво? Защо аз не съм ти се обадила? Ти си тръгна от къщата ми. Не би могъл да избягаш по-бързо. Аз дори станах да ти правя палачинки, а какво получих в замяна? Впрочем тениската, която забрави в бързината, е у нас. Чувствай се поканен да минеш да си я вземеш в удобно за теб време.

Нападателната му позиция постепенно мина в отбранителна. Болката, гневът и обидата от предателството му се бяха трупали като

буреносни облаци в нея, след като си беше тръгнал. И сега се отприщиха.

— Аз не съм поредната бройка, Кейд Форнет. Не съм момиче за една нощ. — Пристъпи напред и допря пръст в гърдите му. — Онова само секс ли беше? Защото ако е така, аз...

— По-спокойно, жено. — Той сложи ръце върху раменете ѝ и ги стисна леко. — Не беше само секс, но нека да го оставим настрана за минута. Искам да знам защо се обади на Андрю Таруотър, а не на мен.

— Защото е адвокат. И нещо като приятел. А честно казано, след като си тръгна, вече не знаех ти какъв си ми. Какво сме *ние* с теб?

— Аз съм твоят... — Кейд погледна към ореола светлина над тях.

— Виждаш ли, и ти не знаеш. Любовник? Приятел! Бройка?

— Останах с впечатлението, че ти си *моята* поредна бройка. — Намек за усмивка сгъсти ситните линии около очите му.

— Не. Не ти се получава да си винаги мил и очарователен. И аз сериозно се опитвам да изясня отношенията ни.

Той прокара ръка през лицето си, изтривайки и последния остатък от чувство за хумор.

— Още ли не си разбрала? Те не могат да се определят с думи. Винаги е било така. Не знам точно какво ни свързва, но то ни прави нещо повече от любовници или приятели и това ме плаши до смърт.

Думите докоснаха някаква струна в нея. Хвърлиха се едновременно един към друг в ожесточена прегръдка, ръцете му я притискаха, пръстите ѝ се впиваха в мускулите на гърба му.

Устните им се вкопчиха в отчаяна, чувствена целувка. Тя не знаеше колко още щяха да стоят така на паркинга, ако не ги беше разделил пронизителният вой на полицейска сирена.

Той откъсна устни от нейните, но я притегли по-близо до себе си, за да прошепне в ухото ѝ:

— Мога ли да те закарам до вас?

— Можеш да ме закараш където поискаш — също толкова тихо отвърна тя.

В първия момент не разбра дали изобщо я беше чул, но в крайна сметка Кейд разхлаби ръце и отвори вратата откъм шофьорското място на стария пикап. Монро се настани на междинната седалка.

Той включи двигателя, но не потегли веднага. Промъкна се към нея, обви ръка около врата ѝ и я целуна отново. Бавно и чувствено, устните им даваха толкова, колкото получаваха. Повече. Тя имаше нужда от повече.

Прокара пръсти през косата му и като ги сви в юмрук, го придърпа по-близо и пъкна език в устата му, поемайки за момент инициативата. Той изстена и ѝ даде онова, за което жадуваше. След всяка гореща целувка идваше следващата, докато накрая тя притисна краката си един в друг, стигнала върха на възбудата. Сграбчи ръката му и я пъкна между тях.

— Харесва ми, че изглеждаш толкова мила и невинна, докато в същото време едва не експлодираш в ръцете ми. — Говореше, допрял устни в нейните; от тези дрезгави звуци и чувствени вибрации зърната ѝ се втвърдиха.

Той стисна горната част на бедрото ѝ с наранената си ръка и пръстите му се плъзнаха под ластика на бикините. Монро си помисли, че всеки момент ще се разпадне.

Кейд се отдръпна внезапно, стисна волана с две ръце и започна да вдишва и издишва дълбоко.

— Все пак сме на паркинга на полицейското управление — оправда се той. — Не е нужно да те обвинят за повреда на общинско имущество и непристойно поведение в една и съща нощ. Пък и не съм сигурен, че Сојер ще си направи труда да ни измъкне.

Включи на скорост и потегли към къщата ѝ. Тя се сгуши на седалката, още по-възбудена от неочакваното прекъсване. Наведе се към него и прошепна в ухото му:

— Ако къщата ми се намираще по-далече, щях да ти се нахвърля още сега, докато караш.

Кейд натисна рязко спирачките и тя залитна към него, притискайки гърдите си в горната част на мускулестата му ръка.

— В такъв случай с удоволствие ще мина няколко пъти по Ривърстрийт.

Тя се разсмя. Господи, обичаше този шеговит, провокативен тон. Ако се бе съгласила, сигурно щеше да обиколи целия квартал.

— Някой друг път. Точно сега искам да ме закараш вкъщи колкото може по-бързо. Без да налетим отново на някоя патрулка.

Негов ред беше да отметне глава и да се засмее дрезгаво. Натисна газта и скоро паркира в гаража ѝ. Нейният джип все още беше пред магазина на Регън.

Кейд се измъкна от пикапа, обви ръка около кръста ѝ и я притегли към себе си. Препъвайки се, изкачиха стълбите към верандата и влязоха в къщата. В мига, в който се озоваха вътре, той я притисна към вратата с едрото си тяло. Мрежата от ситни бръчки около очите и устата му не беше от смях. Отчаяна настойчивост замени шеговития му тон.

Излишно беше да ѝ казва какво иска, защото тя се нуждаеше от същото. Отблъсна го леко с длани и припряно се освободи от късите панталони и бикините. Наред бяха дънките му. След като ги разкопча, обви ръце около извивката на ханша му, преди да ги смъкне заедно със слиповете достатъчно, за да види възбудата му.

Нямаше нужда от въведение. Просто вдигна краката ѝ над бедрата си и влезе в нея. Двамата дишаха в синхрон. Това беше нещо повече дори от върховното удоволствие. Поне за нея.

Сграбчи я отзад и проникна по-дълбоко. Ръцете им се докосваха в усилията да смъкнат ризата ѝ. Тя разкопча сутиена си с единственото желание да се разголи напълно за него.

Меката памучна тъкан на блузата му милваше гърдите ѝ, докато я притискаше към вратата, без да престава да движи ритмично ханша си.

Предвид обстоятелствата, тя очакваше нещо бързо и вулгарно, но той очевидно не бързаше и това я радваше. Колкото повече протакаше, толкова по-дълго щеше да бъде вътре в нея, част от нея. Доста опасни мисли.

Той допря челото си в нейното:

— Красива си. И забавна. И силна. И много секси. — Всеки комплимент беше съпроводен с бавен, силен тласък.

Думите кръжаха около нея, затова го целуна, влагайки всички емоции, които беше трупала от момента, в който беше напуснал дома си. Нито един мъж не можеше да се сравни с момчето от спомените ѝ. Но докато старите спомени носеха отпечатъка на детството и невинността, сега си създаваше нови, не по-добри, но различни, по-дълбоки, обогатени с опита ѝ като жена.

Ханшът му вече се движеше по-бързо, за да влезе в ритъма на целувките им, а усещането вътре в нея беше ново и не можеше да се сравни с нищо преживяно досега. Искаше ѝ се да изчака, да се наслади на вкуса му, но възпламеняващото триене избухна в заслепителен оргазъм. Той я последва секунди след това и стонът му отекна из тъмното антре.

Слава богу, че не се отмести, иначе тя щеше да се свлече на пода. Цялото ѝ тяло трепереше. В този момент не се чувстваше силна, а слаба и уязвима.

Обви ръце около врата му, целуна влажната кожа и усети пулса му под устните си. За добро или лошо, тя го обичаше. И в детството си го беше обичала, но сега чувствата ѝ бяха като на жена към мъж.

Но думите, излизащи направо от сърцето ѝ, така и не бяха изречени. Не знаеше дали е достатъчно силна, за да понесе огорчението, ако той се обърне и си тръгне отново.

[1] Емблема на популярна разтворима напитка с плодов вкус. Представява усмихната стомна, пълна с черешов сок, която в рекламите минава през стени и мебели. — Б.пр. ↑

[2] Театрализирано танцово шоу, състоящо се основно от традиционна ирландска музика и танци, с участието на Жак Бътлър и Майкъл Флетли. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Кейд зарови лицето си в косата ѝ, търсейки най-подходящите думи. Но всичко, което му хрумваше, му се струваше или прекалено банално, или прекалено саморазголващо. Думите свикнаха да не се подчиняват на мозъка му, докато правеха секс. Наистина беше красива, забавна, силна и секси и — по дяволите — заслужаваше да чува това всеки ден.

Можеше да остане още дълго така, облегнат върху нея, но тялото ѝ трепереше по-силно с всяка изминала секунда. Отдръпна се леко. Главата ѝ се отметна назад със затворени очи, устните ѝ бяха зачервени и подпухнали от най-горещите целувки, които някога беше споделял.

Много бавно извади члена си, усещайки как плътта му се съпротивлява при всеки сантиметър. Тялото ѝ му носеше утеха и комфорт, които надхвърляха обикновения секс. Отвеждаха го на място, което нито познаваше, нито някога бе искал да познава, но сега, след като беше преживял чудото, не беше сигурен дали искаше да напусне.

— Това беше горещо — отбеляза той и веднага се почувства като недодялан тийнейджър. — Искам да кажа, беше повече от горещо. Направо страхотно. Нереално. Невероятно. — Прибра език зад стиснатите си зъби, за да спре потока от думи.

— Беше всичко, което изброи, но най-вече горещо — съгласи се тя с напевен и в същото време изпълнен със страст глас.

— За втори път не успявам да си събуя панталона. — Вдигна дънките, но не ги закопча. Дланите ѝ бяха подпрени на вратата, сякаш все още имаше нужда от опора. Тя беше гола, а той — облечен и този контраст го възбуждаше.

Погледът му обхождаше жадно тялото, наслаждавайки се на всяка извивка. Ръката ѝ прикри свенливо гърдите и от шията към лицето ѝ плъзна червенина. Стори му се, че усети почти физически срама и неудобството ѝ.

Улови двете ѝ китки и ги вдигна високо над главата.

— Жената, която ме заплаши, че ще ми се нахвърли още в пикапа, и ми позволи да я обладая до входната ѝ врата, внезапно се засрами?

— Тогава моментът беше такъв. А сега... — извърна лице към рамото си тя.

Нямаше нужда да го казва. Той я разбра. Не ставаше въпрос за физическата ѝ голата, а за начина, по който се беше разголила пред него емоционално.

— Ще останеш или ще си тръгваш? — Уязвимостта в гласа ѝ породила у него желание да я притисне към себе си. И го направи.

— Оставам, ако ме приемеш.

— Приемам те. — Лицето ѝ светна от доверие, каквото не заслужаваше. Отпусна леко ръцете си, но не я освободи съвсем.

— Предполагам, нямаш нищо за пиене.

— Вода, чай и в хладилника бутилка вино, която един от пациентите ми подари за Коледа.

— Но си наясно, че вече е юни.

— Мислех, че виното става по-хубаво с времето. Можеш да го отвориш. Така или иначе аз никога няма да го изпия.

Той отпусна ръцете си и Монро тръгна към спалнята, възвърнала доверието си. Наистина ли го беше направил?

Хладилникът ѝ беше пълен само наполовина. Много здравословни плодове и зеленчуци, но и остатъци от пица. Извади кана със студен чай и бутилката вино, пъхната най-отзад. Мускатово. Бутилката беше с винт. Намери чаша, сипа от виното, завъртя го няколко пъти и го помириша.

Друг спомен го върна назад във времето. Родителите му пиеха вино и танцуваха бавно в кухнята. Събуди го музиката, а може би приглушеният им смях. Тали още не беше родена, Соьер беше бебе. Майка му рядко пиеше, а мускатовото вино ѝ беше любимо и Кейд си спомни същия сладникав мирис в дъха ѝ, когато дойде да го приспи.

Затвори очи, отпи глътка и направи гримаса, усетил върху езика си силния, тръпчив вкус, който опари гърлото му. Беше ужасно. Изплю остатъка в мивката.

— Какво не му е наред? — Монро беше нахлузила тениската, забравена от него преди няколко вечери. Беше се изхлузила от едното ѝ

рамо и стигаше до средата на бедрата ѝ, така че не можеше да каже със сигурност дали отдолу носи бельо или не.

— Това е най-отвратителното вино, което някога съм опитвал.

— Наистина ли? Нека опитам и аз. — Вместо да вземе чашата, обви ръка около неговата и я вдигна към устата си. Наблюдаваше я като хипнотизиран как едва навлажни устните си, след което ги облиза с език.

— На мен ми се струва съвсем нормално, но пък какво ли разбирам аз? — Закачливата ѝ усмивка само го привлече към нея. Изкушението да опита виното от устните ѝ беше неустоимо.

С пръсти, все още обвити около чашата, попи лъскавите капки и нейната сладост, смесена с тази на алкохола, почти го опияни. Би могъл да изпие така цялата бутилка, след което да присъди на напитката синя лента.

Усещането за нещо студено и мокро го накара да се отдръпне. Течността се беше разляла върху ризата му, много по-приятна на аромат, отколкото на вкус.

Тя прокара длан по петното.

— Господи! Веднага трябва да свалиш това мокро нещо.

Смехът му беше съвсем спонтанен:

— Това не беше ли мъжка реплика?

През смях тя улови ръката му и го поведе към спалнята. Светлината на свещта внасяше романтична нотка в атмосферата. Ароматът, който се носеше из стаята, не беше на цветя, а деликатна комбинация от бор и морски бриз.

В предишния си живот сигурно щеше да се почувства уловен в капан или притиснат в ъгъла, но в момента не изпитваше нищо от познатото безпокойство. Този път не се поколеба дали трябва да остане. Нямахше никакво съмнение, че щеше да се събуди в леглото ѝ.

Все още облечена с тениската му, тя се вмъкна под завивките. Проблесналата за миг белота на бикините ѝ беше по-еротична от целия каталог на „Виктория Сикрет“. Следвайки съвета ѝ, той се освободи от ризата и дънките и остана само по боксерки.

— Защо избяга онази нощ? — въпросът ѝ наруши тишината.

Кейд подпря главата си с ръка и се заигра с кичурите коса, които гъделичкаха гърдите му.

— На сутринта... — прочисти гърлото си, сякаш все още бе под въздействието на силната емоция: — Последният човек, който е готвил за мен така, беше майка ми.

— Да не искаш да ми кажеш, че нито една от предишните ти... приятелки... — Дори произнасянето на думата ѝ се стори болезнено. — Нито една от тях не ти е приготвяла закуска, вечеря или дори сандвич?

— Плащам на хора да ми готвят и чистят. — Това не беше отговор, а тя заслужаваше повече. — Никога не съм допускар до себе си жена достатъчно близо, за да ѝ позволя да ми готви.

— Да не си се страхувал, че някоя от тях може да сипе в яденето отрова за мишки?

— Някои от тях сигурно са си го помисляли. — Приблужи кичур коса до носа си и вдъхна аромата му.

— Вероятно Котънблум ти се струва дълбока провинция в сравнение със Сиатъл?

— В известен смисъл тук сякаш времето е спряло, но от друга страна, градът няма нищо общо с онзи от спомените ми.

— Всичко се променя. Той се разраства от двете страни на реката и за повечето от хората няма никакво значение богат ли си, или си блатен плъх. Колежът е отворен за всички надарени деца. Можеш да преместиш бизнеса си от Сиатъл в Котънблум, без да забавиш темпото.

— Това никога няма да стане, Монро. — Успя да вложи в думите си предупредителна нотка, но докато ги изричаше, усети как нещо отекуваше в тях. Дълбоко в подсъзнанието му мисълта бе пунала корени преди дни.

Всичко, за което беше работил упорито, се намираще в Сиатъл. Беше сложно. Абсолютна лудост.

И все пак онзи живот изобщо не му липсваше. Нито за секунда. Не и с Монро, напълно обсебила съзнанието му, и с брат му и сестра му, вмъкнали се обратно в тревогите му.

— Чудесно. Но трябва да изясниш отношенията си със Сойер, преди да заминеш. — Тя се обърна към него и сложи глава на рамото му. Ръката му автоматично се обви около нея и я притегли по-близо. Мисълта да я остави беше непоносима.

Монро се прозя.

— Ако заспя, ще се измъкнеш ли посред нощ? Не ме оставяй да се събудя в празно легло.

— Не. Приключих с бягствата. — Нямаше да избяга отново от Котънблум, но и не беше сигурен дали може да остане. Отърсвайки се от несигурността, той намести главата ѝ под брадичката си и се закле да бъде до нея толкова дълго, колкото беше възможно.

Светлината проблесна срещу затворените очи на Монро и тя се събуди. Примигна срещу слънчевите лъчи, които струяха през прозореца, и забеляза, че завесите бяха широко разтворени. Имаше нещо различно. Кейд.

Обърна се по гръб и прокара ръка по матрака. Чаршафите бяха събрани на места, възглавницата беше измачкана. Откъм кухнята се носеше аромат на кафе.

Нахлузи припряно потник и анцуг и се освежи в банята. Когато се появи иззад ъгъла, той се стресна и от бъркалката се разплискаха пръски тесто.

— Гледай ти! Кейд Форнет, да не би да ми приготвяш закуска? — каза тя сладко и провлачено.

— Опитвам се. Кафето е сварено.

Тя си наля чаша и го изгледа през спуснати мигли. Беше облякъл дънките и тениската си. Това намаляваше удоволствието от наблюдението ѝ, но пък беше по-безопасно по време на готвене. Сипа тесто в тигана, цвърченето и ароматът му изпълниха тишината.

— Когато се прибирах след трета смяна, винаги правех закуска на Тали и Сојер, преди да ги кача на училищния автобус. Палачинките им бяха любими. — Гласът му избоботи между тях и малкото признание разпръсна утринната неловкост.

Монро остави кафето, прегърна го откъм гърба и притисна лице към раменете му.

— Свършил си чудесна работа с тях, Кейд. Битките и саможертвата са си стрували.

Той беше като скала под пръстите ѝ, напрегнат и силен. В миг се превърна от застинала статуя в мъж от плът и кръв, обърна се в прегръдката ѝ и впи устни в нейните. Слава богу, че си бе измила зъбите. Това беше последната ѝ практична мисъл.

Кейд отмести тигана от котлона и изключи печката. Незнайно как, краката ѝ се озоваха около кръста му, докато ръцете му придържаха ханша ѝ. Студеният плот на кухненската маса я накара да възкликне стреснато, без да прекъсва целувката.

Той се отдръпна внезапно.

— Искам да дойдеш в Сиатъл.

Бяха ѝ нужни няколко минути, докато осмисли думите му.

— Никога не съм била там, но хората казват, че е красив град. Когато не вали. — Опита да се усмихне шеговито, но изражението му не се разведри. Усмивката ѝ угасна и тя преглътна с усилие: — Трябва предварително да уведомя Бартоломю. Но дори няколко дни отпуск ще разбъркат целия ми график.

— Не говоря за кратко гостуване, Монро. Имам предвид за постоянно.

Тя го отблъсна, без да прецени последиците от обвитите си около него крака, притиснатия към слабините ѝ втвърден член и ръцете, обгърнали тялото ѝ. Озова се полуседнала върху масата, с колене, омекнали или от целувката, или от думите му.

— Чакай малко. Предлагаш ми да се преместя при теб в Сиатъл?

— Да — изрече думата предизвикателно, след което се облегна на стената и скръсти ръце пред гърдите си.

Предложението му отекна в сърцето ѝ като звучна плесница.

— А къде ще живея? Какво ще правя?

— Ще живееш с мен, разбира се. Можеш да си починеш известно време, да се позабавляваш.

— Да се позабавлявам? Като твоя метреса?

Блед намек на усмивка мина през лицето му и угасна тъй бързо, че дори не беше сигурна дали я е видяла.

— Или да си намериш работа. Физиотерапевти се търсят навсякъде. Каквото поискаш.

Никога не бе възнамерявала да напусне Котънблум. Тук беше нейният дом. За разлика от Кейд, приемаше странната, раздвоена природа на града и се беше примирила със спомените си — и с добрите, и с лошите. Но градът и животът не струваха нищо без хората, а тук имаше твърде много хора, които зависеха от нея.

Без Монро майка ѝ можеше да се спусне още по-ниско по спиралата към дъното на бездната. Бартоломю разчиташе изцяло на

уменията ѝ и вече бяха разговаряли да откупи бизнеса му, след като се пенсионира. Кайла и останалите момичета разчитаха на нейната увереност и подкрепяща сила за бъдещето. Идеята да напусне Котънблум я накара да се чувства така, сякаш очакваха да се съгласи да ампутират един от крайниците ѝ. Мисълта да загуби Кейд беше като решение да дари сърцето си.

— Можеш да останеш тук. Тали и Сојер ще се зарадват. — Това беше нейното предизвикателство.

— В Сиатъл разполагам с най-добре оборудваната работилница в целия щат. Гаражът на брат ми не ме устройва в дългосрочен план.

— Ами направи си по-голям. Имаш достатъчно средства.

— Основният ми бизнес е там. Партньорът ми също.

— Значи очакваш да опаковам целия си живот и да го преместя на друго място?

— Това ми се струва най-разумно.

— Така ли? Какво те държи в онзи град? Семейство? Не. Приятели? — Той се поколеба и Монро отговори вместо него: — Приемам това за „не“. Там никой не те обича, Кейд.

— Какво искаш да кажеш? — Под проницателния поглед на присвитите му очи тя потръпна, дланите ѝ се изпотиха, ноктите се забиха в дървената повърхност на масата.

Очакването, разтеглящо секундите, опъваше нервите ѝ докрай.

— Брат ти, сестра ти, чичо ти и... аз... Ние всички те обичаме.

Той се стрелна по-бързо, отколкото бе допускала, че е възможно, сложи ръце върху раменете ѝ и пръстите му стиснаха стегнатите ѝ мускули.

— Кажи го пак.

Знаеше какво иска от нея и сега, когато всичко зависеше от нея, думите ѝ се сториха толкова естествени, сякаш зрееха у нея от много време:

— Обичам те, Кейд Форнет. Може би винаги съм те обичала.

— Аз вече не съм онова момче, което те спаси в нощта.

— Нито пък аз съм момчето, което се нуждае от закрила. И двамата се променихме, но ти ме разбираш по-добре от всеки друг. Това поне си е същото, нали?

Хватката му се разхлаби. Допря чело до нейното и изпусна дълга, бавна въздишка.

— Значи ще дойдеш в Сиатъл. — Беше по-скоро заключение, отколкото въпрос.

— Не съм казала такова нещо — прошепна тя.

Кейд се отдръпна назад, улови с длани лицето ѝ и я принуди да го погледне.

— Но ти ме обичаш.

Задоволството и облекчението в гласа му не биха могли да заменят потвърждението, че споделя чувствата ѝ.

— Да, но обичам и майка си, а тя има нужда от мен. Държа на момичетата от програмата. Те очакват от мен да заставам винаги зад тях. Не се съмнявам, че ме желаеш, но сигурен ли си, че съм ти необходима? Обичаш ли ме?

Устните му се отвориха, сякаш не му достигаше въздух. Силно почукване на вратата ги стресна и ги накара да се отдръпнат един от друг. Независимо какво щеше да ѝ отговори, моментът беше отлетял. Почукването се повтори отново.

— Очевидно няма да се откаже скоро — отбеляза той. Гласът му стана далечен, като на човек, получил необходима отсрочка.

Чувствайки коленете си като инжектирани с „Новокаин“^[1], тя тръгна несигурно по коридора. Погледна през шпионката и видя разкривения образ на Регън. Изви очи, отключи и отвори вратата.

Приятелката ѝ вдигна огромните кръгли слънчеви очила на главата си и се вмъкна в антрето. Лицето ѝ беше бледо, с тъмни кръгове под очите.

— По-добре да отидем да пребоядисаме проклетата стена, преди оня пилешки мозък Сойер Форнет да е поискал да ни арестуват. Честна дума... — Бъбренето ѝ спря внезапно, сякаш някой беше натиснал бутона за спиране на звука.

Кейд се появи откъм банята. Беше обул обувките и втъкваше тениската в колана на дънките си.

— Регън.

— Здравсти, Кейд. — Гъста червенина заля страните ѝ. — Съжалявам. Аз съм отговорна за стената и смятам веднага да се погрижа за нея. А вие, приятели, продължавайте каквото правехте. Или не правехте. — Запъти се обратно към изхода. — Какъвто и да е случаят.

— Не. Аз също си тръгвам. — Той мина покрай нея, отвори вратата и прекрачи прага. — Поне ще помислиш ли върху предложението ми?

Монро кимна.

— Разбира се.

Кейд пъкна ръце в джобовете и слезе бавно по стълбите на верандата. Преди да изчезне в гаража, той се обърна. Между тях премина нещо мощно, но то оставяше усещането по-скоро за край, отколкото за начало. Сълзи напълниха очите ѝ, когато затвори вратата и притисна чело към мястото, където само преди няколко часа бяха споделили нещо много интимно. Веднага щом боботенето на стария пикап заглъхна, тя се обърна рязко.

— О, миличка, какво се е случило? — загриженият, пълен с обич глас на Регън помогна на няколко сълзи да се търкулнат по бузите ѝ. Избърса ги, подсмръкна, поклати глава и се стегна, използвайки цялата си воля.

— Кейд ми предложи да се преместя в Сиатъл.

— Уау! За това ли трябваше да си помислиш?

— Естествено.

— Мисля, че и двамата много бързате. Можеш ли да го убедиш да остане в Котънблум още малко, колкото да се увериш, че...

— Обичам го. Не мога да си представя, че някога ще изпитам същото към друг мъж. И съвсем не се случи бързо. Започна отдавна.

— Какви ги говориш? Та той се върна преди по-малко от месец.

Монро притисна длани към страните си; усмивката напираше да изгрее на лицето ѝ въпреки всичко.

— Искаш ли кафе? Защото искам да ти призная нещо.

Регън отпиваше замислено, докато тя разказваше историята си. След като свърши, въздъхна облекчено, отърсила се от още едно бреме от миналото.

Регън остави чашата върху кухненската маса.

— Толкова много неща не си ми казвала. Майка ти, Сам, Кейд.

— Не съм споделяла с никого, освен с него. Ти си най-добрата приятелка, която съм имала, но тогава бях малка, уплашена и много се срамувах. Не исках ти, родителите ти или някой от училище да разбере какво става в живота ми.

— Толкова съжалявам, че не съм била до теб тогава. Чувствам се ужасно. — В очите на Регън също се появиха сълзи.

— Моля те, не ти разказах всичко, за да ме съжаляваш или да изпитваш чувство за вина. Като погледна назад, си давам сметка, че не бих могла да разкажа на никого за Кейд.

— Аз щях да те разбера.

— Ако някой изобщо би могъл да ме разбере, това си ти, но нямаше как да спомена за него, без да ти разкрия всичко. Тогава не бях готова, но сега, след като той се върна, усещам, че най-после мога да говоря за него. Разбираш ли какво имам предвид?

Гняв пресуши сълзите на Регън. Тя удари с юмрук по масата и кафето в двете чаши се разплиска:

— Ще изхвърля задника на Сам Ландри от Градския съвет, а после лично ще го ритам по Ривър стрийт.

— А може би смяташ и да го убиеш с камъни?

— Не е смешно, Монро. Та той почти... би могъл... дори не мога да понеса подобна мисъл. — Тя затвори очи и изпусна дълга въздишка. Когато отново ги отвори, гневът се беше оттеглил от лицето ѝ. — Значи затова имаш черен колан и работиш с онези момичета, така ли? За да не им се случи същото.

— Повечето от тях си нямат своя Кейд Форнет, който да ги защити. Тогава съдбата ми се усмихна, независимо дали го осъзнавах, или не.

— Тали наистина ли не знае?

Монро поклати глава и приятелката ѝ приседна с изправен гръб на стола.

— Смяташ ли да го последваш в Сиатъл?

— Честно казано, не съм сигурна. — Тя прокара ръка през косата си. — А сега хайде да се отдадем на малко общественополезен труд. Съгласна ли си?

— Разбира се. — Регън не изглеждаше много доволна от промяната на темата, но Монро не ѝ остави избор, като се отправи към спалнята, за да се преоблече в тениска и къси панталони.

[1] Местен аналгетик с широк спектър на терапевтично действие.
— Б.р. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Изнервен до краен предел, Сойер крачеше из гаража. Около него се усещаше напрежение, докато разместваше различни инструменти. Кейд се беше облегал назад, стиснал в наранената си ръка гаечен ключ. Той чакаше.

— Съжалявам, че снощи се държах като идиот — подхвана брат му, като чукна две отвертки една в друга и се заслуша в трептящия метален звук. — След всичко, което се случи с Регън и фестивала... А и в завода вече заговориха за съкращения.

Сойер все така упорито отбягваше погледа му. Кейд пъкна ръка в тясното пространство между маркучите и напипа болта, който му трябваше.

— Има ли опасност да останеш без работа?

— Не. Но не очаквам с нетърпение момента, в който ще започна да им раздавам заповедите за освобождаване. Повечето от тези хора живеят от заплата до аванс. Излишно е да споменавам, че са и мои избиратели.

Пръстите на Кейд изгубиха ловкостта си. Гаечният ключ се изплъзна, кокалчетата на ръката му се одраскаха в твърдия метал. Той изруга тихо.

— Дай да ти помогна. Знаеш, че съм доста сръчен. — Брат му придърпа висок стол до неговия и двамата седнаха един до друг, подменяха частите и обсъждаха механиката на двигателя, върху който работеше Кейд.

Общата тема придаваше на общуването им лекота, каквато не бяха усещали от години. Обменяха все по-смели идеи за подобряване на показателите, докато Кейд енергично нахвърляше скици и си водеше бележки.

Отдавна не беше работил с такъв хъс. Особено през последните месеци ентусиазмът му бе спаднал драстично, което обясняваше отчаяното му желание да изкачи Ел Капитан.

Сойер му помогна да затегнат болтовете и лично провери всички уплътнения. Враждебността и гневът, пламнали при завръщането на Кейд, бяха изчезнали. Върху едната му буза имаше следи от смазка, челото му се беше сбръчкало от усилието.

С годините той все повече приличаше на баща им. Същата пясъчноруса коса, кафяви очи и чувство за хумор, което можеше да избликне във всеки момент. Но напоследък рядко чуваха смеха му. Тъмни кръгове обсаждаха очите му, лицето му беше постоянно напрегнато. Кейд мразеше мисълта, че причината може да е свързана с него. Да се грижи за близките си за него беше въпрос на инстинкт.

— Имам един въпрос... или по-скоро нужда от съвет — подхвана той.

Брат му се отпусна върху стола и бавно се обърна към него.

— Правилно ли чух? Очакваш съвет? От мен. Нещо като да почерпиш от мъдростта на по-малкия брат.

— Хайде да бъдем по-здравомислещи. Приеми, че в случая мъдрост означава да разширим представата си за доверие. — Кейд разклати един маркуч просто за да се занимава с нещо. — От известно време обмислям възможността да преместя бизнеса си в Котънблум.

— И защо ще го правиш? — В гласа на Сойер имаше колкото изненада, толкова и подозрения, които сякаш активизираха съмненията, кръжащи в съзнанието на Кейд.

— Смяташ, че е налудничава идея? — погледна той брат си. Сойер беше скръстил ръце пред гърдите си, а лицето му толкова напомняше това на баща им, че му беше трудно да отмести поглед.

— Не е задължително. — Прокара кокалчетата на едната ръка по долната си устна, докато го наблюдаваше изпитателно. — Заради Монро ли?

— Може би. — Неувереността в собствения му глас смути Кейд.

— Прибра се едва преди няколко седмици. Трябва да призная, че съм озадачен от готовността ти на такава драстична крачка в името на една жена.

— След всичко, което преживях с нея... — засмя се доволно и поклати глава. — Предполагам, вече е крайно време да ти разкажа цялата история.

И наистина го направи, като спести само истинската причина, отвела Монро до реката в онази нощ. Това беше нещо, което тя

трябваше да сподели.

— Уау! Нямах представа — прокара ръка през косата си Сойер.

— Най-добре беше никой да не знае. И двамата щяхме да си навлечем неприятности. — Кейд срита някакъв боклук върху прашния под. — Ти си първият, на когото го казвам.

— Благодаря за доверието. — Сойер прочисти гърлото си и гласът му не беше толкова дрезгав, когато продължи: — Няма ли да е по-лесно да я убедиш да се премести в Сиатъл при теб? Физиотерапевти се търсят навсякъде. Седалището на компанията ти е там. Видях халетата ти. На световно равнище. А с какво ще разполагаш тук? С моя гараж? — посочи с широк жест пространството около тях. — Не е нещо, което бих нарекъл лукс. Съвсем различно от всичко, с което си свикнал.

— Вече я попитах и, меко казано, не се оказа толкова склонна към промяна, колкото се надявах. — Не можеше да си представи как променя из основи живота си само за да се вижда с него. А и тя не беше единствената причина за желанието му да се установи в родния град. Имаше и други, но се опасяваше, че ако ги изрече, ще заприлича на сантиментален глупак, какъвто никога не е бил. Все пак инстинктивно усещаше, че трябва да опита, независимо как ще бъдат приети думите му. — Завръщането ми... не е само заради Монро. Ти и Тали ми липсват много и искам отново да бъда част от живота ви.

— Ти и сега си част от него — навъсено отбеляза Сойер. — Аз така и няма да разбера докрай жертвите, които си правил за нас, братко. Като си представя какво щеше да стане, ако ни бяха пратили в сиропиталище, ми идва да повърна, но тогава имах чувството, че ни изостави при първата удача ти се възможност.

Кейд преглътна автоматичното извинение. Беше време да се кажат още истини.

— Не съм ви изоставил. Шериф Томасън ме хвана да крада. Трябваше или да замина, или да отида в затвора.

— Защо не ни каза? — смаян попита Сойер.

— Защото се чувствах засрамен и разочарован от себе си. Все едно ви бях предал — мрачно отговори Кейд.

— Ние щяхме да разберем и да те подкрепим. — Брат му го потупа по ръката и стисна рамото му.

— По това време ти беше вече в колежа, а Тали преследваше личната си амбиция да стане треньор. Нито един от двамата нямаше нужда от мен. — Яснотата, породена от дистанцията на времето, изчисти мъглявината от очилата, през които беше гледал към миналото. След като се беше лишил от основната цел — да се грижи за брат си и сестра си, се беше озовал в безтегловност. Може би Монро щеше да се окаже права. Беше искал да го хванат, докато се опитваше да открадне онзи мотор.

— Не съм преставал да се нуждая от подкрепата ти само защото учех в колеж. Ти беше моят по-голям брат. Опитвах се да ти подражавам, да бъда поне наполовина мъжът, който беше ти.

Кейд изпусна бавна, дълга въздишка. Знаеше какво трябва да каже и в същото време се ужасяваше от това.

— Да гледам как заминаваш за колежа, да те видя в списъка на отличниците... Дяволски се гордеех с теб и в същото време малко ти завиждах. — Намръщи се при последната дума, но се насили да продължи: — Вече се чувствах стар и изхабен, а бях едва на двайсет и три. Искях да продължа образованието си, да ходя по купони, да се забавлявам, но... — Той повдигна рамене.

— Трябва да съм пълен глупак, след като не съм го разбрал — тихо отбеляза Сойер.

— Какво? Не. Глупакът съм аз.

— Нужно ли е винаги да се състезаваме, братле? — Сойер заби пръст в рамото му и му отправи ослепителна усмивка, която предизвика смях.

Вината, която Кейд бе таил в себе си толкова дълго, сякаш се просмука в червеникавата пръст под краката му. Издайнически сълзи опариха очите му и го накараха да премигне.

— Благодаря ти, че ме прие обратно. Имах нужда от теб и ти ми подаде ръка. За мен това означава много повече, отколкото можеш да си представиш.

— Приеми го като отговор на това, което си направил за семейството ни. Дължа ти всичко, което съм постигнал, и едва ли някога ще мога да ти се отплатя — отвърна Сойер. — Ако наистина си решил да преместиш бизнеса си тук, можеш да разчиташ на мен на сто процента, но не го прави, ако след шест месеца ще промениш мнението си. Трябва да си напълно сигурен.

Думите му отекнаха в съзнанието на Кейд. Монро заслужаваше мъж, който беше уверен в себе си. Ако сложеше край на живота си в Сиатъл, трябваше да пусне още по-дълбоки корени тук, в Котънблум. Да приеме, че винаги ще има хора, които ще го гледат отвисоко заради произхода му и нещата, които беше вършил, за да запази семейството си. За сноби като Таруотър до края на живота си щеше да остане луизианският блатен плъх, отпаднал от гимназията.

Сойер продължаваше да говори, без да си дава сметка за мрачните, объркани размисли на брат си:

— Впрочем какво мисли партньорът ти? Не мога да си представя, че ще се съгласи да се премести тук.

— Ричард със сигурност не е за провинцията. Без съмнение ще има отпор от негова страна. — Кейд прокара ръка през косата си, разрошвайки я на тила. — Не знам. Може би е прекалено сложно. Дори невъзможно.

— Също толкова невъзможно беше да останем заедно след смъртта на мама и татко. Щом успя тогава, значи ще се справиш и сега.

— Оценявам доверието ти — усмихна се сковано Кейд. — Искаш ли да излезем тази вечер по реката?

Винаги готовата усмивка на Сойер изтри част от умората и напрежението, които безпокояха брат му, откакто се беше върнал.

— Звучи забавно.

Годините сякаш се стопиха и вместо познатата до болка необходимост да крие истината от брат си, за да го предпази, сега двамата разговаряха като равни. Работата с машини беше втора природа за Сойер. Една блуждаеща мисъл заседна в съзнанието му. Ако се установи в Котънблум, може би щеше да успее да го уговори да напусне завода и да превърнат компанията „Форнет дизайн“ в семеен бизнес.

Сойер отиде в къщата, за да донесе нещо за пиене, а в това време Кейд провери всички връзки на двигателя. Ръката му беше значително по-добре. Нервите продължаваха да му създават проблеми от време на време, но ловкостта и силата ѝ се бяха върнали благодарение на Монро. Не можеше да я натоварва продължително или да разчита на нея за някои действия, изискващи по-голяма прецизност, но не му пречеше да върши основната си работа. Разработване, изграждане и

тестване на нови технологии. Пъхна дясната си ръка между изпускателния колектор и твърдия маркуч, за да завие един болт.

Последният му проект беше почти готов за тестване, но с помощта на Сойер и собствените му прозрения възнамеряваше да го подобри и усъвършенства. Беше предназначен за лодка, но с незначителни промени можеше да се пригоди и за коли. Ако предположенията им се окажеха верни, ефективността щеше да се повиши значително при минимален разход на гориво, което от своя страна щеше да намали вредните емисии без загуба на мощност. А това беше мокрият сън на всички производители на автомобили.

Облегна се на високия стол и закачи големия гаечен ключ на китката си. Работата в гаража на Сойер му действаше ободряващо. Бе заобиколен от природата, с подгизнала от пот тениска и успокояващата мисъл, че хората, които обичаше, бяха само на крачка разстояние. Във всеки един момент можеше да слезе до реката. Източникът на всичко, което го беше мотивирало през изминалите години, въпреки че някога беше проклинал мътните ѝ води.

Работното му пространство в Сиатъл, също като апартамента и ежедневието му, беше стерилно и скучно, но затова пък подредено и предсказуемо. Животът му в Котънблум не можеше да се сравни с тях, а завръщането му не беше променило нищо.

Монро караше бавно към къщата на Сойер, страхувайки се от неизбежния сблъсък. Пикапът на Кейд стоеше отпред, паркиран върху тревата, недалеч от огромната върба. Спря до него и прокара ръка по ръждивата каросерия. Той щеше да изостави старата кола, както щеше да изостави и самата нея да гради отново живота си без него.

Беше прегледала отново профила му в едно бизнес списание и едва разпозна човека, описан в него. Животът му в Сиатъл беше толкова различен от този в Котънблум, че дори мисълта да се премести там ѝ се струваше чужда и отблъскваща.

Зави зад ъгъла и го откри наведен над огромен сандък, в който беше опакован двигателят, над който работеше. Лицето му беше строго, но и болезнено красиво. Този мъж се беше превърнал от закрилник в герой, а сега този герой бе неин любовник.

Повика го дрезгаво и прочисти гърлото си. Той вдигна поглед и се усмихна автоматично, от което стомахът ѝ се сви неприятно. Направи още няколко крачки към него, чувствайки глезените и коленете си като желе.

Устните му се обтегнаха в права линия върху безизразното лице.
— Вече се досещам защо си тук.

Тя отвори уста, но думите не идваха, затиснати от страха.

— Не искаш да дойдеш с мен. — Беше констатация, а не въпрос.

— Не мога.

— Мислех, че ме обичаш — продължи обвинително и хвърли гаечния ключ в червена метална кутия, където се приземи с дрънчене.

— Така е. Наистина те обичам. А ти? — Очите му пламнаха. И понеже не отговори, тя продължи: — Ако имаш нужда от още време, мога да почакам, но моят живот е тук. Пълноценен живот, изпълнен с хора, които държат на мен.

— Аз... аз също те обичам, Монро. Повярвай ми. — Изреченото със заекване признание не прозвуча много убедително.

Искрите гняв ѝ помогнаха да прикрие болезненото свиване в стомаха ѝ.

— Няма да дойда с теб в Сиатъл, за да ти дам възможност да изясниш отношението си към мен.

— Мислиш, че затова ти предложих да заминем заедно?

Тя погледна към реката, черпейки утеха от онова, което не можеше да види, но знаеше със сигурност, че е там, преди да се обърне отново към него:

— В известен смисъл да напусна Котънблум е някакъв вид свобода. Никой няма да ме моли да спирам крадци на домати, да чистя след поредната тежка нощ на майка ми или да спасявам уплашени тийнейджърки. Ще мога да правя каквото си поискам. А то е да бъда с теб.

Надежда озари лицето му и почти веднага угасна.

— Но въпреки всичко ще ми откажеш?

— Колкото и да те обичам, моето място е тук, в този луд град, сред цялата тази житейска бъркотия. Впрочем твоето също. Моля те, Кейд, остани в Котънблум.

— Аз искам да дойдеш с мен — настоя той с дрезгав от вълнение глас. Посегна към нея, но тя се отдръпна и ръката му увисна във

въздуха. Ако я докоснеше, електрическата дъга на връзката им само щеше да подложи на съмнение решението ѝ и да ускори собственото си унищожение.

— А ти ще обмислиш ли предложението ми да се установиш тук?

— Първите проби на двигателя вече са направени. Трябва да се върна, за да го инсталирам в изпитателната камера. — Това беше просто измъкване.

Реалността отвя глупавите ѝ мечти. Веднага щом се озовеше далече от нея, от това място, вече никога нямаше да намери пътя обратно.

— Ще те чакам, Кейд, но няма да те чакам вечно.

Ултиматумът ѝ беше лъжа. Щеше да прекара целия си живот в копнеж по този мъж. Въпреки това се обърна и се отдалечи, опитвайки се да държи раменете и гърба си изправени.

Той не се втурна след нея да я спре, както ставаше във филмите, и Монро потегли с разбито сърце.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Кейд прехвърли молива в дясната си ръка и започна да раздвижва пръстите на лявата, точно както му беше показала Монро. Сега тя трябваше да е на работа, опитвайки се да върне поредния си пациент към нормалния начин на живот. Кой ли беше щастливецът, радващ се на усмивката и цялото ѝ внимание?

Липсваше му смехът ѝ, който я озаряваше отвътре. Ако трябваше да направи списък, липсваше му начинът, по който прехапваше устни, докато оглеждаше загрижено наранената му длан, доверието ѝ към него, когато се любеха, и топлото ѝ тяло, сгущено до неговото след това.

Липсваше му всичко.

— Имаш вид на човек, току-що изгубил любимото си куче. — Ричард се беше подпрял на рамката на вратата с ръце в джобовете на панталона и сноп документи под мишница.

Изобщо не го беше забелязал. Докато тялото му беше тук, духом беше в Котънблум. Изправи се и размести чертежите върху бюрото във вял опит да имитира работа.

— Добре съм.

Без да чака покана, Ричард влезе в офиса, отпусна се на един стол, кръстоса крака и подпря ръка на облегалката на съседния. Кейд завидя на непринудената изисканост на приятеля си. Независимо дали носеше елегантен смокинг или не, за него тя беше само фасада, докато у Ричард беше вродена. По същия начин, както той носеше в себе си реката, Котънблум и детството си. И не само лошото от тях, а и доброто. Но си припомни това едва след като се върна.

Ричард седеше неподвижно и чакаше със сериозно, преценяващо изражение. Кейд се изпълни с угризения и се отказа от опитите да изглежда зает.

— Какво има?

— Знам, че те насърчих, или по-скоро те принудих да се върнеш към работата и живота си тук... — подпря лакти върху коленете си и

хвърли поглед към чертежите. — Но ми се струва, че сбърках. — Обикновено беше изпълнен с хладнокръвна увереност. Ричард никога не признаваше, че е сгрешил. Понякога подведен може би, но винаги прав.

Кейд се огледа наоколо и се опита да се пошегува:

— Подиграваш ли ми се?

Ричард се облегна назад в предишната си небрежно-елегантна поза.

— Тук се отвори страхотно време, откакто се върна.

Рязката промяна на темата го притесни. Кейд веднага разпозна тактиката, която партньорът му използваше по време на преговорите за лицензирането и изпитанията на двигателите.

— Три дни без дъжд са винаги добре дошли.

— Но не се възползва от тях. Обикновено си правеше планове да се катериш или да караш колело.

— Заради ръката. — Той сви наранената си длан в юмрук. Спазъм премина през кутрето и безимения му пръст. Травмата беше удобно извинение. Независимо дали се дължеше на нея, или на прекараните в Котънблум няколко седмици, желанието му да се катери по скали беше изчезнало.

— Чувствам те по-близък от роден син, Кейд. — Ричард прокара ръка през лицето си и тревога измести обичайната му жизнерадост. — Доста се промени, откакто се върна от Луизиана.

Променен. Наистина ли? Или интуитивно се бе превърнал отново в някогашното момче? Мъжът, който отчаяно се опитваше да скъса задушавачите го връзки с младостта му, сега копнееше с цялото си сърце да се върне към предишния си живот. А може би да започне нов живот на старото място.

Бяха изминали едва три дни, а брат му и сестра му вече му липсваха болезнено. И още по-лошо, Монро се прокрадваше във всяка негова мисъл, независимо дали беше буден, или спеше. Досега никога не се беше поддавал на любовни сантименталности, но най-последно разбра какво означава да изтръгнат част от душата ти. Болката беше непоносима.

— Обичам Монро Кърби.

— Жената от миналото ти? Същата, заради която ти изпратих смокинг? — След краткото, отривисто кимване с глава Ричард

продължи: — Много е просто. Накарай я да се премести тук. Апартаментът ти е чудесен. Очаровай я със скъпи вина и вечери. Покажи ѝ как живее другата половина от човечеството. И повярвай ми, едва ли ще поиска да се върне.

— Тя не се впечатлява от такива неща. Няма да се чувства на мястото си тук. Както и аз, впрочем. Вече не. Много ми липсва. Имам нужда от семейството и близките си. И колкото и да не ми се вярва, мъчно ми е дори за Котънблум. В никакъв случай не искам да закривам компанията, но повече не мога да живея в Сиатъл. — Кейд изпусна бавна въздишка. Тези чувства му тежаха, откакто бе слязъл от самолета в Сиатъл.

Ричард сведе поглед и прокара пръст по ръба на документите, преди да ги хвърли на бюрото. Договори. Кейд почти се засмя. Партньорът му винаги бе имал способността да предвижда обратата в преговорите.

— Все едно ми четеш мислите — измърмори той и прегледа набързо най-горния лист.

— Това ми е работата. — Усмивката на Ричард преряза оковите, с които го беше върнал в Сиатъл. — Ще ограничим бизнеса си тук до един обикновен офис, за който ще назнача човек. А ти можеш да отвориш работилница в Луизиана, както отдавна искаш.

За първи път от много време си пое дълбоко въздух.

— А какво ще кажеш да привлечем и Сойер към компанията?

— Мислиш ли, че е разумно?

— Аз имам по-добър нюх, но неговите технически умения са незаменими. Работихме заедно по двигателя на Уолмейкър. Изложих му концепцията, а той предложи детайлите за изработването му.

— Не се съмнявам, че е умен поне колкото теб. Мисля повече за отношенията в семейството ти. Смяташ ли, че ще съумеете да се сработите?

— През цялото време? Никакъв шанс. Но ще се справим, дори ако трябва да работим в задния му двор. Имаме силна връзка.

Ричард посочи към купчината книжа:

— Вторият комплект документи е предложение за работа на брат ти. Ако нещата потръгнат, ще подпишем договор за партньорство за една година.

— Звучи повече от справедливо. — Кейд се изправи и безпокойството от последните дни се изпари. Тялото му беше изпълнено с енергия, както преди да скочи от скала или от самолет. А това можеше да се окаже най-големият, най-смелият скок в живота му.

Ричард сякаш се състари по време на разговора им. Кожата на лицето му увисна от направената гримаса, раменете му се отпуснаха.

Кейд бавно се облегна обратно на стола.

— Откакто се срещнахме, винаги съм се стремил да приличам на теб във всяко едно отношение. Баща ми беше добър човек, доволен от живота си, поне доколкото си спомням. Никога не бих постигнал и една стотна от това без твоята помощ.

— Оценявам сантименталното ти настроение повече, отколкото можеш да си представиш, но няма смисъл да ми подражаваш. Отказах се от семейството си в името на успеха и не съм убеден, че си заслужава жертвата.

Съжалението в гласа му очерта един възможен път пред Кейд. Онзи, който не бе избрал.

— В Котънблум винаги ще има дом за теб. Надявам се да го знаеш.

Бегла усмивка изкриви устните на Ричард:

— Ще ти дойда на гости. Но няма да е през лятото.

— Устройва ме. — Кейд се засмя и отново се изправи. Ако побързаше, можеше да приключи до обяд и до вечерта да си бъде у дома. Застина за момент. *У дома*. Не в луксозния си апартамент, а в старата къща на Соьер. Или в малката на Монро, ако тя го приеме. В противен случай щеше да лежи на прага ѝ, докато му отвори. За да ѝ докаже, че смята да остане завинаги.

Ричард се отправи отпуснато към вратата, сякаш приятелят му беше изсмукал всичките му сили. Преди да стигне до коридора, Кейд го настигна с три широки крачки и го дръпна за ръката. Не за мъжко потупване по раменете, а за искрена синовна прегръдка.

Ричард се отдръпна, но не преди да забележи сълзите в очите му. Никой от двамата не проговори. Кейд наблюдава партньора си, докато сви зад ъгъла и изчезна от погледа му. Тогава огледа офиса си, чувствайки се като натрапник.

Всичко се променяше. Ричард щеше да му липсва, но без съмнение, мястото му беше в Котънблум, а мислите за бъдещето му с

Монро прогонваха всяка меланхолия.

Изминаха три дни от заминаването му. Цяла вечност. Монро се взираше в хладилника, знаейки, че трябва да хапне, но не видя нищо, което да събуди апетита ѝ. За момент си помисли да извади бутилката с мискет, но веднага се отказа. На гладен стомах щеше да се напие, при това бързо. И не го направи. Беше по-силна от майка си.

Освен всичко друго, не искаше да удави в алкохол спомените за Кейд. Те бяха единственото, което ѝ остана. Сълзи опариха очите ѝ. Би трябвало отдавна да се е обезводнила, като се има предвид колко беше плакала през последните три дни. Легна на дивана, затвори очи и позволи на мислите си да се върнат към преживяното с него — тежестта на тялото му върху нейното, споделеното удоволствие, силата на чувствата, които ги свързваха.

Почувства се напълно изтощена. Напоследък не можеше да спи, но дори когато задремеше за кратко, в сънищата ѝ се прокрадваше Кейд като момче, като мъж, като защитник и като неин любовник. Душата ѝ се разпадаше на части, а тя не разполагаше с инструкцията как да я сглоби отново.

Бръмченето на телефона я накара да се изправи с ускорен пулс. Но не беше Кейд, а майка ѝ. Стисна зъби и прие обаждането.

— Монро? Миличка. — Думите от другия край на линията бяха заваляни.

— Пияна ли си? — Страничните шумове в слушалката потвърдиха страховете ѝ. Майка ѝ беше някъде навън. — Искаш да дойда да те прибера?

— Не. Имам предвид, че наистина съм малко замаяна, но... не затова ти се обаждам.

Монро стана от дивана и внезапно свободата да се отърве от всичко това и да избяга в Сиатъл, за да се търкаля в леглото на Кейд, ѝ се стори по-разумният избор.

— Къде си?

— В „Таверната“. Сам е тук и сваля едно от твоите момичета.

— От моите момичета? — Тялото ѝ веднага се стегна. Грабна ключовете и се втурна през вратата.

— Красивото, с дългата черна коса. Изглежда доста млада. — Гласът на майка ѝ премина в шепот: — Много е пияна.

Стомахът ѝ се сви. Нима Кайла не беше научила нищо от последното си посещение в „Таверната“?

— Защо звъниш на мен? — попита тя, докато завърташе ключа в стартера. — Да не би да е направил нещо друго, освен че се е държал като глупак?

— Той е глупак. — В думите на майка ѝ се прокрадна горчивина. — Нямам му доверие.

Дали не се досещаше? Но сега не беше време да обсъждат миналото.

— Момичето се казва Кайла. Не ѝ позволявай да тръгне с него. Чуваш ли ме, майко?

Веднага щом получи обърканото, несвързано потвърждение, Монро прекъсна връзката и мина с бясна скорост през центъра и моста. Когато спря на паркинга, под гумите на колата ѝ се разхвърча чакъл. Втурна се към входа и се натъкна на майка си, която я изгледа с безумен поглед.

— Вътре ли са още?

— Обърнах се с гръб към тях, за да си поръчам още едно питие, и те изчезнаха. Пуф! Няма ги.

Монро се обърна рязко и огледа паркинга за движение. Нищо. Улови ръката на майка си и я дръпна обратно към бара. Буч, същият охранител, който беше там и последния път, протегна ръка, щом приближиха.

— Трябва да видя...

— Не, не трябва. — Въпреки че мъжът беше доста по-висок от нея, Монро му се опълчи. Очите му се разшириха, но се отдръпна, без да каже нищо повече.

Бързо прекоси задименото помещение, местейки поглед от компаниите към самотните посетители край бара. Беше делничен ден и нямаше много хора. Нито следа от Кайла или Сам.

Майка ѝ я следваше по петите, когато се отправи към кухнята. Ако наистина си бяха тръгнали, нямаше как да разберат къде са отишли.

— Виждали ли сте...

— Излязоха през задната врата. — Готвачът кимна с глава и сложи няколко питки за хамбургери на скарата.

Обзета от ужас, заменил тревогата, Монро изскочи на страничната алея. Двама души се бореха до неизмазаната тухлена стена, само на няколко крачки от нея. Облекчението да види тъмната коса на Кайла продължи само миг. Сам беше пъхнал ръка под полата ѝ, докато тя се опитваше да го отблъсне, повтаряйки една през друга думите „не“, „престани“ и „моля те“.

Втурна се към тях и удари мъжа по рамото. Той не пусна жертвата си, а само погледна назад със стиснати устни и кървясали очи.

— По дяволите, Сам, пусни я! — Монро сграбчи ризата му и го дръпна силно. Този път той се обърна с лице към нея. От погледа му струеше омраза и още нещо, което познаваше от сънищата си. Решимост да ѝ причини болка.

Водеше я не страх, а хладна, овладяна ярост. Кайла нямаше никакъв шанс срещу човек като Сам. Нито физически, нито емоционално. Ако повдигнеш обвинение против него, той щеше да я унижи и да я унищожи в съда. Монро не беше слаба и не се страхуваше от него. Вече не. Поне това ѝ беше останало от Кейд.

— Обичаш ги младички, така ли, старче? — Пристъпи към него, но не го докосна. Още не.

— Тя е поне на шестнайсет. Значи, няма нищо незаконно да се позабавляваме.

— Освен това е пияна, пък и не създава впечатлението, че го прави по собствено желание — изплю думите в лицето му.

— Малка кучка!

Монро застана на една ръка разстояние от него.

— Какво ще кажеш най-после да изясниш отношенията си с майка ми? Защо не ѝ кажеш защо скъса с нея и замина?

Майка ѝ стоеше облежната на тухлената стена, сякаш да я държи изправена, или обратното.

— Защото стана прекалено обсебваща и досадна — отговори Сам, без да откъсва очи от нея.

Тя отвърна на погледа му с не по-малко омраза.

— Една нощ, когато ти беше мъртвопияна, мамо, Сам дойде в стаята ми и се опита да се забавлява с мен.

С пламнало лице, той вдигна показалеца си към нея:

— Това е гнусна лъжа.

— Не, не е. Спомням си всичко. Ако не бях избягала, сигурно щеше да блудстваш с мен. Може би дори да ме изнасилиш.

— О, я стига! Ти го искаше. Направо ме молеше за това.

— Трябва да си луд, за да допуснеш, че едно тринайсетгодишно момиче може да иска да има нещо общо с противен, застаряващ мъж на средна възраст — вложи в думите си цялото презрение, което успя да изцеди от себе си.

Намерението проблесна в очите му секунда преди юмрукът да се стовари върху бузата ѝ. Тя не направи нищо, за да го избегне. Ударът я зашемети, силата на болката я изненада. Краката ѝ омекнаха и я предадоха. Озова се на земята, парчета чакъл се забиха в дланите ѝ. Лицето ѝ пулсираше в ритъма на сърцето ѝ.

Отчиташе изминалото време по броя на вдишванията. Никой не помръдваше. Майка ѝ стоеше със стиснати устни и пребледняло лице. Кайла се взираше в нея с огромните си, тъмни очи, изпълнени със страх, който Монро добре познаваше. Насочи цялото си внимание обратно към Сам. По лицето му бяха избили петна, ръцете му висяха отстрани, стиснати в юмруци.

Усети как в нея се надига сила, която я накара да скочи и да се хвърли напред. Завъртя се с вдигнат крак и го ритна, влагайки в удара всичката си сила. Токът на обувката ѝ се вряза в подпухналата плът на лицето му и той падна.

Ами ако е имало и други момичета? Вината и отговорността ѝ тежаха както никога досега. Ужасяващи сцени се завъртяха в съзнанието ѝ като на лента. Надвеси се над него, докато той се търкаляше на земята, притиснал ръка към устата си.

Срита го силно в ребрата. Два пъти. Нещо, с което да я запомни. Мъжът се свиваше като червей в опита си да се защити. Ако беше подобър човек, сигурно нямаше да изпитва такова задоволство от превъзходството си. Но да го гледа как се гърчи от болка ѝ доставяше удоволствие.

Отстъпи назад и извади телефона от задния си джоб. Дисплеят му беше спукан. Майка ѝ все още стоеше облегната на стената до Кайла.

— Трябва ми телефонът ти.

— Миличка... Той докосна ли те? — Майка ѝ вдигна ръка и прокара пръсти по линията на челюстта ѝ. Не питаше за тази нощ, а за другата, преди много години.

— Щеше.

— Трябвало е да те защитя, но бях абсолютно негодна, нали? — Направи кратка пауза. — Аз съм алкохоличка.

Признаваше го за първи път. Монро не беше сигурна дали бликналите от очите ѝ сълзи се дължаха на облекчението, че най-последно стигнали до повратната точка, или на болката в лицето ѝ.

— Да — каза тя и издиша.

Майка ѝ кимна, отклони поглед и ѝ подаде телефона си.

Монро набра номера на полицията и обясни накратко ситуацията.

— Глория, ще се погрижиш ли да изпратят Уейн?

Измина само минута, преди сирените да раздерат нощната тишина. Подтикнат от неприятния звук, Сам се насили да приседне. Монро се върна в полезрението му и със задоволство забеляза обезумялото му от страх изражение.

— Стой мирно, ако не искаш да смачкам и топките ти — сложи крак върху бедрото му, недалеч от набелязаната цел. Мъжът застина неподвижно.

Подрънkvано на метал я накара да вдигне поглед. Уейн и един от заместниците му тичаха към тях.

— Какво се е случило, за бога? — Гласът на полицаия отекна в тухления зид.

Приблужи се направо към нея, улови я за ръцете и я облегна на стената до майка ѝ. Сега, когато имаше подкрепа, болката в лицето ѝ се усили, в слепоочието ѝ се появи тъпо пулсиране. Стомахът ѝ се сви болезнено и трябваше да преглътне няколко пъти, за да не повърне.

Заместник-шерифът се беше отпуснал на пети и говореше със Сам. Онзи щеше да излъже. Трябваше да се намеси. И бавно, колебливо разказа цялата история. В един момент Кайла улови едната ѝ ръка, докато майка ѝ стискаше другата и тя черпеше сили от двете жени. Те потвърждаваха думите ѝ с накъсани възклицания.

— Ще подадете ли жалба? — попита Уейн.

Монро не удостои Сам дори с поглед.

— Да, дявол да го вземе. По всички възможни обвинения, които законът позволява.

Със сигурност не си беше въобразила задоволството, което проблесна в очите на Уейн.

— Дадено. — Той подвикна през рамо: — Сложи бележниците на господин Ландри и го качи отзад в патрулната кола. Не забравяй да му прочетеш правата. — После се обърна към нея и продължи: — Ще извикам линейка.

— Добре съм — увери го тя. Отдръпна се от стената, но лек световъртеж я накара да се облегне на Кайла.

— Лицето ти вече започва да се подува, а може да имаш и мозъчно сътресение. Впрочем... — Полицаят се намръщи и сведе поглед. — Имаме нужда от снимков материал като доказателство. Неопровержимо. Ландри ще наеме най-добрия адвокат в града. Най-вероятно стария Таруотър, а той е истински звяр в съдебната зала.

— Да, разбира се. Доказателства.

Майка ѝ и Кайла я поведоха обратно към паркинга на бара.

— Благодаря ти, Монро — шепотът на момичето едва достигна до съзнанието ѝ през пулсиращата болка.

Не искаше Кайла да обвинява себе си. Този инцидент в никакъв случай не трябваше да помрачи живота ѝ в бъдеще. Главоболието ѝ попречи да изрече думите и когато линейката пристигна, тя с благодарност се предаде на грижите на парамедиците и остави другите да говорят вместо нея.

Майка ѝ седна до нея и сложи ръка върху нейните. Монро се чувстваше все по-сънена. Преди да се унесе напълно, произнесе една-единствена дума:

— Кейд.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Кейд насочи наетия „Мерцедес“ към отбивката за Котънблум Периш. Беше решил да се прибере у дома със стил. Последен ден сред лукс, преди да се върне завинаги към стария пикап на баща си. Тревогата му нарастваше с всеки километър. Монро не беше отговорила на нито едно от обажданията му. Или беше оставила някъде телефона си, или не искаше да разговаря с него. Не смееше да допусне друга възможност. Собственият му апарат забръмча и той се напрегна, докато видя на дисплея името на Сојер.

— Няма да повярваш... — подхвана той, но брат му го прекъсна нетърпеливо:

— Трябва да се върнеш у дома. Веднага! — От резкия тон устата му пресъхна и ръцете му стиснаха волана. В съзнанието му възкръсна споменът за полицаи, застанали пред вратата, за да им съобщят за злополуката с родителите им.

— Какво се е случило? — Гласът му отекна в тясното купе на колата.

— Монро и Сам Ландри са се спречкали пред „Таверната“. Той я е ударил. В момента тя е в болница и ѝ правят рентгенова снимка. Има съмнение за фрактура на скулата и мозъчно сътресение. Ще я задържат под лекарско наблюдение.

Гняв, какъвто никога не беше изпитвал, се надигна у него по време на кратката пауза.

— Питала е за теб.

Кракът му натисна педала на газта до пода.

— Ще откъсна ръцете на Сам и ще ги натикам в гърлото му!

Смехът на Сојер беше наситен с черен хумор:

— Няма нужда. Тя добре го е подредила. В момента лекува счупена челюст и няколко пукнати ребра. След това ще отиде в затвора. Монро е категорична, че ще повдигне обвинение.

Ако не беше заминал, сега тя нямаше да е в болницата. Каквото и да се случеше, щеше да е до нея и нямаше да ѝ се наложи да се справя

сама. Сълзи опариха очите му и трябваше да си поеме дълбоко дъх, за да ги преглътне.

— Вече пътувам нататък. — Прекъсна връзката и се възползва от пълния капацитет и възможности на двигателя на мерцедеса. Спря на паркинга на болницата за време, с което и Марио Андretti^[1] би могъл да се гордее. Воден от отчаяна нужда да види Монро, той се втурна към портала, изнервен до краен предел от бавните автоматични врати.

Група хора в единия ъгъл привлече погледа му. Сойер беше прегърнал Тали. Регън Ловел крачеше покрай тях. Кайла и две други момичета от групата на Монро седяха на столове с винилови седалки.

— Къде е тя? Трябва веднага да отида при нея. — Гласът му прорязва тежката тишина в помещението и всички се обърнаха към него.

Сойер разтърси глава, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Ти да не би да се телепортира?

— Ще обясня всичко по-късно. — Кейд привлече брат си и сестра си в прегръдка. — Ще ме заведете ли при нея?

— Пускат само членове на семейството — обясни Сойер. — В момента там е майка й.

— Аз ще го уредя. — Регън се приближи до сестрата на регистратурата. Кейд я последва и стана свидетел на джедайските трикове, с които тя успя да омагьоса жената. Всичките й възражения се оказаха безполезни и само след три минути тежките блиндиращи врати се отвориха пред него.

Уейн Пиърсън и полицейски началник Томасън стояха до вратата на стаята на Монро, отпиваха горещо кафе и разговаряха тихо. Чувството на неудобство от предишните му стълкновения с шерифа накара Кейд да забави крачка.

Пръв го забеляза Уейн:

— Кейд Форнет. Гледай ти. А пък аз реших, че си заминал завинаги.

Вероятно така мислеше и Монро, а Томасън на това се беше надявал.

— Не. Просто отидох да си уредя нещата. Прибирам се у дома. Трябва да я видя. — Шерифът повдигна вежди, но се въздържа от коментар. Уейн посочи към вратата. Кейд се поколеба и се обърна към

дватама мъже: — Направих някои проучвания за живота на Сам Ландри в Джорджия. Ще се погрижа да получите копие от досието му.

Полицайте си размениха многозначителни погледи, после заговори Томасън:

— Това би било огромна помощ. Той вече е наел Таруотър да го защитава. — Забелязал, че се готви да тръгне, шерифът подвигна: — Хей, Форнет!

С ръка върху дръжката на вратата, Кейд погледна през рамо.

— Майка ти щеше да се гордее с теб.

Той кимна в отговор и отново се обърна към вратата. Още една част от миналото му зае мястото си. Беше дошло време да се погрижи за бъдещето. Майката на Монро се изправи неуверено, но той я удостои само с бегъл поглед.

Звуковият сигнал от монитора за проследяване на сърдечната дейност показваше стабилен, успокояващ ритъм. Виолетовата подутина върху бузата на Монро се открояваше ярко върху бледата кожа. Русата коса се стелеше по възглавницата, завивката беше пъхната под мишниците. Абокатът беше поставен на лявата ѝ ръка, затова се приближи отдясно и вплете пръсти в нейните. Усети студенината ѝ.

— Рентгеновите снимки не установиха фрактура. — Шепотът на майка ѝ прозвуча високо и дразнещо. — Има само натъртване и леко мозъчно сътресение. Ще ви оставя сами.

Той чу вратата да се отваря и затваря. Без да пусне ръката ѝ, придърпа един стол. Притисна устни към хладната кожа и изрече пламенна молитва, въпреки че се беше отказал от религията в деня, в който погребя родителите си.

— Кейд? — Гласът ѝ беше дрезгав и пълен с изумление. — Господи, колко време съм била в безсъзнание?

Тихият му смях прогони по-голямата част от тревогата му. Звучеше като неговата Монро.

— Не много. Пътувах насам, когато Сойер ми се обади. Вече бях прекосил щатската граница, за да се прибера у дома при теб.

— У дома при мен? — Сините очи го обгърнаха с топлина. Искеше му се да я прегърне и никога повече да не я пусне.

— Бях такъв глупак.

— Чучело? — Тя изкриви устни в намек за усмивка.

— Не, не ме улеснявай. Ти заслужаваш да го чуеш. — Той преглътна. Освен жалкия, непохватен опит по-рано, никога не беше казал на жена, че я обича. И никога не беше обичал. Не и по този първичен, проникващ до костите му начин, по който обичаше Монро, но му липсваше способността да изразява чувствата си. Все пак опита: — Нищо не е по-важно от теб. Нищо. Нито парите, нито компанията ми, нито изкачването на скали или призрачният живот, който водех доскоро.

Преоткритата връзка с града, със семейството му и най-вече с Монро го накара да осъзнае огромната празнина в душата му, която не можеше да бъде запълнена с материални неща и екстремни преживявания. Можеше да я затвори единствено любовта — силна и безкористна.

— Обичам те, Монро. Можеш ли да ми простиш? — Отново притисна устни към ръката ѝ, обзет от нужда да усеща топлината на кожата ѝ по всички възможни начини. — Господи, толкова ми липсваше.

Тя не отговори веднага, но и не издърпа пръстите си. Кейд ценеше всяка победа, независимо колко незначителна беше.

— Нямахте те само три дни.

— Три дни и четиринасет часа. И през цялото време се чувствах ужасно. Казах на Ричард, че се установявам тук. Предложих му или да закрием компанията, или да я преместим в Котънблум.

— И как го прие той?

Кейд изкриви лице в иронична усмивка:

— Вече беше подготвил договорите за разкриване на отдел за научни изследвания и технологично развитие в Котънблум. В Сиатъл ще остане само един офис. Очевидно не е много запален по нашите лета и дивата природа.

Монро се опита да се усмихне и докосна бузата си. Покровителствен инстинкт, гняв и чувството, че я е предал, се бореха за надмощие в него.

— Толкова съжалявам, че не бях тук. Имах намерение да го пребия, но разбрах, че ти вече си го свършила вместо мен. Бих направил всичко, за да ти спестя този удар.

Сега тя освободи ръката си, но само за да го улови за китката и да го привлече по-близо. Той се изправи и сложи внимателно дланите

си върху раменете ѝ. Докато я целуваше по челото, тя прошепна:

— Аз не се страхувах от него, Кейд. Всъщност... исках да ме удари.

Той се отдръпна рязко и я погледна, сякаш му говореше безсмислици.

— Предизвиках го да ме удари. Нарекох го противно старче. Изплюх се в лицето му. — В гърлото ѝ се надигна неистов смях, но успя да го потисне. Кейд можеше да повика лекар. Или психиатър.

— Защо, за бога, си искала да те удари?

— Защото Кайла не е достатъчно силна да се изправи в съда срещу него. Това щеше да я пречупи. Да съсипе живота ѝ. Оставих се да ме удари, за да мога да повдигна обвинение.

Зелените очи на Кейд бяха пълни с въпроси и тя извърна лице, за да избегне необходимостта да им отговори. Но не можеше да избяга от истината.

— Имах нужда да го предизвикам, защото иначе щеше да продължи да определя моя живот. Разбираш ли ме?

— Също както смъртта на родителите ми беляза моя?

Тя се обърна да го погледне:

— Да. Точно така.

— Оставих миналото да си отиде, за да се върна у дома. А може би запазих най-хубавото от него да ме доведе обратно тук. — Надигналата се вълна от емоции заплашваше да развали ефекта от философските му думи. — Не мога да живея без теб, Монро Кърби. Все още ли ме обичаш?

От всеки друг мъж подобно излияние би прозвучало мелодраматично. Но изречено от Кейд, при всичко, което ги свързваше, признанието му придобиваше дълбок смисъл. Върху лицето му беше изписано същото отчаяние, каквото самата тя бе почувствала при раздялата им.

— Обичам те още от времето, когато бях тринайсетгодишна. Три дни не могат да променят чувствата ми. Нищо няма да ги промени. — Плъзна длани по мускулестите му ръце, сплете ги на тила му и го придърпа към себе си. Устните му докоснаха нейните, но усети съпротивата му.

— Не искам да те наранявам повече след болката, която ти причиних. — Топлият му дъх опари здравата ѝ буза.

Беше се предпазвала прекалено дълго време, но не чувстваше любовта си към него като слабост. Беше по-силна от всякога.

— Ако някога отново си тръгнеш от мен, аз ще... — Някак си все пак успя да се усмихне. — Ще те заведа до блатата и ще те оставя на алигаторите.

Кейд избухна в смях:

— След като чух какво си направила със Сам, няма да си помисля да те оставя.

Тъгата ѝ се разсея като дим и настроението ѝ литна към звездите. Тя се разсмя, заровила устни под челюстта му с набола брада.

— Къде отседна?

— Още не съм мислил за това. Пътувах към къщата ти, когато Сойер ми се обади.

Монро прехапа долната си устна, преди да вземе решение:

— Рано ли е да помислим да живеем заедно?

— Само едно нещо знам със сигурност: ще прекарвам всяка нощ в леглото ти.

Надигна се и отметна косата от челото ѝ. Нещо го тревожеше.

— К-какво има? — заекна тя, притеснена, че онова, което ще чуе, няма да ѝ хареса.

— След като така или иначе ще прехвърля целия си бизнес тук, ще ми трябва работилница. Затова си помислих, че можем да си построим къща. Нещо по-голямо.

Никога не го беше чувала да звучи толкова уверен в думите си, но нямаше как да сбърка нотките на колебание в гласа му.

— Какво си замислил?

— Продава се един парцел до имота на чичо Делмар.

— На реката?

— Аха.

Къща край реката с Кейд. Бъдеще, за каквото не се бе осмелявала да мечтае.

— Мили боже, да не искаш да ме превърнеш от богато момиче от центъра на града в луизиански блатен плъх? — възкликна тя, имитирайки южняшкия акцент, който беше запазена марка на популярните телевизионни сериали. Едва след като той се отпусна, тя си даде сметка колко напрегнат беше.

— Можем да останем и в Мисисипи, макар да се съмнявам, че Сойер някога ще ми прости. Впрочем много ми допада мисълта да се въртиш около мен, докато работя. А пък аз винаги ще мога да отскачам до вкъщи за една целувка.

— Или за нещо друго набързо?

Той отпусна глава върху възглавницата. Смехът му изпрати тръпки по тялото ѝ.

— Как съм живял толкова дълго без теб и съм те имал само в сънищата си?

— Сигурен ли си, че искаш това? Да изградиш живота си отново в Котънблум? С мен?

— Да, въпреки че е повече, отколкото заслужавам. Но ще се боря за него с всички сили — докосна нежно устните ѝ със своите.

Лицето ѝ беше прекалено наранено, за да се включи в целувките. Болкоуспокояващите лекарства притъпяваха болката до неприятно пулсиране в слепоочията. Изминалите безсънни нощи и облекчението да го усеща до себе си я изтощиха и я теглеха постоянно към унес, независимо от усилията ѝ да го превъзмогне.

— Ще останеш ли?

— Не съм сигурен...

— Каза, че ще прекарваш всяка нощ в леглото ми. — Отмести се, доколкото позволяваше тясното пространство, за да му направи място. Той легна до нея и я привлече към себе си. Монро предпазливо положи наранената си страна върху гърдите му и заспа, чувствайки се в безопасност в ръцете и сърцето му.

[1] Марио Габриеле Андрети — бивш пилот от Формула 1. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Една седмица по-късно

Вибриращо бръмчене събуди Монро. Без да отваря очи, тя протегна ръка към нощното шкафче и взе телефона си. Примигна, опитвайки се да се отърси от съня. Върху дисплея се изписа името на Регън и часът — петнайсет минути след полунощ.

Телефонът на Кейд иззвъня, докато тя отговаряше.

— Регън? Какво има? Добре ли си?

— Беседката гори! — От притеснение гласът на приятелката ѝ бе изтънял и преминаваше във фалцет. Около нея се чуваха викове и вой на сирени.

Сънливостта забавяше мисловния процес на Монро. Кейд отговори на позвъняването с ръмжене:

— Какво?

— Имаш ли нужда от мен? — питаше тя Регън.

— Бил е Сојер, Монро. Няма кой друг.

— Не мога да повярвам...

— О, господи, той е тук! — Връзката прекъсна, Монро изпусна телефона и се обърна към Кейд.

— Слушай, не прави глупости. След малко идвам. — Той вече беше станал от леглото. — Най-добре веднага да отидем при тях.

Облякоха се мълчаливо и десет минути по-късно вече бяха в общата зона край реката. Червените светлини на пожарните коли създаваха неприятно, зловещо усещане. Огънят беше потушен, от беседката се издигаше стълб черен пушек, тревата наоколо беше обгоряла.

Регън и Сојер водеха разгорещен разговор с Томасън. Шерифът местеше поглед от единия към другия като зрител на тенис мач. Кейд улови ръката на Монро, докато бързо приближаваха към триото.

Тя я стисна и се облегна на него. Те бяха единни. Немислимо беше да вземат страна. Регън бе само по потник и пижамени шорти, с чехли на краката. Ореолът на праведен гняв, излъчващ се от нея като

енергийни импулси, угаси усмивката на Монро. Независимо как беше облечена, Регън Ловел си оставаше сила, с която всеки бе принуден да се съобразява.

Щом я забеляза, приятелката ѝ размаха ръце като обезумяла маймуна.

— Виж какво е направил. От всичко, което си ми причинил, Сойер Форнет, това е най-ниският, най-мерзкият ти номер. Да не говорим, че е незаконно. Нали е престъпление, Кийт?

— Ами, чисто технически, да, но ние не...

— Сега обувката е на другия крак, нали, Златно момче, и искрено се надявам да е поне с три номера по-малка. Ще се постарая да те арестуват и да те изпратят да прекараш остатъка от нощта в затвора в една килия с човек на име Бъба, който *добре* ще се погрижи за теб. И не се съмнявай, че ще го направя. — Тя насочи пръст към него, сякаш искаше да го прободете.

— Колко пъти да ти повтарям, че нямам нищо общо с това? — Сойер прокара ръка по бездруго разрошената си коса, от което русите кичури щръкнаха още повече. Не изглеждаше по-представителен от Регън. Носеше памучно долнище на пижама с пришити емблеми на Луизианския университет и тениска с надпис Марди Гра^[1] от годината на дипломирането му, която му беше доста отесняла.

— А как разбра тогава? А? — Регън вирна брадичка и за по-голяма убедителност сложи ръце на кръста.

Сойер сведе поглед. Не само че не си беше направила труда да обуе нормални обувки, но бе пропуснала да си сложи и сутиен.

— По същия начин като теб. Шериф Томасън ми звънна. — Той посочи към полицаая, който си водеше бележки в малък тефтер.

— Защо му се обади? — Тя се обърна към Кийт и отново насочи показалец към Сойер.

Мъжът отстъпи крачка назад.

— Виж, Регън, миличка...

— Изобщо не съм миличка, Кийт Томасън. Питам в качеството си на кмет на Котънблум. Защо му се обади?

— Такава е обичайната ми практика, когато се случи нещо сериозно, което може да засегне града от двете страни на реката. Уведомих също и Уейн. Обикновена вежливост. Ако действително има подпалвач и той е избягал...

— Не, не е избягал, а стои пред теб. — Подсили ефекта от последните си думи, като размаха пръст към Сойер.

— Той спеше дълбоко, когато му позвъних. — Кийт махна с ръка към него, сякаш да я прикани да го огледа по-добре. Сойер стоеше със скръстени ръце и полуусмивка на лицето.

— Може да се е преструвал. А косата му винаги е изглеждала нелепо. Имам предвид... — Регън пристъпи напред и приглади с пръсти щръкналите кичури. Сойер не помръдна, само отпусна стиснатите юмруци от двете си страни. Тя застина за момент, отдръпна се бързо и скри ръце зад гърба си. — Ето, оправих я. — Гласът ѝ изгуби голяма част от язвителността си.

Монро и Кейд си размениха многозначителни погледи. Без да пуска ръката ѝ, той пристъпи напред. Тонът му беше нисък и заповеднически. Тя предположи, че го беше усъвършенствал в залата за преговори.

— Има ли доказателства, насочващи подозрението към Сойер?

Кийт поклати глава:

— Никакви.

— Освен мотив — намеси се Регън.

Кейд я стрелна с поглед:

— Много неубедителен. Подпалването на беседката ще те накара ли да се откажеш от фестивала?

— Не, по дяволите!

Сойер отново скръсти ръце пред гърдите си и ръкавите на прекалено тясната тениска се опънаха върху напрегнатите му мускули.

— Не мислиш ли, че съм наясно колко твърдоглава и упорита можеш да бъдеш? Това само ще те амбицира да направиш вашия празник още по-голям, нали? — подхвърли той.

— Можеш да се обзаложиш, че ще стане точно така — изстреля в отговор Регън.

— Е, ти току-що разби на пух и прах мотива ми. — Той се обърна отново към Кийт: — Открихте ли изобщо някакви улики?

— Все още не. Но веднага щом изгрее слънцето, ще извикам тук началника на пожарната. Може би тогава ще открием нещо. — По изражението му обаче личеше, че не вярва в подобен късмет. — Естествено, по това време на нощта не можем да очакваме да има свидетели.

— Вие огледахте ли добре всичко наоколо? В случай че има подпалвач, който е успял да избяга? — Регън изглежда Сойер с присвити очи, очевидно не напълно убедена в невинността му.

— Разбира се. Освен това ще осигурим и допълнителни патрули. Уейн ще направи същото от вашата страна на реката, Сойер. Наистина тази вечер никой от вас не може да направи нищо повече.

Регън се отдалечи и се загледа в гъстите талази пушек с отпуснати ръце. Монро срещна погледа на Кейд и кимна с глава. Той стисна ръката ѝ и тръгна към брат си.

Монро прегърна приятелката си.

— Добре ли си?

Регън хвърли поглед през рамо:

— Не мислиш, че Сойер има нещо общо с това, нали?

— Не, не мисля.

— Само защото брат му ти е промил мозъка с неговия да не казвам какво? Или наистина го вярваш?

— Убедена съм.

— Но тогава кой го е направил и защо?

И двете части на града бяха притихнали в очакване.

— Може да са били тийнейджъри. Една шега, която е отишла твърде далече. Кой е подал сигнала?

— Уейн е забелязал пушека от другия бряг на реката и се е обадил на пожарната. Поради тази причина не е останало нищо за спасяване. Някой определено не ме харесва. Или пък не му допада това, което се опитвам да направя.

— Какво говориш? Ти си най-добрият кмет, който Котънблум е избирал някога. Погледни само как преобрази центъра. — Монро махна с ръка към редицата магазини. Само допреди няколко години собствениците им изнасяха бизнеса си в моловете близо до университета или в по-големите градове. Без новаторските, дръзки планове на Регън сега витрините им щяха да са празни.

— В писмото се казваше да отменя фестивала. В противен случай...

С всичко случващо се Монро напълно забрави писмото.

— Иначе какво?

— Не уточняваше. Вероятно на онзи, който го е изпратил, му е омръзнало да изрязва букви и да ги лепи.

— Подозираш ли някого?

— Не си идвала скоро на заседанията на Градския съвет, нали? Няколко фирми, като „Юрганските пчели“ или железарията на Макгри, са доста засегнати от увеличените данъци. Икономическият бум на града не им е в услуга.

— Сериозно се съмнявам, че госпожица Марта е дошла тук през нощта с туба бензин и кибрит.

Мисълта, че дребната петдесетгодишна стара мома с посивяла коса може да е тайнствената подпалвачка, ги накара да се разсмеят, от което настроението значително се повиши. Регън разпери ръце и вдигна единия си крак във въздуха.

— Колко ли нелепо съм изглеждала, когато се нахвърлих върху Сойер, обута с домашни чехли?

Монро я поведе към улицата, където приятелката ѝ беше оставила червения си „Фолксваген“ ван с отворена врата и мъждукаща лампа в купето.

— Няма да те лъжа. Дяволски смешно. Но мога да се закълна, че той повече се заглеждаше в гърдите ти.

— Не е вярно. Този човек не може да ме понася. — Регън придърпа потника си и по светлата ѝ кожа плъзна руменина. Гласът ѝ беше по-скоро приглушен, отколкото уверен.

— Само докладвам какво съм забелязала, мадам.

Регън се настани зад волана с единия пухкав чехъл в колата, а другият все още отвън. Обърна се и улови ръката на приятелката си:

— Знам, че лоялността ти напоследък се дели на две, но все пак ти благодаря, че заставаш зад гърба ми.

Монро се наведе и я прегърна силно. Откакто най-последно ѝ се беше доверила, двете бяха станали по-близки от всякога.

— Винаги, Регън.

Отдръпна се и остана загледана, докато задните светлини изчезнаха в тъмнината. С ръце в джобовете се върна към мястото, където Кейд и Сойер разговаряха, доближили глави, и разликата в цвета на косите им се открояваше по-ясно на изкуствените отблясъци от светлините на пожарната кола. Но телата им бяха направени по един калъп.

Монро обвини ръка около дланта на Кейд.

— Всичко наред ли е?

— Здравсти, скъпа. — Кейд я прегърна през раменете, притегли я към себе си и въздъхна, сякаш липсващата му част най-после се беше върнала на мястото си.

Тя допря все още наболяващата я страна до гърдите му и си пое дълбоко въздух. Можеше да подуши миризмата на секса, който бяха правили малко по-рано — бавен, чувствен, изумително утоляващ.

Сойер се отдръпна и се загледа в пожарникарите, които прибираха маркучите.

— Вярваш ли, че съм го направил аз, Монро? — обади се след малко той.

— Разбира се, че не вярвам — каза го съвсем искрено. Неприязънта между него и приятелката ѝ можеше да се прояви в неприятни номера и язвителни закачки, но не и в нещо толкова разрушително като умишлен палеж.

— Но Регън си го мисли.

— Не е сто процента убедена, че си невинен, но обмисля и други възможности.

— Какви? — Главата му се извърна рязко към нея.

— Ами например дали не са неколцина занаятчии от старата школа, които не са особено щастливи от повишаването на данъците на недвижимите имоти, след като всичко останало поскъпна.

С полепнала по кожата трева, Сойер тръгна към нея, като на всяка крачка спираше и търкаше единия си крак в другия.

— Получавала ли е конкретни заплахи?

Трябваше ли да му каже за писмото?

— Заседанията на Градския съвет напоследък са били доста разгорещени. А ти познаваш Регън...

Сойер изсумтя:

— Огнената ѝ коса не лъже. Не мога да оспоря факта, че работи с невероятен размах от своята страна на реката. — Никога не би признал такова нещо, ако Регън можеше да го чуе, което само затвърди невинността му. — Възможно ли е това да е предупреждение, след което ще последва нещо по-сериозно? Например да подпалят къщата ѝ?

— Получила е доста подозрително писмо.

— Кога? Какво пише в него? — Сойер спря да крачи, обзет от безпокойство.

— Не съм го виждала лично, намерила го е в началото на месеца. Приема го като нелепа шега, но сега... — Монро махна с ръка към димящите останки.

— Това не е на добро. — Мъжът се загледа към центъра на Котънблум, Мисисипи.

— Какво се замисли? — обади се Кейд. — Слава богу, не е твоя грижа да се опиташ да я защитиш. А и след тази вечер вероятно е останала с впечатлението, че трябва да се пази именно от теб.

Брат му ритна с крак във въздуха.

— Прав си. Не знам какво толкова се суеят около нея. Тя е голямо момиче и може да се оправя сама.

— Точно така. — Тонът на Кейд беше като острие на нож и Монро го изгледа с присвити очи. Той прочисти гърлото си и се освободи от ръката ѝ: — Ще отида да попитам дали вече можем да си вървим.

Сойер и Монро останаха мълчаливи за момент. Отношенията им бяха по-гладки, отколкото през последните години, но тя все още се чувстваше така, сякаш предаваше най-добрата си приятелка.

— Слушай, знам, че те поставям в неудобно положение... — Той не я погледна и гласът му се сниши до шепот, принуждавайки я да пристъпи по-близо до него: — Ако Регън спомене нещо или получи друго писмо, нали ще ми кажеш?

Разговорът им приличаше на тайна среща между шпиони, разменящи си информация, която би могла да им коства живота. Монро няколко пъти отвори и затвори уста.

— Защо? — попита накрая.

— Знам, че си има теб, но сама виждаш, че родителите ѝ са безполезни. Ако има нужда от помощ, мога да се отзова. Заради доброто старо време. Поне докато хванат извършителя, който и да е той.

Парчетата от пъзела на миналото се разместиха и пренаредиха. Каквото и да си мислеше Регън, този мъж все още изпитваше някакви чувства към нея.

— Разбира се. Непременно ще ти кажа. Може би е добра идея да наминеш на някое заседание на Градския съвет на Котънблум, Мисисипи.

Той разтърка челюстта си, все още отбягвайки погледа ѝ:

— Може и да отида.

Кейд се върна и плесна веднъж с ръце:

— Е, свободни сме да тръгваме. Томасън не смята, че си замесен в тази работа, така че можеш да спиш спокойно.

Монро и Сојер се спогледаха заговорнически. Той едва ли щеше да спи спокойно тази нощ, но не от тревога за себе си. Мъжете си размениха братска прегръдка и си обещаха да се чуват сутринта. Сојер се отправи към пешеходния мост, защото беше оставил колата си на луизианския бряг на реката.

— Готова ли си? — Кейд я сграбчи в прегръдките си и плъзна длани по хълбоците ѝ. Тя измърмори нещо утвърдително и двамата тръгнаха към стария пикап, хванати за ръце.

— Не съм сигурна, че ще успея да заспя отново. Превъзбудена съм. Случиха се толкова много неща — подхвърли Монро, мислейки за Сојер и Регън, за пожара.

— Това е добре, защото нямах намерение да спя. — Палавите нотки в гласа му превръщаха кръвта ѝ в меласа.

— Какво ще кажеш да пообиколим малко града?

Внезапно пожарът ѝ се стори маловажен в голямата картина на нещата. Единственото, което имаше значение, беше този мъж, чиято усмивка беше по-ярка от приближаващата зора. Който беше запълнил всички липсващи парченца от живота ѝ. Мъжът, който я обичаше и ако се съдеше по погледа му, щеше да я люби до края на нощта.

— Хайде да се надбягваме до пикапа. — Обзета от радост, любов и страст, тя го сграбчи за ръката и смехът му се сля с нейния.

[1] Празник, който ознаменува началото на Великия пост в католическата традиция; последен ден от карнавалните тържества. — Б.р. ↑

Издание:

Автор: Лора Трентъм

Заглавие: Целуни ме така

Преводач: Пепа Стоилова Стоилова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Печатница „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 06.07.2017

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Невена Здравкова

ISBN: 978-954-26-1717-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/16996>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.